OZN

Donald Keyhoe

STRAINI VENIȚI DIN SPAȚIU

Editura LUCMAN

2
de la fir
ed. 6-a

Donald Keyhoe

STRĂINI VENIȚI DIN SPAȚIU

pp 152
188-189

Donald Keyhoe

STRĂINI VENIȚI DIN SPAȚIU

Traducere de
Mihai C. Niculescu

Editura **LUCMAN**
1996

Editor: Lucian Borleanu
Coperta şi
tehnoredactarea: Ela Trandafir

ALIENS FROM SPACE - The Real Story of Unidentified Flying Objects

Copyright © 1973 by Donald E. Keyhoe
Copyright Colecţia OZN © 1996 DUCOMY
Translation Copyright © 1996 Editura Lucman
Toate drepturile pentru ediţia în limba română aparţin
Editurii LUCMAN

ISBN 973-95-877-71

CUPRINS

Cuvânt înainte		9
I.	O supraveghere ciudată	13
II.	Forţe necunoscute	35
III.	Miza ocultă	51
IV.	Ce văd şi aud	67
V.	Intervenţia CIA	77
VI.	Controlul invizibil	93
VII.	Motive de panică	109
VIII.	Bătălia de la Boulder	133
IX.	Nave gigantice	159
X.	Fiasco	173
XI.	Problema crucială	193
XII.	În spatele „nopţii negre”	217
XIII.	Fiinţele venite din spaţiu	227
XIV.	Tentative de îngropare	251
XV.	Ricoşeu	273

MULȚUMIRI

În cursul lungilor mele anchete asupra OZN-urilor, am beneficiat de ajutorul a sute de personalităţi americane şi străine cărora aş vrea să le exprim gratitudinea mea.

Această gratitudine se îndreaptă în mod deosebit spre viceamiralul R.H. Hillenkoetter, contra-amiralul Delmer S. Fahrney, coloneii Joseph Bryan şi Robert B. Emerson şi maiorul Dewey Fournet, care au făcut parte din Serviciul de Informaţii al Forţelor Aeriene şi care au confirmat realitatea OZN-urilor şi existenţa unei cenzuri destinate ascunderii acestei realităţi.

De asemenea, sunt foarte recunoscător celorlalţi funcţionari şi ofiţeri care, fără să încalce legile siguranţei, mi-au permis accesul la rapoartele „sechestrate".

Datorez mult senatorului Barry Goldwater, fostului preşedinte al Camerei Reprezentanţilor John W. McCormack şi altor membri ai Congresului.

Aş vrea să mulţumesc şi jurnaliştilor şi cronicarilor de presă şi radio care au prezentat cu seriozitate problema, şi în mod special domnilor Dave Garroway, Mike Douglas, Deena Clark, Lou Corbin, precum şi lui Ken W. Pundy, directorul primei reviste naţionale care a dezvăluit cu cea mai mare rigurozitate faptele şi secretul pus la cale în jurul acestor fapte.

Vreme de treisprezece ani cât am condus NICAP, am beneficiat de studiile consilierilor noştri speciali, savanţilor şi inginerilor care lucrau cu noi — treizeci şi unu de subcomitete —, oameni precum Clark MacClelland, Robert Stevens şi alţi specialişti în domeniul aerospaţial.

În cadrul subcomitetelor au activat două femei remarcabile: doamnele Idabel Epperson şi Jane Larson. Doamna Idabel Epperson, preşedinta subcomitretului din Los Angeles, a ştiut să-şi asigure serviciile unor experţi, savanţi şi tehnicieni precum maiorul Paul Duich, fost navigator la *Strategic Air Command*, organizatorul reţelei de informaţii SKYNET, coordonată de Ann Druffel, Marilyn Epperson şi un specialist în transmisiuni.

Doamna Jane Larson, preşedinta NICAP a secţiunii Seattle, a organizat un grup de anchetă foarte competent care a avut sarcina unei selectări riguroase a mărturiilor.

Trebuie, de asemenea, să-i mulţumesc lui Julian Hennessy, preşedintele subcomitetului de la Londra, organizatorul reţelei EURONET, care ne-a transmis observaţiile sutelor de piloţi ai companiilor aeriene europene.

Domnii Sherman Larsen, preşedinte al *Chicago Affiliate*, şi David Branch, preşedinte al *Southern California Affiliate* ne-au ajutat vreme de ani de zile selecţionând judicios mărturii şi indicii ale existenţei unei cenzuri.

Datorez un omagiu special doamnei şi domnului Morris Frost, regretatului doctor Earl Douglass şi altor persoane a căror contribuţie generoasă au permis ca NICAP să-şi ducă la bun sfârşit investigaţiile şi să susţină lupta împotriva acestei adevărate conspiraţii a tăcerii urzite în jurul realităţii OZN-urilor.

CUVÂNT ÎNAINTE

Începând de la jumătatea lunii mai a anului 1972, un nou val de observaţii OZN a pus în mare încurcătură Forţele Aeriene ale Statelor Unite.

În particular, un număr mare de ofiţeri şi funcţionari dezaprobă secretul menţinut în jurul acestei probleme. Există temerea că frecvenţa din ce în ce mai mare a întâlnirii dintre aceste aparate şi piloţii civili şi militari va duce la o panică bruscă în rândul milioanelor de cetăţeni nepregătiţi.

Mulţi savanţi resping acum tăgăduirile statului-major al Forţelor Aeriene. Institutul American de Aeronautică şi Astronautică preconizează şi el o anchetă foarte vastă, obiectivă şi eliberată de orice cenzură.

Cu toate acestea, statul-major al Froţelor Aeriene, din motive aşa-zise politice, continuă să nege realitatea OZN-urilor, pretinzând că serveşte în felul acesta interesele superioare ale statului.

În cursul lungilor mele investigaţii asupra acestor aparate ciudate, am văzut numeroase rapoarte examinate de Serviciul de Informaţii al Forţelor Aeriene, relatări precise ale piloţilor militari, operatorilor radar şi al altor observatori calificaţi. Toate aceste observaţii concordă în privinţa faptului că OZN-urile sunt aparate care se deplasează cu o viteză foarte mare, dispunând de mijloace superioare faţă de tot ce se construieşte pe Pământ.

Înainte de apariţia cenzurii, am primit concluziile secrete ale savanţilor şi ofiţerilor din cadrul Serviciului de Informaţii Tehnice al Forţelor Aeriene.

În diferite ocazii, am primit indicaţii valoroase de la colegii din cadrul Academiei Navale, de la camarazii din vremea când eram pilot de avion în cadrul marinei, apoi director al Serviciului de Informaţii al *Aeronauticii Civile*, care azi poartă numele de *Administraţia Aviaţiei Federale* (FAA). În cursul acestei perioade am avut ocazia să-mi fac relaţii interesante, fie ca aghiotant al colonelului (azi, general) Charles A. Lindbergh, fie în cursul celui de al doilea război mondial, când am revenit în serviciul activ.

În 1957, în urma unei investigaţii libere asupra OZN-urilor, am fost numit directorul Comitetului Naţional de Anchetă asupra Fenomenelor Aeriene (NICAP). NICAP, care folosea serviciile unor ofiţeri superiori sau generali pensionaţi sau trecuţi în rezervă, a unor savanţi şi ingineri experimentaţi, devenise cea mai vastă organizaţie din lume care făcea investigaţii asupra OZN-urilor. Ea dispunea în Statele Unite şi afară de peste treizeci de subcomitete.

Consiliul de administraţie era format din militari perfect informaţi despre problemele siguranţei naţionale şi ale secretului de stat, precum viceamiralul R. H. Hillenkoetter, contraamiralul D.S. Fahrney, contraamiralul H.B. Knowlers, colonelul în rezervă R.B. Emerson, colonelul în retragere Joseph Bryan, care activase în cadrul Forţelor Aeriene.

Până prin 1965, analizasem în jur de unsprezece mii de rapoarte de observaţii, dintre care peste două mii cinci sute provenind de la piloţi încercaţi, de la savanţi, de la operatorii turnurilor de control, de la experţi radar, şi alţi observatori deosebit de calificaţi. Abordarea realistă şi eliminarea fără milă a mistificărilor ne-au adus respectul justiţiei şi presei.

Dar rămânea totuşi un obstacol serios.

Numeroşi savanţi, dezorientaţi de tăgăduirile oficiale, nu acceptau nici măcar să examineze mărturiile cele mai edificatoare. Cu timpul, scepticismul a mai slăbit. Unii au admis în cele din urmă că problema era serioasă şi au acceptat să colaboreze cu NICAP în calitate de consilieri tehnici sau ştiinţifici.

Această rezistenţă iniţială a fost cel mai bine ilustrată de regretatul doctor James E. McDonald în cursul audierilor din 1968 din cadrul congresului asupra OZN-urilor. Cu susţinerea universităţii din Arizona, doctorul McDonald analizase sute de rapoarte. NICAP îl ajutase în câteva rânduri. Citez cu plăcere declaraţia sa, pentru că ea provine de la un om care a pornit de pe poziţia unui sceptic absolut, pus în faţa unor fapte pe care le putea verifica în toată libertatea.

McDonald recunoştea că, înainte de a face propria lui cercetare, nu era deloc convins că rapoartele mele pot să aibă vreun aspect concret. Dar părerea lui s-a schimbat complet. Iată ce spunea în cadrul Comitetului Ştiinţelor Aeronautice:

„După multe verificări, trebuie să recunosc că gradul de precizie al sintezelor lui Keyhoe este foarte ridicat... In cursul ultimei luni, am avut ocazia să examinez în detaliu un număr mare de dosare oficiale clasate. Ele confirmă în mod alarmant autenticitatea şi deci importanţa ştiinţifică a materialului pe care se bazează Keyhoe... în privinţa discuţiilor asupra istoricului OZN-urilor". (Raport de audiere, pg. 35)

De atunci, poziţia oamenilor de ştiinţă a suferit o schimbare notabilă, mulţi examinând acum temeinic

problema... Asta se datorează în mare parte pierderii prestigiului universităţii din Colorado, al cărei studiu, finanţat de Forţele Aeriene, trebuia să îngroape definitiv investigaţia asupra OZN-urilor.

Susţinerea pe care a adus-o universitatea din Colorado tăgăduirilor Forţelor Aeriene a fost criticată cu duritate de către numeroşi experţi ştiinţifici şi tehnici din domeniul aerospaţial sau ramurilor conexe.

Amplificarea controversei ar trebui să ducă la o dezvăluire completă în faţa publicului.

Cartea de faţă are drept scop pregătirea publicului, prevenirea lui împotriva unei panici în caz de ampoloare bruscă a operaţiunilor OZN. Pentru a veni în ajutorul celor care luptă împotriva SECRETULUI-UFO — atât în interiorul cât şi în exteriorul Forţelor Aeriene — am ţinut să prezint ceea ce ştiu, străduindu-mă să exclud comentariile despre „sfârşitul lumii".

Sper să conving Congresul şi opinia publică de necesitatea de a sfârşi odată cu SECRETUL şi de a promova un program nou care să aducă un răspuns la problema OZN-urilor.

Miza ne priveşte pe toţi. Această problemă este una dintre cele mai grave cu care s-a confruntat vreodată lumea noastră, chiar dacă presupunem că nu prezintă nici un pericol pentru om.

I

O SUPRAVEGHERE CIUDATĂ

Sub acoperirea *secretului*, Forţele Aeriene ale Statelor Unite s-au angajat într-un joc periculos. Ele atacă OZN-urile care, în ciuda tăgăduirilor statului-major, evoluează în spaţiul nostru.

În 1972, aceste manifestări s-au înmulţit. *Aerospace Defense Command* (ADC) a hotărât să pornească vânătoarea şi a dat piloţilor ordinul foarte strict de a nu pomeni nici un cuvânt despre aceste intervenţii hazardate şi adevăratul lor motiv.

Temându-se de reacţia publicului, *United States Air Force* (USAF) a dezminţit constant ordinul de a se deschide focul asupra OZN-urilor. Ca director al NICAP, am fost personal informat în octombrie 1969. După ce dezvăluia o intervenţie a artileriei sovietice, raportul continua astfel:

„... Şi noi am tras asupra OZN-urilor. Într-o dimineaţă, pe la orele zece, radarul unei baze de aparate de vânătoare a detectat un OZN zburând cu aproape 1100 km/h. Obiectul a redus viteza până la aproximativ 160 km/h şi două aparate F 80 au decolat după el. Unul

dintre cele două aparate l-a prins din urmă la altitudinea de 1000 m. OZN-ul a mărit viteza. Totuşi pilotul a putut să se menţină o vreme la mai puţin de 500 m. Avea forma unei farfurii. Când aparatul F 80 a ajuns la viteză maximă, OZN-ul a mărit din nou viteza. Când distanţa a ajuns la 1000 m, pilotul a deschis focul pentru a doborî obiectul, dar nu a reuşit. Viteza OZN-ului creştea cu mare repeziciune şi în curând a dispărut".

Incidentul nu a pus de data asta în pericol viaţa pilotului; dar astfel de tentative au luat uneori întorsături tragice. Câţiva piloţi şi-au pierdut viaţa.

În decembrie 1969, USAF anunţa că se dăduse o explicaţie la orice observaţie de fenomen aerian clasată OZN. Cu toate acestea, propriul lor expert în materie, doctorul J. Allen Hynek, îşi manifesta public dezacordul. După spusele lui, USAF deţinea încă trei mii de rapoarte despre fapte neexplicate, dintre care o bună parte proveneau de la ingineri, piloţi cu experienţă şi alţi observatori calificaţi.

USAF şi-a menţinut totuşi poziţia, pretinzând că mărturiile se bazau pe iluzii optice, erori de interpretare sau simple mistificări.

Oficialităţile acoperau de ridicol mii de personalităţi de mare valoare.

În acelaşi comunicat larg difuzat, USAF declara închisă propria anchetă asupra OZN-urilor.

ÎN ACELAŞI MOMENT ÎNSĂ, AVIOANELE DE INTERCEPTARE, CONFORM ORDINELOR DATE DE *Aerospace Defence Command*, ÎNCERCAU SĂ DOBOARE ACESTE OBIECTE NECUNOSCUTE.

De atunci, urmărirea aeriană a OZN-urilor nu a încetat, fără ştirea Congresului şi a publicului.

În ciuda cenzurii severe, au ajuns să fie cunoscute câteva intervenţii de interceptare.

În primele ore ale zilei de 14 septembrie 1972, un aparat care semăna cu un avion, a fost zărit de pe Aeroportul Internaţional din West Palm Beach. Doi controlori de la *Federal Aviation Administration* (FAA), C.J. Fox şi A.W. Brown, i-au urmărit evoluţia în timp ce manevra la o depărtare de numai câţiva kilometri. Brown a afirmat categoric: „Nu semăna cu nimic din ceea ce am văzut vreodată."

Din turnul de control, supraveghetorul FAA, George Morales, şi-a îndreptat binoclul spre obiectul strălucitor. Forma lui elipsoidală, asemănătoare unui trabuc, se contura cu mare claritate în penumbra de dinaintea zorilor.

Căpitanul B.F. Ferguson de la *Eastern Airlines*, poliţia oraşului, poliţia statului, precum şi numeroşi cetăţeni au semnalat prezenţa aparatului. În curând acesta a fost urmărit de operatorii FAA de la Aeroportul Internaţional din Miami şi de operatorii radar de la baza USAF din Homestead.

La orele şase dimineaţa, două avioane de interceptare F 106 au decolat de la Homestead, în urma ordinului primit de la *North American Air Defense Command* (NORAD). Unul dintre avioanele cu reacţie, pilotat de maiorul Gerald Smith a străpuns norii şi a văzut în plină lumină aparatul strălucitor. Acesta însă a dispărut înainte ca aparatul terestru să se poată apropia.

Jurnaliştii, veniţi la baza Homestead imediat ce s-a anunţat urmărirea aeriană, au nimerit peste un purtător de cuvânt al USAF. Răspunsul standard dat curiozităţii jurnaliştilor era : „Am demonstrat o dată pentru totdeauna inexistenţa OZN-urilor; nu mai investigăm asupra acestui subiect."

Dar de data asta orice tăgăduire ar fi fost inutilă. Jurnaliştii aveau rapoartele controlorilor FAA. Neputând să se sustragă, purtătorul de cuvânt a admis că NORAD dăduse ordinul de urmărire.

În cursul acestui „armistiţiu" al cenzurii, maiorul Smith le-a spus jurnaliştilor că în aer, deasupra localităţii West Palm Beach, „se afla ceva precis". Două staţii radar militare cofirmaseră acest lucru. Alt purtător de cuvânt a adăugat: „Dacă ar fi avut intenţii ostile, l-am fi distrus."

După restabilirea cenzurii, USAF a încercat discreditarea martorilor. Acel OZN strălucitor nu era decât planeta Venus. Numai că spusele lor nu erau credibile. Rapoartele controlorilor FAA erau impecabile.

Din fericire pentru USAF, întâmplarea nu avea să fie cunoscută în afara sectorului respectiv. OZN-ul scăpase, nu erau motive nici de senzaţie, nici de panică. Dar în alte cazuri, piloţii au fost cuprinşi de spaimă în apropierea unor astfel de obiecte.

Există un raport secret asupra unui astfel de caz, care poartă numărul 10 şi a stat îngropat ani de zile în arhivele USAF.

Într-o noapte de iarnă, un avion de interceptare F 94, cu doi piloţi din cadrul USAF, patrula deasupra staţiei de energie atomică de la Hanford, din statul Washington. Avionul se afla la o altitudine de aproape 9000 m când radarul a detectat un obiect necunoscut apropiindu-se cu mare viteză. Apoi, drept în faţă a apărut o lumină roşie, formând un fel de disc mai mare decât orice avion cunoscut.

Văzând că obiectul se apropia din ce în ce mai mult, pilotul avionului F 94 a virat ca să evite coliziunea. Obiectul şi-a schimbat şi el imediat direcţia. Crezând că va fi atacat, pilotul se pregătea să deschidă focul. Dar, în ultimul moment, OZN-ul a deviat într-o parte.

Numeroase cazuri, la fel de tulburătoare, figurează în Dosarele de Studiu USAF 1-12, purtând menţiunea SECRET, întărită de acest avertisment:

Acest document conține informații care privesc Apărarea națională a Statelor Unite, în termenii legii asupra spionajului, Titlul 18 USC, secțiunile 793 și 794. Comunicarea sau dezvăluirea conținutului său sub orice formă unor persoane neabilitate sunt interzise de lege.

Pedepsele în caz de infracțiune pot merge de la zece mii de dolari amendă până la cinci ani de închisoare.

Printre mărturiile astfel cenzurare se numără rapoartele de-a dreptul impresionante ale piloților din cadrul Armatei, Marinei, Forțelor Aeriene, marilor companii aeriene, precum și ale altor observatori competenți, printre care un locotenent-colonel din *Royal Air Force.*

Trei rapoarte din dosarul 4, purtând ștampila SECRET, relatează despre întâlnirile unor bombardiere B 29 în Coreea. Unul dintre OZN-uri era un aparat cilindric care lăsa în urma lui o dâră de pulsații rapide. S-a rotit în jurul bombardierului, apropiindu-se cu o viteză foarte mare preț de câteva minute angoasante, apoi a intrat în picaj ca să treacă pe sub avionul B 29 și să dispară.

Conform analiștilor dosarului, acesta nu reținuse decât mărturiile veteranilor celui de al doilea război mondial sau ale aviatorilor calificați, care aveau la activ multe misiuni de luptă „în Coreea".

În dosarul nr.1 se aflau treizeci și șase de cazuri, toate expuse confidențial. Exemple:

— *Baza McChord.* Un OZN urmărit cu teodolitul, foarte mare viteză unghiulară. Patru avioane F 94, decolând imediat, n-au reușit să-l intercepteze;

— *Terre Haute,* Indiana. Un supraveghetor șef din cadrul FAA zărește un OZN deplasându-se cu mare viteză deasupra aeroportului;

— *Baza Larson*, din statul Washington. Radarul detectează un OZN deplasându-se cu aproape 1600 km/h. Avionul care decolează nu reuşeşte să-l intercepteze.

— *Battle Creek*, din statul Michigan. Un disc zburător cu un diametru de vreo zece metri şi suprafaţă metalică se îndreaptă direct spre un avion particular. Pilotul evită în ultima clipă coliziunea.

Toate aceste manifestări, ţinute secrete, duc la o întrebare foarte gravă. Oare OZN-urile sunt manevrate de fiinţe vii aflate la bordul lor sau sunt controlate de la distanţă?

Răspunsul se află într-un raport din dosarul nr. 9, care poartă ştampila CONFIDENŢIAL.

Sursa era un ofiţer care activa în cadrul Centrului de Experienţe *White Sands*, din New Mexico. Incidentul se petrecuse noaptea, în timp ce ofiţerul conducea maşina pe un drum ce trecea printre câmpuri. Se îndrepta spre White Sands când în faţă i-au apărut nişte lumini ciudate, pe dreapta drumului.

„La început m-am gândit la vreo şmecherie a armatei", a declarat ofiţerul. După câteva minute, el a zărit nişte lumini apropiindu-se la o altitudine puţin mai mare de 100 m. Pe moment, ofiţerul a crezut că are de-a face cu un aparat C 119 sau C 123 care paraşutase o formaţiune de luptă. Dar obiecul a făcut cale întoarsă chiar deasupra drumului şi nu a mai putut fi confundat cu nici un aparat cunoscut.

„Avea două rânduri de lumini strălucitoare, probabil ferestre... probabil că aveau o înălţime puţin mai mică de doi metri, asta însemnând între şase şi opt lumini pe fiecare rând."

Mai înainte de a putea să se apropie, aparatul a virat la nouăzeci de grade şi a dispărut în întuneric.

În alt dosar se amintea despre un OZN cu ferestre luminate, zărit la Craig, în Montana. Se afla la 5-6 m deasupra solului şi se deplasa destul de încet ca să fie exclusă orice

eroare. De atunci au fost semnalate și alte OZN-uri cu ferestre, de piloți sau de observatori experimentați. Un astfel de dispozitiv presupune prezența unor echipaje la bord, dar nu exclude faptul ca alte aparate să fie conduse de la distanță după ce ajung în apropierea Pământului.

În 1967, după cincisprezece ani de menținere în SECRET, Comitetul Congresului *Freedom of Information* a obligat cartierul general al Forțelor Aeriene să înmâneze rapoartele Pentagonului pentru copiere. Fotocopiile care au intrat și în posesia noastră, a celor de la NICAP, purtau mențiunea DECLASAT. Dar dosarele originale aveau pe ele ștampila SECRET sau CONFIDENȚIAL cu avertismentul ce invoca legea cu privire la spionaj.

Acest SECRET are ceva tulburător pentru cei care nu au pus la îndoială dezmințirile repetate ale celor de la USAF. Și enigma nu se oprește aici.

Una dintre peripețiile cele mai ieșite din comun ale cenzurii debutează cu intervenția unui șef eminent al Forțelor Aeriene, locotenentul-colonel Nathan F. Twining care, după state de serviciu strălucite în cursul celui de al doilea război mondial, a fost numit la conducerea *Air Material Command* (AMC) în 1947. De la apariția masivă a primelor OZN-uri, Twining a înțeles că problema putea să fie serioasă și a ordonat serviciilor sale o anchetă completă. După trei luni de muncă intensă, Comandamentul Forțelor Aeriene a cerut AMC-ului rezultatul. Generalul Twining a răspuns la 23 septembrie 1947 printr-o scrisoare imediat clasată SECRET.

„1. După cum s-a cerut prin AC/AS-2, transmitem concluziile acestui comandament în privința obiectelor numite în general «discuri zburătoare»... Aceste concluzii s-au conturat în cursul unei reuniuni la care au luat parte reprezentanții Institutului de Tehnologie Aeriană, Biroului T-2 al Infor-

maţiilor, şeful Compartimentului Mecanică Specială şi reprezentanţii laboratoarelor de studiu a capsulelor, motoarelor şi elicelor din cadrul Diviziei T 3.

2. Concluziile sunt următoarele:

a) Fenomenele raportate sunt reale şi nu rodul unei halucinaţii.

b) Există obiecte având forma aproximativă a unui disc şi mărimea unui avion de fabricaţie umană.

c) Nu este imposibil ca unele dintre incidentele relatate să fi fost produse de fenomene naturale, precum meteorii.

d) Caracteristicile semnalate (deplasarea foarte rapidă, manevrabilitatea, sustragerea reperării sau tentativelor de apropiere prin intermediul radarului sau al avioanelor, fără manifestări de ostilitate) ne fac să credem că aceste obiecte sunt manevrate manual sau automat, sau chiar prin comandă de la distanţă.

e) Caracteristicile observate cel mai des sub următoarele:

— suprafaţă metalică sau dintr-un material uşor reflectorizant;

— absenţa dârelor, cu foarte rare excepţii extrem de scurte, coincizând după toate aparenţele cu manevre de solicitare maximă;

— forma circulară sau eliptică — fund plat — partea de sus în formă de dom;

— în general absenţa zgomotului (numai în trei cazuri s-a auzit un fel de huruit înăbuşit);

— zbor în formaţie de trei până la nouă obiecte (menţiune care apare în câteva rapoarte);

— viteză în zbor orizontal estimată în mod normal la peste trei sute de noduri.

3. Se recomandă:

a) Statelor-majore şi Forţelor Aeriene să dea directive prin care să se asigure o prioritate acestui subiect, care va primi o clasare de securitate şi un nume de cod (...)

4. În aşteptarea unei directive specifice, AMC îşi va continua ancheta cu resursele obişnuite..."

N.F. Twining,
General-locotenent USA
Comandantul AMC-ului

Ca urmare a recomandării lui Twining, a fost deschis dosarul secret al OZN-urilor (nume de cod SIGN). Dar au trecut zece ani fără să se facă nici o referire la concluziile generalului şi ale tehnicienilor analişti de la AMC despre „discurile zburătoare".

Pe la sfârşitul anilor şaizeci, primul coordonator al studiilor asupra OZN-urilor, Edward Ruppelt, a răspândit versiunea unor mişcări interplanetare în conformitate cu concluziile AMC-ului, fără însă a-l numi pe generalul Twining, sau a dezvălui principalele elemente ale raportului.

Declaraţia lui Ruppelt a fost imediat declarată neconformă cu realitatea. Astfel, an de an erau reluate aceleaşi tăgăduiri. Iată declaraţia tip a locotenent-colonelului L.J. Tacker, purtătorul de cuvânt al statului-major al Forţelor Aeriene:

„Nu a existat niciodată vreun raport al Forţelor Aeriene care să declare în mod oficial existenţa reală a farfuriilor zburătoare."

În acelaşi timp, cei mai înalţi funcţionari din cadrul Forţelor Aeriene afirmau că nu există nici un secret. În 1958, Richard E. Horner, asistentul secretarului Forţelor Aeriene,

conferea dezmințirii, prin intermediul radioului, valoare de comunicat național:

„Forțele Aeriene nu ascund nici o informație privitoare la OZN-uri. Și nu am de formulat nici o rezervă în legătură cu acest subiect."

Horner, firește, executa ordinele; dar ca asistent al secretarului, nu putea să nu cunoască existența directivelor secrete.

Unul dintre ordinele cele mai stricte era conținut în JANAP-146, promulgat de Comitetul șefilor de stat-major și intitulat *Communication Instructions for Reporting Vital Intelligence Sightings from Aircraft* (CIRVIS). Directiva era valabilă nu numai pentru piloții militari, ci și pentru comandanții de bord și echipajele avioanelor de linie.

Instrucțiunea 102 din JANAP-146 insista asupra necesității de a utiliza raportul CIRVIS doar pentru informații de *importanță vitală* pentru siguranța Statelor Unite. Instrucțiunea 201 precizează că rapoartele despre OZN-uri trebuie să fie în mod imperativ transmise neîntârziat, precedate de indicativul internațional URGENȚĂ, ca prioritate militară sau în procedură de alarmă.

Instrucțiunea 206 cerea ca toate mesajele CIRVIS să fie transmise Comitetului Apărării Spațiului Aerian, secretarului apărării și celui mai apropiat comandament militar american. După ce insistă asupra necesității absolute a unei reacții imediate, JANAP-146 avertizează că orice indiscreție sau transmitere neautorizată a rapoartelor CIRVIS intră sub incidența legii spionajului și amintește sancțiunile prevăzute.

JANAP-146 a urmărit să pună botniță la gura a sute de piloți. Chiar și azi sunt obligați să respecte SECRETUL oficial.

Dacă ar fi fost autorizați să dezvăluie observațiile și întâlnirile avute, asta ar fi însemnat o contribuție importantă la mărturiile deja controlate.

Din 1947, OZN-urile au evoluat deasupra bazelor spațiale, centrelor de energie atomică, aeroporturilor, orașelor, fermelor, observând cu atenție diferitele aspecte ale civilizației noastre. În cursul acestei lungi supravegheri, Forțele Aeriene au stabilit două sinteze complete ale observațiilor controlate. Savanții din cadrul USAF și ofițerii de informații au formulat următoarea concluzie rămasă secretă:

OZN-urile sunt vehicule spațiale venite dintr-o lume mai avansată față de a noastră și hotărâtă să ne supravegheze și să ne observe de aproape.

În noaptea de 5 martie 1967, un obiect zburător necunoscut era reperat de o stație radar a USAF lângă Minot, în Dakota de Nord. Obiectul se îndrepta spre unul dintre acele amplasamente unde rachetele, păstrate în gropi adânci, își ridică vârful spre cer, în poziție de lansare.

În câteva secunde s-a dat alarma la baza aeriană din Minot și la Apărarea Rachetelor — „echipe de șoc" ale forțelor aeriene echipate cu camioane înarmate ultrarapide. După un minut a apărut și OZN-ul, disc metalic cu un diametru de peste treizeci de metri.

Gărzile care păzeau rachetele, gata să intre în acțiune, priveau cu uimire aparatul care cobora. Domul central, probabil compartimentul de control, era străbătut de flash-uri luminoase. OZN-ul era pilotat sau manevrat de un robot? Nimeni n-ar fi putut să spună. Lumina domului era prea strălucitoare pentru a permite să se vadă în interior.

În momentul în care discul se îndrepta spre cel mai apropiat amplasament de rachete, trei echipe de șoc s-au năpustit

spre el. OZN-ul s-a oprit brusc, suspendat la aproximativ 150 m deasupra solului. Gărzile şi-au îndreptat armele spre dom dar n-au tras. Se dăduse ordin ca aparatul să fie capturat intact, în cazul în care ar fi aterizat.

La baza din Minot, Servicul de Informaţii a transmis de urgenţă ştirea Comandamentului Apărării Aeriene a Americii de Nord (NORAD). Piloţii de vânătoare ai avioanelor F 106, instalaţi în carlingă, stăteau gata să decoleze la primul ordin de atac dat de NORAD.

Au trecut cinci minute. Apoi un ofiţer de la rachete a luat legătură cu baza. Discul zburător se rotea acum deasupra puctului de control al lansărilor, inima întregului sistem. Biroul de Operaţiuni a luat hotărârea să lanseze avioanele fără să mai aştepte ordinul de la NORAD, dar OZN-ul s-a ridicat brusc şi a dispărut.

Astfel de apropieri, fără o indicaţie precisă a intenţiilor, s-au produs la amplasamentele de rachete din statele Dakota de Nord, Montana şi Wyoming.

În cursul acestei lungi perioade, personalul Forţelor Aeriene a fost constrâns să păstreze tăcerea printr-un ordin special, AFR 200-2, reclasat mai târziu ca 80-17. Acestui personal i se interzice să vorbească despre OZN-uri cu persoanele neablitate „cu excepţia cazului în care ele au fost trimise în acest scop, şi atunci cu menţinerea exactă în limita a ceea ce au nevoie să cunoască" (secţiunea B-10). Dar, întâlnirile şi observatorii fiind cu miile, a fost imposibil să se împiedice scurgerea celor mai spectaculoase informaţii, mai ales înainte de întărirea cenzurii.

Una dintre aceste scurgeri de informaţii avea să enerveze în mod deosebit statul-major. Întâlnirea avusese loc la 14 martie 1969, iar martorii erau membrii echipajului unui aparat KC-135 al USAF, avion-cisternă cu baza în Tailanda, comandantul şi colonelul Robert M. Tirman, chirurg în cadrul Forţelor Aeriene.

Colonelul Tirman se afla în partea din spate a aparatului când a auzit în interfon vocile anxioase ale piloţilor. Venit la postul de comandă, colonelul a văzut cu stupoare un aparat de formă cilindrică, mai mare decât avionul-cisternă, menţinându-se la aceeaşi altitudine. Echipajul ştia de existenţa OZN-urilor cilindrice. Un astfel de obiect zburător fusese observat deasupra oraşului Danang. Totuşi, acea apariţie îi uluise pe toţi.

OZN-ul părea că nu dorea decât să observe. Totuşi, comandantul avionului a cerut prin radio unei baze USAF avioane de interceptare.

Comandantul s-a apropiat cu prudenţă de acel aparat ciudat. Nimic nu trăda natura forţei motrice sau a sistemului de direcţie. Dar observaţia a fost foarte scurtă, pentru că OZN-ul a virat şi a dispărut în câteva secunde.

Conform instrucţiunii AFR 200-2, au fost transmise de urgenţă rapoarte, prin mesaje-radio cifrate, secretariatului Forţelor Aeriene, Direcţiei de Informaţii şi Direcţiei Tehnologiei Străine de la baza Wright-Patterson. Analiza rapoartelor a fost făcută în secret de experţii tehnici şi serviciul de informaţii. Dar, în decembrie 1969, s-a ajuns la concluzia, conform unui obicei de acum bine încetăţenit, că faptele relatate erau lipsite de orice importanţă.

În ciuda presiunilor oficiale, foştii militari, care cunoşteau adevărul, au lansat avertismente în privinţa pericolelor SECRETULUI.

Alţi şefi militari insistă ca faptele să fie dezvăluite publicului.

În 1968, *House Space Committee* (Comitetul Spaţiului), era neliniştit de riscul panicii care ar fi putut să rezulte dintr-o tăcere prelungită până la evidenţa faptelor.

„Cel mai mare risc de panică, scria doctorul Robert Hall, ar putea proveni dintr-o confruntare bruscă şi dramatică între *vizitatori* şi un grup de oameni nepregătiţi, crezând cu

fermitate în declarațiile conducătorilor lor care neagă existența unor astfel de ființe."

Chiar dacă aparent fără echipaj la bord, OZN-urile au înspăimântat foarte multe persoane.

Am aflat de la un funcționar al Departamentului Justiției un episod dramatic pe care Forțele Aeriene au încercat să-l ascundă. Raportul său semnat, înmânat cu aprobarea șefului său direct, îl reproduce pe cel trimis Forțelor Aeriene. Abia mai târziu mi-a vorbit despre urmările neplăcute.

La 12 ianuarie 1965, inspectorul Robert R. Kerringer, conducând o mașină a Departamentului Justiției echipată cu aparat de emisie-recepție și un tun-revolver, patrula în nordul localității Lynden, din statul Washington.

Era o noapte întunecoasă. Norii formau un plafon continuu la o altitudine de numai șase sute de metri. În timp ce asculta conversațiile dintre postul de la Blaine și ceilalți inspectori, Kerringer și-a îndreptat mașina spre vest, pe un drum drept cu trei benzi.

Înainte de a fi intrat în Departamentul Justiției, Kerringer servise șase ani în *Air National Guard* și urmase școlile din cadrul Forțelor Aeriene. Avea douăzeci și opt de ani și obținuse diploma școlii de profil a Departamentului. Era apreciat ca un inspector eficace, „cu mult sânge-rece în situațiile neprevăzute".

Deplasându-se cu o viteză de 60 km/h, Kerringer se afla la câțiva kilometri de Lynden când o lumină strălucitoare a luminat brusc solul.

Aparatul ciudat a stat trei minute deasupra mașinii. În centrul discului se afla un cerc obscur care contrasta cu suprafața concentrică strălucitoare.

În momentul în care Kerringer se pregătea să ia legătura radio cu statul-major, discul zburător s-a pus în mișcare, ridicându-se mai repede decât orice aparat cu reacție și dispărând aproape imediat în nori.

OZN-ul a fost văzut şi de alţi doi inspectori ai Departamentului Justiţiei, iar baza aeriană din Blaine adusese la cunoştinţa serviciilor acestui departament că radarul detectase aparatul exact în locul descris de Kerringer.

Forţele Aeriene nu aveau nici o autoritate asupra inspectorului. Cu toate acestea, un ofiţer de la Blaine l-a rugat să stea liniştit. Dar mai târziu, amintindu-şi de ce simţise în momentele acelea, Kerringer s-a revoltat. Aflând că mă străduiam să pun capăt acestui insolit SECRET, el a reuşit să-şi convingă superiorii că raportul trebuia semnat cu numele său, după cum fusese şi raportul confidenţial al serviciului.

„Forţele Aeriene comit o mare greşeală încercând să ascundă realitatea, mi-a spus el. S-ar putea ca urmările să fie mai mult decât neplăcute. Eu nu credeam în existenţa OZN-urilor. A trebuit să văd ca să cred, şi, te rog să mă crezi, felul în care am aflat a fost mai mult decât neplăcut."

Alţi martori, care au trăit aceeaşi teamă, mă întreabă deseori dacă ştiu ce vrea să ascundă statul-major al Forţelor Aeriene. Ştie cumva motivul pentru care au venit aici OZN-urile? Crede că ne aflăm în pericol? Ştie ce fel de fiinţe manevrează OZN-urile? Ce se va întâmpla dacă aterizează?

Răspunsurile pot avea consecinţe incalculabile. Întâlnirea dintre oameni şi străinii veniţi din spaţiu te face să te înfiori. Epocă, sex, rasă, religie, toate elementele vieţii noastre sunt vizate. Comunicarea cu o rasă de fiinţe mai avansată poate avea rezultate care să sfideze orice imaginaţie. Putem pătrunde într-un domeniu de cunoaştere care ar schimba întreaga noastră lume. Şi mai poate fi şi un progres foarte amplu, accesul la o civilizaţie infinit superioară, sau poate tulburarea provocată de un contact prematur, poate nelipsit de ostilitate.

Când „farfuriile zburătoare" au apărut pe prima pagină a ziarelor, în iunie 1947, ştirea aceasta a distrat pe multă

lume. Şi eu m-am numărat printre aceşti sceptici. Mi se părea greu de imaginat că am putea fi observaţi de o rasă superioară, cel puţin din punct de vedere tehnologic.

Mulţi ofiţeri din cadrul Forţelor Aeriene nici măcar nu voiau să ia cunoştinţă despre rapoartele referitoare la OZN-uri. Doar unii, printre care generalul Twining, erau convinşi de veridicitatea acestor rapoarte. Nu se observa nici un indiciu privitor la intenţiile acestor străini veniţi din spaţiu. Dar teama de acte ostile a crescut în urma unei prime umăriri, terminate în mod tragic.

La 7 ianuarie 1948, un aparat mare şi rotund cobora spre Kentucky.

„Am zărit lucrul acela... are un aspect metalic şi o mărime enormă... Ia altitudine... Urc la 7000 m. Dacă urcă mai sus decât mine, abandonez urmărirea."

Acesta a fost ultimul mesaj. Corpul lui Mantell a fost găsit alături de avionul lui, distrus la o sută cincizeci de kilometri de bază.

Totuşi, imediat după această dramă, la baza aeriană militară Wright Patterson intra în funcţiune grupul special de studii SIGN. Grupul era format din oameni de ştiinţă şi tehnicieni de renume şi beneficia de concursul ofiţerilor din Serviciul de Informaţii Tehnice al Aviaţiei.

Vreme de şase luni, membrii grupului au studiat mărturiile şi i-au chestionat pe piloţi, pe controlorii radar şi pe martorii cu o pregătire serioasă.

Cea mai mare parte a OZN-urilor apărea sub forma unor discuri cu dom, diametrul fiind de zece ori grosimea centrului. Ele se deplasau deseori în formaţie şi puteau fi urmărite cu ochiul liber sau cu ajutorul radarului. După aceea mai erau aparatele cu o formă eliptică sau de „trabuc", dintre care unele aveau două punţi, uşor de recunoscut după cele două rânduri de ferestre. Ambele tipuri de OZN-uri se deplasau cu viteză mare, fiind capabile de accelerări

fulgerătoare şi de schimbarea instantanee a direcţiei. Era evident că dispuneau de o forţă motrice cu mult superioară a tot ce se cunoştea pe Pământ.

Savanţii şi oficialii din cadrul serviciului de informaţii au fost unanimi de acord asupra acestei concluzii FOARTE SECRETE:

— OZN-urile sunt vehicule spaţiale venite dintr-o altă lume, care observă Pământul din motive necunoscute;

— În cazul Mantell, moartea pilotului nu trebuie considerată ca dovada unei intenţii deliberat ostile. Urmărirea ar fi putut fi considerată drept un atac care impunea o acţiune defensivă.

La 5 august 1948 la statul-major al Forţelor Aeriene a ajuns o sinteză a situaţiei FOARTE SECRETE. Concluzia grupului SIGN a trecut fără rezerve de Direcţia de Informaţii şi a ajuns la şeful statului-major, generalul Hoyt Vandenberg.

Unii membri ai comitetului special, precum şi unii ofiţeri sau generali din statul-major, credeau deja că străinii întreprindeau o explorare a planetei noaste. Lumea noastră putea să fie greu de înţeles, chiar şi pentru o rasă avansată. Teama de maladiile terestre putea şi ea să justifice un anumit răgaz. Şi ar fi putut să existe bariere fizice sau mentale care să facă dificilă o luare de contact cu pământenii. Acestea erau argumentele invocate pentru menţinerea SECRETULUI până la obţinera unor informaţii mai ample.

Dar alţi membri ai statului-major şi ai grupului de studiu insistau pe lângă Vandenberg să pregătească publicul pentru dezvăluirile necesare. Ei îi argumentau generalului că ar fi fost mult mai periculos ca oficialităţile să se lase surprinse de evoluţii bruşte care le-ar obliga să recunoască în grabă faptele. Dar Vandenberg a respins cu fermitate aceste păreri.

Existenţa unui studiu FOARTE SECRET a fost confirmată într-o declaraţie scrisă, semnată de maiorul Fournet şi de locotenent-colonelul George Freeman, fost purtător de cuvânt în problema OZN, ataşat al secretarului Forţelor Aeriene. Scrisoarea lui Freeman reamintea concluziile secrete şi reacţiile preşedintelui subcomitetului nostru de la Londra, domnul Julian J.A. Hennessy.

După hotărârea lui Vandenberg, grupul de studiu SIGN a fost rebotezat GRUDGE[1] iar Forţele Aeriene au început demolarea sistematică a rapoartelor despre OZN-uri. În 1949, statul-major anunţa că toate rapoartele fuseseră respinse şi că ancheta se terminase.

Declaraţia din 1969 nu va fi decât ecoul celei din 1949. Ambele au ascuns operaţiunile secrete.

Cu toate acestea, în 1951, o avalanşă de indiscreţii a constrâns statul-major să recunoască că ancheta nu fusese închisă niciodată.

Însă declaraţia nu avea să pună capăt eforturilor de ridiculizare a martorilor. Unele dintre aceste atacuri luau o întorsătură extravagantă. Astfel, colonelul Harold E. Watson, şeful Serviciului de Informaţii al bazei militare Wright Patterson, declara:

„Studiul aproape a tuturor acestor rapoarte dezvăluie existenţa la origine a unui ţăcănit, a unui fanatic religios, a unui însetat de publicitate sau a unui simplu farsor."

În cursul anilor cincizeci, USAF s-a străduit prin toate mijloacele să îngroape toate rapoartele despre OZN-uri. Dar unele cazuri erau prea spectaculoase pentru a fi ascunse.

USAF a intrat în alarmă datorită raportului unui comandant de bord al companiei TWA, G.W. Schemel.

Avionul companiei TWA trecuse de verticala localităţii Amarillo din Texas, îndreptându-se spre vest. Erau orele zece

1 - SIGN: semn, indiciu. GRUDGE: resentiment.

și un sfert. Aparatul zbura la altitudinea de șase mii de metri. Vizibilitatea se situa în jurul a 25 km.

Comandantul Schemel se afla la comenzi. Copilotul efectua o verificare a instrumentelor când, la mai puțin de 1500 m, au apărut brusc luminile unui aparat necunoscut. Această apariție bruscă era cum nu se poate mai misterioasă.

Obiectul acela ciudat se apropia cu o viteză fantastică. Schemel abia a avut timp să angajeze avionul în picaj. OZN-ul a trecut pe deasupra lui învăluit într-o ceață luminoasă. Comandantul auzea prin ușa cabinei țipetele pasagerilor. A redresat avionul, a trecut comenzile copilotului și s-a dus în spate.

Era un dezastru. Picajul surprinsese pasagerii fără centurile de siguranță legate, proiectându-i pe tavan. La redresarea avionului, toți căzuseră claie peste grămadă. O doamnă în vârstă sângerând abundent, cu pielea capului crestată destul de serios, zăcea pe un maldăr de pălării și genți. Șapte pasageri și două stewardese erau răniți. Câteva persoane făcuseră crize de nervi.

Comandantul Schemel s-a întors repede la postul de comandă și a transmis un mesaj aeroportului din Amarillo. Comandantul cerea procedura de aterizare în stare de urgență și solicita ambulanțe și medici.

De a doua zi, știrea celor întâmplate s-a răspândit în toată țara. USAF a încercat să explice toată povestea, pretinzând că obiectul misterios nu fusese decât un avion obișnuit pe care Schemel și copilotul nu știuseră să-l recunoască.

Dar asta nu putea să explice viteza înspăimântătoare a aparatului. Investigatorii din cadrul Aeronauticii Civile au stabilit mai târziu că în momentul acela nu se afla în aer nici un „avion obișnuit" la mai puțin de 80 km. Dar USAF nu a vrut niciodată să admită că poate să fie vorba de un OZN.

Rapoartele străine sporeau dificultățile detractorilor rapoartelor americane. Din 1947 fuseseră semnalate mii de

observaţii în şaizeci de ţări. Martorii erau personalităţi precum generalul Paul Stehlin, din cadrul Aviaţiei Militare Franceze, mareşalul de aviaţie australian sir George Jones, generalul A.B. Melville din Republica Sud-Africană, precum şi foarte numeroşi ofiţeri de diferite specialităţi din aproape toate ţările civilizate.

În anumite ţări, prezenţa unor nave spaţiale străine a ocazionat discuţii la departametele de apărare. Dar în Satele Unite secretul s-a consolidat şi mai mult.

În 1966, un nou val de OZN-uri a determinat Congesul, presa şi publicul să ceară adevărul. Relatările unor observaţii foarte exacte se amestecau cu tot felul de invenţii caraghioase.

Pentru a evita o intervenţie directă a Congresului, USAF a alocat un credit de 523 000 dolari pentru o anchetă „eliberată de orice prejudecată", încredinţată unui grup de la universitatea din Colorado, condus de doctorul E.U. Condon. Termenii contractului prevedeau că grupul condus de Condon îşi lua angajamentul de a „lucra în condiţii de strictă obiectivitate". Dar imediat ce a fost numit administratorul grupului, Robert J.Low a propus o cu totul altă abordare.

Timp de peste un an, în calitate de director al NICAP, am văzut din interior felul de a lucra al grupului de studiu din Colorado. După cum veţi putea vedea mai departe, a fost vorba de o operaţiune bizară, uneori şocantă. Majoritatea savanţilor a încercat să examineze în mod serios şi imparţial mărturiile. Dar din vreo cincisprezece mii de rapoarte disponibile despre OZN-uri, dintre care câteva mii proveneau de la observatori extrem de oneşti şi competenţi, Condon şi Low nu au prezentat spre examinare decât vreo sută. Unele dintre ele erau atât de puţin demne de încredere încât noi înşine le-am atras atenţia celor doi asupra lor. Foarte puţini martori calificaţi au fost chestionaţi.

Bazându-se pe aceste elemente modeste, Condon a formulat o concluzie de papagal. Cuvintele celor de la USAF erau repetate aproape silabă cu silabă. Nici un secret. Nici un pericol OZN. Nici o dovadă a existenţei unor astfel de obiecte.

Sinteza grupului de studiu Condon şi concluziile lui Condon au fost prompt denunţate de fostul consilier al USAF, Hynek, de membrul Congresului J. Edward Roush care condusese şedinţele din 1968, de tehnicienii NICAP şi alţi oameni de ştiinţă şi tehnicieni bine informaţi. Atacuri dure au venit şi din partea Institutului American de Aeronautică şi Astronautică, care numără printre membrii lui pe principalii specialişti în domeniul aerospaţial.

Înfuriat de aceste critici, Condon s-a lăsat pradă unei izbucniri care aveau să-i distrugă în râNdul confraţilor săi imaginea de investigator calm şi obiectiv. El îi ataca în mod deosebit pe editoriI care se interesaseră de această problemă şi pe profesorii care permiteau elevilor lor să-şi piardă timpul cu această „pseudo-ştiinţă".

„Vinovaţii, declara el, ar trebui să fie biciuiţi în piaţa publică şi să nu li se mai permită niciodată să-şi mai exercite profesiunea."

Vreme de ani de zile a trebuit să ne obişnuim cu ideea că putem să fim nimiciţi aproape fără avertizare de rachetele intercontinentale şi de cele lansate de submarine. Am învăţat să trăim cu această ameninţare pentru că ne era cunoscută. Putem trăi la fel de bine şi cunoscând adevărul despre OZN-uri, cu atât mai mult cu cât pericolul ar putea să fie mai puţin presant decât cel al unui al treilea război mondial. Cel puţin am fi mai bine pregătiţi pentru orice eventualitate.

Dacă am fi stabilit comunicarea în momentul în care autorităţilor oficiale li s-au făcut primele sugestii, poate că acum n-ar mai fi avut de ce să ne îngrijoreze anumite aspecte

ale acestei supravegheri spaţiale. Rămâne de văzut care sunt pagubele provocate de OZN-uri.

În raportul de analiză al Academiei Forţelor Aeriene se aminteşte sumar despre arsuri şi alte răni provocate de OZN-uri pământenilor. De asemenea, se mai aminteşte de anumite efecte fizice şi mentale.

II

FORŢE NECUNOSCUTE

La *Fort Itaipu*[1], din Brazilia, a avut loc unul dintre acele incidente care au afectat anumite persoane.

În lume era mare zarvă. Rușii tocmai lansaseră primul satelit artificial, Sputnik 1, plasat pe orbită terestră. Destul de repede după el avea să urmeze Sputnik 2. Observaţiile OZN s-au înmulţit imediat, de parcă acest prim pas în spaţiu ar fi stârnit interesul străinilor dintr-o altă lume.

La centrul de încercare a rachetelor White Sands, un disc zburător a efectuat o scurtă aterizare. Poliţia militară l-a zărit dar obiectul a decolat mai înainte de a se ajunge la el. Imediat după aceea, alţi oameni din poliţia militară de la White Sands au zărit al doilea OZN, stând nemişcat la cinci metri de sol. Conform unei declaraţii oficiale a armatei, era un aparat autonom lung de peste şaptezeci de metri.

Din cauza emoţiei, cenzura a fost gata să se destrame. Erau semnalate numeroase observaţii din partea unor piloţi militari şi civili, a unor controlori de zbor, a unui inginer specialist în rachete şi a altor observatori la fel de calificaţi.

---

1 - Incidentul a fost confirmat şi relatat în detaliu în raportul Academiei Forţelor Aeriene nr. 459.

Tensiunea era sporită de rapoartele similare ale unor autorităţi străine din America de Sud, Canada, Australia, Europa şi Africa de Sud. Dar nimeni şi nimic nu fusese afectat. Cel puţin până la incidentul misterios de la Fort Itaipu, petrecut la 4 noiembrie 1957.

La orele două dimineaţa, două santinele văzuseră deasupra lor o lumină strălucitoare.

Santinelele putuseră să vadă distinct forma aparatului prin lumina portocalie din jurul lui. Era un obiect circular, cu un diametru mai mare de treizeci de metri, manevrat cu mare exactitate.

Fără să producă nici un zgomot, aparatul s-a oprit la vreo cincizeci de metri deasupra fortului. Prinşi în bătaia fasciculului portocaliu, cei doi soldaţi au încremenit de spaimă. Fiecare avea un pistol-mitralieră, dar nici unul dintre ei nu se gândea să tragă sau să dea alarma.

S-a auzit un huruit înăbuşit, ca de motor electric, venind dinspre discul suspendat în aer, apoi o emanaţie fierbinte, bruscă, puternică, dar fără flăcări sau lumină.

Cele două santinele aveau impresia că luaseră foc. Unul dintre soldaţi căzu în genunchi şi leşină. Celălalt, urlând de spaimă şi durere, se aruncă la adăpostul precar al unui tun.

Strigătele au trezit garnizoana dar, mai înainte ca cineva să poată ieşi afară, toate luminile s-au stins. În interiorul fortului nu a pătruns decât o căldură moderată, dar efectul ei şi obscuritatea totală au provocat panică.

A trecut un minut.

Căldura s-a risipit. Becurile s-au reaprins. Câţiva soldaţi, alergând spre locurile lor de luptă, au putut să vadă OZN-ul ridicându-se cu rapiditate, apoi dispărând în văzduh.

Santinelele care suferiseră arsuri au primit imediat îngrijiri. Comandantul fortului a trimis de urgenţă un mesaj la cartierul general al armatei braziliene. Imediat au fost trimise patrule aeriene.

La început, totul a fost ţinut secret. Dar, pentru că Statele Unite aveau o mult mai mare experienţă în domeniu, oficialii brazilieni au cerut ambasadei americane ajutor în această anchetă. Ofiţerii din armata şi aviaţia americană au venit în curând cu avionul şi s-au alăturat investigatorilor brazilieni la faţa locului.

Santinelele, care suferiseră arsuri, erau încă într-o stare gravă, dar puteau întreţine convorbiri scurte. După ce au cules diferite detalii despre apropierea aparatului, apoi despre acea emanaţie de căldură ciudată, investigatorii au ajuns şi la întrebarea crucială.

Pentru ce au fost atacate santinelele?

Atunci, un ofiţer din USAF şi-a reamintit de studiul SIGN.

„E posibil ca aceste fiinţe să-şi fi dat seama că pământenii au acum bomba atomică şi fac progrese rapide în tehnica rachetelor spaţiale. Planeta noastră, al cărei trecut atestă prezenţa unei omeniri belicoase, poate fi considerată drept un pericol pentru ceilalţi. Ne putem aştepta deci la înmulţirea acestor vizite."

Dacă această teorie era justificată, atunci se putea face legătura între atacul de la Itaipu şi lansarea recentă a sateliţilor sovietici.

Dar această supoziţie a părut absurdă tuturor investigatorilor.

Investigatorul nostru a sugerat posibilitatea ca totul să se fi limitat la o demonstraţie inofensivă, forţa calorică crescând doar printr-un accident de manipulare. Dar această supoziţie nu explica alegerea unui fort îndepărtat într-o ţară care nu întreprinsese nici o expediţie în spaţiu.

Întreaga operaţiune părea lipsită de sens.

Când raportul secret asupra acestui caz a ajuns la Washington, statul-major al Forţelor Aeriene a blocat valul publicitar. Martorii erau ignoranţi sau cretini patentaţi.

Cu ocazia primului incident de la White Sands, obiectul pe care poliţia militară îl văzuse aterizând fusese planeta Venus. La al doilea incident de la White Sands, obiectul care stătuse suspendat la cinci metri de sol fusese Luna.

Pentru a distruge efectul raportului făcut de un expert în rachete din cadrul USAF, statul-major a vorbit în mod public de mistificare. Dar, după ce i s-a obţinut tăcerea, mistificatorul a beneficiat de o promovare strălucită.

Astfel, Direcţia de Informaţii a USAF se ocupa în acelaşi timp de o „demistificare" sistematică a publicului şi o verificare atentă a sute de observaţii. Imediat după primirea raportului de la Fort Itaipu, cazurile anterioare de emanare a unei forţe calorice au fost rapid reexaminate, în speranţa că se va găsi cheia enigmei.

Cazul cel mai extraordinar era cel al echipajului unui avion american de interceptare.

La 1 iulie 1954, cu puţin înainte de ora prânzului, un obiect zburător era reperat deasupra statului New York de radarul de la baza militară Griffiss. Imediat a fost lansat un avion cu reacţie *Starfire* F 94.

Avionul F 94, dezorientat, se îndrepta spre Walesville. Deodată s-a lovit de un building, a luat foc, şi-a continuat cursa şi a făcut explozie căzând peste o maşină, unde se afla un cuplu cu doi copii care au murit pe loc. Alte cinci persoane au fost grav rănite. Echipajul a sărit cu paraşuta.

Imediat ce a aterizat la marginea localităţii Walesville, pilotul s-a pomenit lângă el cu un jurnalist şi, încă năucit, a început să vorbească de acea căldură ciudată.

Dar nu a avut timp să povestească totul. Şi-a făcut apariţia o maşină a Forţelor Aeriene. Pilotul şi operatorul radar au fost duşi în viteză înapoi la bază. Orice interviu a fost interzis şi USAF a dezminţit categoric informaţia publicată de jurnalist despre emisia bruscă de căldură. Nici un mister... o

simplă defecţiune a motorului... cel puţin aşa a comunicat presei statul-major.

Făcusem propria mea anchetă asupra cazului din 1954. Totuşi, un aspect al cazului nu avea să-mi fie dezvăluit decât în 1968. Ca şi în cazul unei alte emisii de căldură, serviciile USAF au studiat încă o dată cazul de la Walesville şi un ofiţer de stat major mi-a furnizat această informaţie:

„Pilotul avionului F 94 a vorbit şi despre alt efect, distinct de efectul caloric. A simţit un fel de blocaj cerebral şi nici măcar nu ştia că se paraşutase. Simţise brusc căldura, văzuse operatorul radio ejectându-se din avion, după care trecuse printr-un gol total până la deschiderea paraşutei. Atunci îşi revenise parţial, dar mai rămăsese o vreme sub efectul şocului.

Medicii îi spuseseră că acea trecere prin gol fusese rezultatul căldurii intense şi că şocul ulterior putea să fie efectul vederii avionului îndreptându-se spre Walesville. Dar el nu putea să creadă asta. Era sigur că mai fusese ceva în afară de căldură."

L-am rugat pe interlocutorul meu să-mi spună câte ceva şi despre operatorul radar.

— Şi operatorul era foarte tulburat, mi-a spus el, dar nu avusese aceeaşi senzaţie de trecere prin gol. De fapt, el se ejectase din avion cu mult înaintea pilotului.

— Probabil că a fost teribil când avionul a început să se prăbuşească peste oraş.

— Bineînţeles. Aceşti doi oameni au trecut printr-un adevărat infern. Pilotul a rugat statul-major să-l lase să stea de vorbă singur cu răniţii şi părinţii victimelor, să-l lase să explice ce se petrecuse. Cererea lui a fost respinsă. Echipajului trebuia să i se pună botniţă.

Raportul incidentului de la Walesville este şi azi clasat SECRET.

Numeroşi investigatori consideră că acest caz ar indica faptul că străinii veniţi din spaţiu nu au intenţii ostile.

Carlos Alejo Rodriguez, pilot şi instructor paraşutist, a relatat o întâlnire în spaţiul aerian al Uruguayului.

Rodriguez zbura nu departe de baza aeronavală de la Curbelo, când a văzut venind spre el un OZN cu dom, având un diametru de aproximativ douăzeci şi cinci de metri. Văzându-l că s-a oprit şi stătea suspendat, perfect nemişcat, Rodriguez a vrut să se apropie de el ca să-l poată observa mai bine. La jumătatea drumului până la disc, pilotul a fost sufocat de o emanaţie bruscă de căldură. A virat brusc ca să scape, OZN-ul a luat din nou viteză şi temperatura a redevenit normală.

În 1954, un pilot francez de încercare a avioanelor Fouga a zărit un aparat de formă circulară survolând Pau. Tocmai urca spre el când a fost copleşit de o căldură intensă. La un pas de leşin, pilotul a manevrat avionul spre aer curat. OZN-ul nu a încercat să-l urmărească.

Dar, indiferent de intenţie, această forţă calorică ciudată poate să fie un pericol şi, la o temperatură mai mare, ar putea să constituie o armă mortală.

Un atac împotriva SECRETULUI UFO a venit în mod neaşteptat de la *Rand Corporation*. RAND înseamnă *Research and Developement*, comisia permanentă de studii pentru „Cercetare şi Dezvoltare", un fel de consiliu suprem de experţi, savanţi şi ingineri, deseori numit „Rezerva de idei" a Forţelor Aeriene. Din cauza legăturilor strânse cu Pentagonul RAND are o poziţie cel puţin semioficială.

Timp de ani de zile, RAND a fost marele inspirator al politicii generale a USAF.

În 1955, RAND a redactat pentru Forţele Aeriene un document (Raportul de Studiu special al Forţelor Aeriene nr. 14) care respingea ipoteza OZN-urilor. O analiză nouă care constituia o răsturnare totală a poziţiei a preocupat

foarte mult statul-major. Deşi purta avertismentul clasic împotriva uzului public, documentul nu era supus interdicţiei de publicare deoarece nu purta clasificarea oficială a USAF.

În 1970 mi s-a înmânat şi mie un exemplar cu titlu neoficial.

Purtând eticheta RAND DOCUMENT, raportul confirmă realitatea OZN-urilor, accidentele survenite unor persoane, interferenţele în circuitele electrice. Afirmând că ancheta USAF nu are practic nici o valoare, documentul preconizează crearea unui organism central de informaţii nesupus cenzurii, având sarcina să furnizeze presei informaţii serioase.

Această analiză a fost redactată la puţină vreme după un nou accident semnalat, în 1968, Comitetului Naţional de Ştiinţe şi de Astronautică, cu ocazia şedinţelor consacrate OZN-urilor. Verificarea a fost făcută de regretatul doctor E. McDonald care a colaborat cu NICAP la sute de investigaţii.

Întâlnirea a avut loc lângă Beallsville, în Ohio, în seara zilei de 14 mai 1968. Actorul principal a fost un băiat de nouă ani, Gregory Wells.

Tânărul Wells locuia împreună cu părinţii într-o rulotă la aproximativ patruzeci şi cinci de metri de proprietatea bunicii. În seara aceea, Gregory făcuse o vizită bătrânei doamne. Când plecase de la ea, ca să se întoarcă la rulotă, era aproape noapte.

Deodată bunica l-a auzit ţipând. Mama, aflată în rulotă, a auzit şi ea ţipetele. Cele două femei au pornit în fugă spre băiat şi l-au găsit rostogolindu-se pe pământ, cu hainele cuprinse de flăcări. Împreună, cele două femei au reuşit să stingă flăcările. Copilul avea arsuri la antebraţ şi suferise un şoc serios. Imediat a fost transportat la spital. Adjuncţii şerifului, alarmaţi de vecinii lui Wells, au sosit tocmai în momentul în care i se dădeau primele îngrijiri.

Câţiva martori relataseră deja trecerea unui OZN. Fără să fi vorbit unul cu altul, toţi îl descriau ca un aparat de formă cilindrică şi precizau că obiectul coborâse la foarte joasă altitudine spre proprietatea familiei Wells.

Imediat ce şi-a venit în fire, Gregory a explicat ce i se întâmplase. Se afla la jumătatea drumului care ducea la rulotă când a văzut un obiect ciudat, luminat, suspendat deasupra copacilor, de-a latul drumului. În momentul în care s-a oprit ca să privească, de sub aparat a ieşit un fel de tub. Îndreptat spre el, tubul emisese un fel de fulger sau o flacără. Hainele îi luaseră imediat foc.

Acelor flăcări bruşte nu li s-ar fi putut da nici o explicaţie simplă. Gregory nu avea asupra lui nici un obiect care s-ar fi putut preta la o combustie rapidă.

Ca şi în cazul petrecut în Brazilia, nu exista explicaţie plauzibilă, doar dacă ai fi admis că străinii veniţi din spaţiu au atacat oamenii din pur sadism. Iar miile de întâlniri inofensive anterioare dezminţeau o astfel de versiune.

Deşi informată imediat despre cele petrecute la Beallsville, USAF a eludat orice anchetă. Deşi, conform unui ordin permanent al general-maiorului Richard O'Keefe, inspector aerian, un anumit număr de specialişti disponibili se aflau la bazele militare din vecinătate.

Recunoscând că OZN-urile puneau o problemă gravă, generalul prevedea că observaţiile se vor înmulţi, riscând să provoace o anxietate generală. El le ceruse comandanţilor bazelor să numească ofiţeri UFO, cunoscători ai tehnicilor de cercetare şi, dacă e posibil, să aibă titluri ştiinţifice.

Fiecare ofiţer UFO trebuia să fie echipat cu un contor Geiger, cu o cameră de luat vederi, binoclu, ochelari cu lentile care măresc şi cutii speciale pentru eşantioane. Se făcea referire la directivele Forţelor Aeriene în legătură cu mânuirea „materialelor de provenienţă OZN sau bănuite ca atare".

Fără îndoială că publicitatea îngrijora în mod deosebit statul-major în cazurile în care fuseseră răniți. Își amintea de întorsătura pe care o luase un caz asemănător, cu trei ani în urmă.

James W. Flynn, fermier și crescător de câini, trăia la Fort Myers în Florida. Deși raportată la vremea aceea de membrii NICAP, intervenția USAF în acest caz nu este cunoscută decât de foarte puține persoane.

La 14 martie 1965, Flynn se instalase să-și petreacă noaptea la Everglades, după un antrenament cu câinii de vânătoare. Puțin după miezul nopții, el a văzut un obiect luminat strălucitor coborând la aproximativ cincisprezece metri.

Venind mai aproape, Flynn a văzut că obiectul nu era un avion ci un aparat mare în formă de con. Obiectul se menținea deasupra solului fără să facă nici cel mai mic zgomot, avea un diametru de aproximativ douăzeci și cinci de metri la bază și o înălțime de opt metri. Se vedeau foarte bine patru rânduri de hublouri, prin care trecea o lumină galbenă.

Apropiindu-se și mai mult, fermierul a auzit un fel de duduit de motor, dar nu a putut să zărească nici echipamente, nici echipaj.

Au trecut câteva minute, apoi Flynn a încercat să se apropie și mai mult. Mergea în plină lumină și ridicase mâna, vrând să-și anunțe astfel intențiile amicale. Dintr-un hublou din rândul de jos a țâșnit atunci o rază strălucitoare. Lovit în frunte, fermierul s-a prăbușit fără cunoștință.

Flynn și-a venit în fire abia după câteva ore. Era pe jumătate orb și simțea o durere puternică în punctul în care îl lovise raza luminoasă. OZN-ul plecase. La verticala punctului de suspensie anterior, solul era ușor ars. Aceleași urme de carbonizare prezentau și vârfurile copacilor din vecinătate.

Flynn a reușit să ajungă cu mașina la Fort Mayers, unde a stat cinci zile în spital. În afara șocului și a durerii de la

frunte, examenul medical a constatat o slăbire generală a reflexelor musculare.

Articolele din presă care au relatat această întâlnire au apărut într-un moment de recrudescenţă a apariţiilor OZN.

Totuşi, ofiţeri de informaţii de la baza militară din Homestead (Florida) i-au telefonat lui Flynn pe când acesta încă se mai afla în spital. Conform ordinului dat de generalul O'Keefe, ei au luat prima declaraţie şi l-au anunţat pe Flynn că va fi din nou interogat după ieşirea din spital.

Informat imediat, statul-major a anulat întrevederea prevăzută. Dar planul pus la cale pentru discreditarea lui Flynn a fost oprit un timp, după veştile primite de la Fort Myers. Zeci de personalităţi locale, jurnalişti de la *News Press* din Fort Myers, oameni de afaceri, ofiţeri de poliţie şi chiar medicul care îl trata confirmau veridicitatea spuselor lui Flynn.

Dar ce importanţă avea asta? Nu era decât un fenomen local. Planul de „demistificare" a fost întârziat cu două-trei zile.

Dar, fără ştirea Forţelor Aeriene, un grup deosebit de calificat — din care făcea parte un reprezentant NICAP şi căpitanul de navă în retragere Charles H. Foreman — făcuse o anchetă. Amprenta circulară carbonizată de pe sol fusese găsită exact în locul semnalat de Flynn. Aceleaşi urme au fost constatate în vârful copacilor din vecinătate, la aproximativ zece metri de sol. Unele trunchiuri prezentau despicături mari, făcute de un obiect dur, care urca sau cobora.

Pentru a pune la cale această înşelătorie, Flynn ar fi trebuit să se cţere în copaci, să le ardă vârfurile şi să le distrugă scoarţa. Iar la poalele acelor copaci nu s-a descoperit nici o urmă de paşi. De asemenea, „mistificatorul" ar fi trebuit să-şi lovească fruntea atât de dur încât să-şi pună viaţa în primejdie. În ceea ce priveşte slăbirea reflexelor, doctorul respingea în mod categoric ipoteza unei simulări.

Când a aflat de existența unui astfel de raport, USAF și-a amânat planul de „demistificare a publicului". Jurnaliștilor, cărora li se anunțaseră precizări ulterioare, li s-a răspuns că declarațiile lui Flynn fuseseră trimise spre verificare bazei de la Homestead, dar că încă nu se primiseră concluziile. Unii au telefonat la baza din Florida... Cei de la Homestead nu știau nimic.

Față de efectele calorice și de șocurile precum cel suferit de Flynn, reacțiile mentale relevate de Academia Forțelor Aeriene și RAND pot părea prea puțin interesante. Firește, unele dintre aceste reacții au putut să fie simulate. Dar sunt cazuri în care martorii sunt foarte demni de încredere. Majoritatea au fost benigne, dar se menține totuși un pericol potențial.

Un locuitor din Pierre (Dakota de Sud), Russell Carter, a relatat despre un astfel de efect atenuat.

Într-o noapte a anului 1967, Carter se deplasa cu mașina împreună cu soția, când a virat spre ei un aparat luminos de formă rotundă. Menținându-se la vreo cincisprezece metri de sol, obiectul a urmărit mașina timp de patru-cinci minute. Carter povestește:

„Era atât de luminos încât puteam să conducem fără faruri... Obiectul se menținea la aceeași înălțime luminând sectorul... în tot corpul aveam o senzație ciudată. Nevasta mi-a spus că își simțea fața înțepenită."

Dar mulți martori au relatat despre reacții și mai penibile. E vorba de greață, dureri de cap, senzație bruscă de epuizare, *missing time*, stare generală proastă care se menține cât timp martorii sunt urmăriți de OZN-uri.

Până prin 1970, aceste reacții erau puse pe seama fricii sau a excitației provocate de apariția acelor aparate necunoscute. Apoi s-a descoperit că majoritatea puteau să se datoreze unor unde inaudibile.

În cursul studiilor asupra efectelor nocive ale sunetelor, specialiştii ajunseseră deja la concluzia că sunetele audibile, cu o intensitate mai mare de opt decibeli, puteau prelungindu-se să provoace tulburări grave, în special tulburări cardiace. Apoi, examinarea a diferite tipuri de mecanisme şi de echipamente industriale, a dus la descoperirea că ultrasunetele, care nu se aud, pot şi ele să provoace tulburări, uneori periculoase: oboseală, ameţeli, tensiune, greaţă, migrene.

Cu toate acestea, natura ultrasonică a efectelor OZN asupra oamenilor nu a fost încă demonstrată. Dar apropierea este destul de bizară pentru a justifica reexaminarea din acest punct de vedere a acelor ciudate treceri prin gol semnalate de numeroşi martori.

Un locuitor din Washington, de la care deţin un raport confidenţial, mi-a spus că a rămas cu o lacună în şirul amintirilor, deşi a trecut un an de la întâlnirea cu un OZN,

„... Cred că era cam două dimineaţa, mi-a spus el. Mă aflam pe Route 66, mergând spre Washington, când în oglinda retrovizoare a apărut acea lumină puternică. Obiectul se apropia cu rapiditate. La început am crezut că e reflectorul unei maşini de poliţie. Am micşorat viteza. M-a prins din urmă. Se menţinea la cincisprezece-douăzeci de metri de sol. A încetinit şi şi-a potrivit viteza cu viteza mea. Avea o formă rotundă.

... Am simţit un şoc afurisit când am înţeles că era un OZN. Îmi amintesc că am apăsat pe acceleraţie. Atunci, obiectul s-a lăsat foarte jos şi, brusc, farurile s-au stins şi motorul s-a oprit de parcă cineva ar fi întrerupt contactul.

... În momentul acela s-a petrecut acea trecere prin gol, sau cum vreţi s-o numiţi. Primul lucru pe care l-am constatat după *asta*, a fost că parcursesem astfel aproape zece kilometri. OZN-ul dispăruse. Farurile şi motorul funcţionau normal. Am încercat să-mi amintesc ce se petrecuse după

intarea în gol. N-am reuşit. Întâmplarea m-a zdruncinat atât de tare încât timp de douăzeci şi patru de ore n-am reuşit să închid ochii."

Un raport asemănător, primit de NICAP din Australia, menţionează goluri de memorie, dar nu şi acea trecere printr-un gol total. Spusele martorului — un antreprenor local — au fost înregistrate şi transmise de agentul Lenard Johnson de la postul de poliţie din Boyup Brook.

La cererea agentului, numele martorului trebuie să rămână confidenţial, deşi era menţionat în raport. Era evident că agentul fusese impresionat în mod favorabil de această mărturie.

Totul s-a petrecut în ziua de 30 octombrie 1967, la orele douăzeci şi unu şi treizeci şi cinci de minute. Antreprenorul se ducea la Boyup Brook, pe drumul care făcea legătura dintre Kojonum şi Mayanup, când maşina s-a oprit, motorul a încetat să mai funcţioneze, farurile s-au stins, fără să se înregistreze nici o impresie de decelerație sau ruptură de frână.

Parbrizul i-a fost baleiat aproape imediat de un fascicul lat, cu un diametru probabil de şaizeci de centimetri, foarte strălucitor. Ridicând ochii spre sursa de lumină, automobilistul, stupefiat, a văzut un obiect de formă ovală cu un diametru de aproximativ zece metri. De jur-împrejur pulsa în mod regulat o lumină albastră.

Timp de câteva minute martorul înspăimântat a rămas în maşină, cu ochii ţintă la obiectul misterios. Apoi OZN-ul s-a îndepărtat şi fasciculul luminos a dispărut.

Deşi nu este sigur că ultrasunetele se află la originea efectelor resimţite, ar fi totuşi o gravă eroare să se respingă această ipoteză fără a fi examinată. Studiile asupra efectelor nocive ale sunetelor i-au convins pe mulţi cercetători că sunetele ascuţite prelungite pot să provoace halucinaţii şi

chiar impulsuri ucigaşe sau sinucigaşe. Astfel de reacţii ar putea să fie provocate şi de ultrasunete de mare putere.

Este extrem de important să se cunoască bine *toate* forţele necunoscute ale OZN-urilor. Numai aşa am putea încerca să punem la punct o eventuală apărare şi să pregătim publicul. Până atunci orice program ar fi zadarnic.

În 1952, în timp ce sute de OZN-uri evoluau în spaţiul aerian al Statelor Unite, un grup de ofiţeri superiori din cadrul Forţelor Aeriene au preconizat o schimbare radicală de politică:

Să se încerce comunicarea cu străinii veniţi din spaţiu.

Eram sigur că acest nou plan va avea o viaţă foarte scurtă. Totuşi, o săptămână mai târziu, la Pentagon s-a răspândit zvonul că planul era pus în aplicare. Deşi îmi era foarte greu să cred, am luat legătura cu ataşatul de presă, civilul Albert M. Chop. Şi am primit dezminţirea aşteptată. Am insistat:

— Sunteţi sigur că USAF n-a încercat niciodată să comunice cu un OZN?

— Sigur. Oh! e foarte posibil să fi existat vreun pilot care să manevreze proiectoarele sau să încerce un contact radio! Dar nu există nici un plan oficial de comunicare. Nici nu se poate concepe aşa ceva. Publicul ar interpreta asta ca o recunoaştere că „farfuriile zburătoare" sunt aparate interplanetare.

Temerile celor de la USAF faţă de posibilitatea unei isterii colective nu erau lipsite de fundament.

Dacă ar fi aşteptat sfârşitul valului confuz din 1952, USAF ar fi putut să pună în practică planul de intrare în contact cu OZN-urile, să dea publicului explicaţiile necesare, să insiste în mod deosebit asupra absenţei manifestărilor ostile din partea străinilor.

Poate că am fi avut de multă vreme răspunsurile la principalele întrebări puse de aceste apariții: motivele supravegherii, natura și caracterul ființelor extraterestre, natura accidentală și/sau voluntară a daunelor fizice aduse pământenilor, posibilitățile de contact cu străinii. Poate că deja aceste contacte ar fi avut loc. Dar punerea în practică a unui astfel de plan a fost totdeauna amânată.

În diferite rânduri, experții au admis interesul enorm pe care l-ar prezenta pentru națiunile Pământului tehnologia OZN.

Contraamiralul D.S. Fahrney, fostul șef al departamentului rachete din cadrul Marinei, insistând asupra manevrelor incredibile și a vitezei considerabile a OZN-urilor, scrie:

„Astfel de manevre presupun o tehnologie extraordinară, despre care acum noi nu avem habar... Dacă aceste observații se înmulțesc, cred că va urma o luare de contact și că asta ne va aduce răspunsuri de cea mai mare importanță..."

William Lear, creatorul aparatului cu reacție care îi poartă numele, declară:

„Ființele care manevrează OZN-urile probabil că au învățat să neutralizeze și să controleze gravitația. Dacă vom ajunge și noi la această cunoaștere, nu vom mai avea nevoie să recurgem la forțele aerodinamice pentru a decola de pe sol."

Morton Gerla, fostul președinte al secției newyorkeze a societății *Rocket Society*, insistă și el:

„OZN-urile sunt capabile de performanțe care depășesc tot ce ne permite să imaginăm competența noastră tehnologică."

Încă de la început au existat, în cadrul Forțelor Aeriene, planificatori ai unor cercetări care urmăreau inițierea în tehnologia OZN-urilor.

La sfârşitul lui 1953, rapoartele consemnau sute de tentative de interceptare. Trei piloţi îşi pierduseră viaţa. În 1957, reprezentantul — de atunci senator — Lee Metcalf întreba USAF dacă piloţii continuă să urmărească OZN-urile. Răspunzând în numele statului-major, generalul-maior Joe W. Kelly a recunoscut:

„Avioanele de intercepţie ale Forţelor Aeriene încă mai urmăresc obiectele zburătoare neidentificate, pentru siguranţa acestei ţări şi în scopul unei investigaţii tehnice."

Cu ocazia revizuirii directivei AFR 200-2 cu privire la OZN-uri, statul-major al Forţelor Aeriene făcea o comunicare la fel de semnificativă:

„Forţele aeriene vor continua să strângă şi să analizeze rapoartele despre OZN-uri până când toate vor fi explicate în mod ştiinţific sau tehnic, sau până când va fi exploatat tot potenţialul observaţiilor." (Secţiunea A-2-b.)

Puţini dintre concetăţenii noştri înţeleg gravitatea mizei. Doctorul Bruce A. Rogers, membru în consiliul de conducere al NICAP, se numără printre cei mai conştienţi specialişti în OZN-uri.

„O astfel de ţară ar putea să devină stăpâna lumii... Cunoaşterea unei astfel de tehnologii ar putea să ne influenţeze tot viitorul şi să ne condiţioneze supravieţuirea."

Să ne condiţioneze supravieţuirea... Aici e cheia vânării periculoase de OZN-uri pe care o continuă Forţele Aeriene.

III

MIZA OCULTĂ

În ziua de 24 septembrie 1959, cu puţin înainte de ivirea zorilor, un disc zburător de dimensiuni mari a coborât lângă Redmond, în Oregon. Acesta a fost punctul de pornire al celei mai dezlănţuite vânători lansate de USAF, iar ca victimă a fost gata să fie cenzura.

Orele cinci. Aeroportul din Redmond. Un obiect la altitudine, fără viteză, la marginea de nord-vest a terenului. Martori: agenţi ai traficului aerian din Aviaţia Federală.

Orele cinci şi zece minute. Mesaj urgent transmis de FAA către USAF.

Orele cinci şi optsprezece minute. Baza militară Portland. Şase avioane de intercepţie F 102 decolează cu direcţia Redmond. Se ia legătura cu un bombardier B 47 şi un aparat de intercepţie F 89. Cele două avioane primesc ordinul să se alăture aparatelor F 102 aflate în misiune secretă...

Ce misiune secretă?

Capturarea OZN-ului şi a echipajului său.

Toţi piloţii aveau cunoştinţă de accidentele mortale precedente şi de dificilele eschivări anterioare. Dar erau conştienţi de importanţa misiunii prezente.

Dacă OZN-ul rămânea nemişcat la joasă altitudine, aveau şanse să-l oblige să aterizeze fără ca ei să rişte prea mult. Dar asta ar fi garantat succesul acţiunii? Aparatul ar fi putut să fie distrus de echipajul lui, sau printr-o explozie comandată de la distanţă.

Recuperat intact, OZN-ul ar fi oferit ocazia sperată atât de mult de a descoperi secretele tehnice ale acestor zboruri spaţiale.

Acesta era obiectivul exaltant al misiunii de la Redmond.

Primul martor cunoscut este ofiţerul de poliţie Robert Dickerson. Poliţistul patrula la marginea oraşului când discul strălucitor a coborât din cer. Pe moment, Dickerson a crezut că asistă la prăbuşirea unui avion cuprins de flăcări. Dar obiectul s-a oprit brusc la aproximativ şaptezeci de metri de sol. Preţ de câteva minute, în faţa poliţistului uluit, aparatul a rămas aşa, perfect nemişcat. Apoi a luat altitudine, s-a deplasat spre aeroport şi a devenit din nou imobil în partea de nord-vest a terenului.

Robert Dickerson apăsă cu disperare pe acceleraţie, ajunse la aeroport şi intră ca o furtună la controlorul de zbor Laverne Wertz.

Cu binoclul la ochi, Wertz şi alţi agenţi FAA au observat discul timp de câteva minute. Strălucirea mai scăzuse puţin. Pe toată circumferinţa ieşeau şi intrau flăcări ciudate, roşii, galbene şi verzi.

La orele cinci şi zece minute, Wertz a semnalat prezenţa aparatului Centrului de Control al Traficului Aerian de la Seattle. Raportul lui a fost imediat transmis Serviciului Zborurilor Militare de la baza Hamilton din California.

Câteva minute mai târziu, USAF a informat Seattle că avioanele cu reacţie decolau de la Portland şi că radarul de la Klamath Falls (Oregon) urmărea OZN-ul.

La Redmond, observatorii FAA încă mai supravegheau aparatul când au auzit zgomotul avioanelor cu reacţie. În

momentul în care acestea se îndreptau în picaj spre obiectiv, limbile de foc au dispărut. Apoi un suflu deosebit de puternic a ieşit din partea de dedesubt a navei spaţiale care s-a deplasat fulgerător aproape pe traiectoria avioanelor.

Cel mai apropiat dintre avioane a virat pe o aripă pentru a evita coliziunea. Următorul, prins în mişcarea de aer, a rămas un moment dezorientat. Celelalte patru au putut să iasă din picaj şi să ia altitudine. Dar solicitarea maximă a avioanelor nu le-a servit la nimic. Au fost lăsate în urmă foarte repede.

Un singur aparat, ghidat de radarul de bord, a putut să urmărească OZN-ul care, acum, pătrundea în nori la cinci mii de metri. Apropierea avionului a fost probabil percepută căci discul a schimbat brusc direcţia, urmărit în continuare de radarul de la Klamath Falls.

Imediat ce au aterizat, aflaţi încă sub tensiunea celor întâmplate, piloţii au fost duşi la biroul militar de informaţii pentru un raport imediat. După ce şi-au făcut raportul, piloţii au primit ordin să nu mai vorbească despre acest caz.

Dar sute de cetăţeni din Redmond auziseră vacarmul avioanelor pornite în picaj. Temându-se că tentativa de interceptare va fi divulgată, USAF a pretins că a fost vorba de un control de rutină asupra unui ecou radar. Cât priveşte strălucirea văzută pe cer, aceasta a fost pusă pe seama fanteziei unui observator cu o imaginaţie bogată.

USAF mai avea însă de tras.

Deplasarea bruscă în sus a discului a făcut statul-major să bănuiască că se recursese la forţa nucleară. De aceea a cerut ca FAA să-l pună pe controlorul de zbor Wertz să efectueze un zbor de control al radioactivităţii. Wertz împreună cu un pilot, înarmaţi cu un contor Geiger, s-au deplasat la altitudini diferite, în jurul verticalei punctului în care OZN-ul se menţinuse imobil. Rezultatele, trimise imediat prin telex Forţelor Aeriene, nu au fost niciodată

dezvăluite. Dar un ziarist a auzit de această verificare şi a vorbit.

Această scurgere de informaţii a alertat serios statul major.

A fost cât pe ce ca misterul să fie dat pe faţă. După ce a căutat zadarnic ceva mai credibil, statul-major a declarat că obiectul zărit lângă Redmond a fost probabil o sondă meteorologică.

Se specula astfel ignoranţa publicului, fiind în acelaşi timp şi o sfidare a bunului simţ.

Până la urmă tensiunea de la Redmond s-a risipit. Nu mai trebuie decât să se pecetluiască bine piatra pe mormântul cazului.

Dar, fără ştirea Forţelor Aeriene, NICAP a obţinut copii după jurnalele de operaţiuni ale FAA. La vremea aceea FAA nu primise nici un ordin riguros şi mulţi dintre oamenii ei suportau cu greu botniţa.

Documentele ajunse la NICAP conţineau o descriere foarte precisă a OZN-ului, a manevrelor lui, a limbilor de foc ciudate de pe circumferinţă, a saltului brusc şi a ascensiunii verticale a discului în momentul atacului avioanelor. Ele mai menţionau confirmarea Forţelor Aeriene în ceea ce priveşte detectarea de la Redmond, urmărirea efectuată de avioanele de la Portland şi a raportului de la Klamath Falls privind manevrele de eschivare executate de aparatul misterios.

Când USAF a descoperit că NICAP deţinea jurnalele FAA, a urmat o adevărată consternare.

Deoarece se contura ameninţarea desconspirării secretului, statul-major a jucat singura carte care-i mai rămăsese: a acuzat FAA că difuzează informaţii false şi a respins în bloc această mărturie. A mai menţinut un timp versiunea balonului-sondă apoi, înghesuit rău de tot de NICAP şi de

diferiți reprezentanți ai Congresului, a abandonat-o și a înlocuit-o cu alta.

Statul-major a pretins de data asta că observatorii FAA și martorii din Redmond luaseră planeta Venus drept o navă aeriană manevrând în apropierea Pământului.

Noua versiune este la fel de ridicolă ca cea a balonului-sondă, dacă nu și mai și. Nu prea poți să crezi că FAA ține în posturi controlori capabili de erori atât de grotești, iar șefii cei mai importanți din ierarhia FAA susțineau în continuare corectitudinea desăvârșită în tot ce fusese scris în jurnalele de operațiuni. USAF a refuzat orice discuție. Versiunea Venus a rămas astfel versiunea oficială.

Ideea capturării unei nave spațiale le-a venit celor de la Apărarea Aeriană încă de la primele apariții de OZN-uri.

În primul an în care a fost semnalată cam peste tot prezența unor OZN-uri, vitezele considerabile menționate de martori îi făceau pe savanți și ingineri să se prăpădească de râs. Astfel de nave erau de neconceput în atmosfera terestră. Orice obiect ar fi ars, s-ar fi dezagregat din cauza căldurii.

Apoi radarele au confirmat relatările martorilor și consilierii tehnici din cadrul aviației au emis ipoteza unui „super metal", capabil să suporte atât căldura intensă cât și eforturile teribile din timpul manevrelor extrem de brutale.

Statul-Major și consilierii Forțelor Aeriene erau de acord în privința imposibilității ca o creatură vie să suporte acea căldură și acele viteze unghiulare.

Apoi, statul-major a luat cunoștință de un raport stupefiant, netransmis la vremea lui de baza militară aeriană de la Mac Dill (Florida). Martorul principal era căpitanul Jack E. Puckett, veteran al celui de al doilea război mondial și apoi șef adjunct al siguranței zborurilor din cadrul comandamentului tactic aerian de la Langley Field.

La 1 august 1946, căpitanul Puckett pilota un avion de transport C 47 de la Langley la Mac Dill. La bord se mai

aflau şi locotenentul Henry F.Glass, copilot, şi un inginer al cărui nume nu figurează în raport. La aproximativ cincizeci de kilometri de Tampa, ei au zărit un OZN mare care se deplasa cu rapid în sens invers. Căpitanul Puckett povesteşte:

„La aproximativ o mie de metri, a virat ca să treacă pe lângă noi. Avea forma unui trabuc lung, de două ori mai mare decât un bombardier B 29."

Aparatul părea propulsat de rachetă. În urma lui se vedea o dâră de foc cât jumătate din lungimea lui. Obiectul a dispărut deplasându-se cu o viteză de 3-4000 km/h.

Dar ceea ce i-a uimit cel mai tare pe analiştii Forţelor Aeriene a fost faptul că nava aceea ciudată avea un rând de hublouri.

Câţiva analişti au crezut că observatorul ar fi putut să fie victima unei iluzii optice datorată vitezei foarte mari. Dar în curând au apărut şi alte relatări despre întâlnirea cu OZN-uri având hublouri sau ferestre. Unele dintre ele figurau în raportul de studiu GRUDGE.

Dosarul GRUDGE conţinea, în afara rapoartelor care stabileau prezenţa unor hublouri, un raport oficial care distrugea ipoteza „supermetalului".

În 1952, s-a semnalat un nou val de apariţii la joasă altitudine. Temându-se de un atac, comandamentul a ordonat piloţilor să tragă asupra aparatelor străine conform procedurii adoptate de Apărarea Aeriană a Teritoriului.

Dar comandamentul a înţeles repede că ordinul de a se trage constituia o greşeală. Prin urmare l-a anulat şi eforturile s-au concentrat din nou asupra capturării.

La 1 august 1953, un grup de avioane de vânătoare patrula deasupra parcului naţional din Sequoia Kings (California). Un disc mare coborâse trei nopţi la rând deasupra parcului. Supraintendentul E.T. Scoyen şi câţiva dintre colaboratorii săi îl văzuseră o dată trecând la o distanţă foarte mică. Interesul străinilor pentru parc surprindea

USAF, dar s-a ordonat totuşi vânarea lui în cazul în care OZN-ul şi-ar mai fi făcut apariţia.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, piloţii au văzut discul coborând în pantă domoală, cu viteză redusă. Au aşteptat să ajungă sub ei, apoi s-au îndreptat în picaj spre el, cu o viteză mai mare decât a lui. Piloţilor li se părea imposibil ca nava spaţială să poată lua altitudine fără să se lovească de unul din avioane şi să se aleagă cu avarii serioase. Erau siguri că, decât să riște, străinii vor prefera să aterizeze cât mai aproape.

Deodată, fără ca mai întâi să fi încetinit, OZN-ul s-a oprit în aer. Apoi, printre avioanele cu reacţie care nu puteau să-şi întrerupă picajul, şi-a luat avânt şi a dispărut.

Ziarele au scris despre cele întâmplate. Martorii văzuseră avioane cu reacţie îndreptându-se în picaj spre un OZN. Dar lipsea dovada materială. Cazul a fost repede uitat.

Tentativa de la Sequoia Kings a părut că deschide un nou capitol de întâlniri neliniştitoare. Lângă Moscow (Idaho), la 9 august, un disc cu un diametru de şaptezeci de metri venea în picaj spre trei avioane de vânătoare F 86. Piloţii au trecut printr-un moment de panică. În ultimul moment, aparatul a făcut o deviere şi a trecut pe lângă ele.

Trei nopţi mai târziu, pilotul unui avion de vânătoare F 84, uluit de ceea ce descoperea, cerea permisiunea să oprească urmărirea. Tensiunea creştea. Unii piloţi vedeau în comportamentul mai agresiv al OZN-urilor o ripostă la tentativa de la Sequoia Kings.

Dar pentru eminenţii cenzori, asta nu însemna nici un pericol.

În primul rând, această supraveghere extinsă, fără ostilitate deschisă, însemna probabil că străinii au un proiect vast care cere contacte paşnice cu pământenii şi o perioadă liniştită de adaptare.

În al doilea rând, OZN-urile aflate în observaţie în jurul lumii noastre nu sunt destul de numeroase pentru a încerca atacuri la scară mare.

În al treilea rând, nu suntem total dezarmaţi.

În al patrulea rând, străinii au încercat de mai multe ori să evite provocarea de pagube pământenilor.

În 1953, o escadrilă de avioane AD-35 efectua manevre de luptă când a apărut o rachetă mare care venea spre ea. După o decelerație rapidă, care a adus-o la viteza avioanelor, ea s-a stabilizat la aproximativ trei sute de metri deasupra lor.

Comandantul escadrilei a transmis prin radio avioanelor ordinul să zboare la aceeaşi altitudine. Imediat, OZN-ul a făcut o astfel de mişcare încât partea din spate a ajuns pe o direcţie din afara axelor de atac ale avioanelor. Deodată a ţâşnit o flacără enormă. Aparatul a luat imediat o viteză considerabilă. Fără această mişcare basculantă, jetul puternic ar fi putut să ucidă o parte, dacă nu chiar toţi piloţii. Cazul nu e unic. Au existat sute de întîlniri în care străinii au vrut în mod clar să evite rănirea pământenior.

Vreme de ani de zile, biroul de informaţii al Forţelor Aeriene a aflat de încercările îndârjite ale aviaţiilor străine de a pune mâna pe o navă spaţială. Una dintre cele mai îndârjite este aviaţia sovietică. În faţa eşecurilor repetate ale piloţilor, s-a dat odin artileriştilor să tragă asupra aparatelor misterioase. Se pare că Înaltul Comandament rus spera să le dezorienteze, să le constrângă să aterizeze fără să le distrugă sistemele de propulsie, echipamentele şi armamentul.

Un astfel de atac a fost confirmat într-o comunicare a Academiei Forţelor Aeriene în 1968. Iată un extras din acest raport:

„La 24 iulie 1957, bateriile antiaeriene ruseşti din insulele Kurile au deschis focul asupra unor OZN-uri. La acţiune au

participat toate tunurile de pe insule, dar fără nici un rezultat. OZN-urile erau luminoase şi extrem de rapide."

Aceste acţiuni nu au loc numai în Statele Unite şi URSS. Piloţii militari au încercat să oblige OZN-urile să aterizeze în Anglia, Franţa, Brazilia, Canada, Africa de Sud, Norvegia, Ţările de Jos şi altele. În unele ţări ordinul prevede să se încerce contactul radio, să se ceară OZN-ului să aterizeze şi să se încerce doborârea lui dacă nu se supune.

Un pilot din cadrul forţelor aerine regale olandeze a trăit experienţa la 29 ianuarie 1962.

Întâlnind un obiect necunoscut în estul Olandei, el i-a comandat să coboare pe mai multe frecvenţe radio. OZN-ul nu a dat nici un răspuns şi pilotul s-a pregătit de atac. Avionul său F 86 *Sabre* era echipat cu patru tunuri de 20 mm şi o rachetă. Dar pilotul nu a avut timp să se apropie suficient pentru ajustarea tirului. OZN-ul, printr-o singură mişcare, a ieşit din raza de acţiune a armelor.

Metoda cea mai curentă pentru aceste încercări de capturare este urmărirea aparatului necunoscut de avioane de vânătoare cu reacţie. Totuşi, cel puţin o ţară a încercat să recurgă şi la altă metodă.

În 1954, Biroul de Informaţii al Aviaţiei SUA a aflat că în urma eşecurilor vânătorii, Canada, sperând că va îndemna OZN-urile să aterizeze, trasase sarcină Biroului de Cercetări al Ministerului Apărării să pregătească în cel mai mare secret un teren de aterizare în apropierea staţiei experimentale de la Siffield (Alberta). Acest teren era interzis oricărui pilot, indiferent că făcea parte din Forţa Aeriană Regală canadiană sau dintr-o companie comercială.

Şefii serviciului s-au gândit la început să-i atragă pe străinii veniţi din spaţiu prin emisii radio sau semnale optice. Dar au fost nevoiţi să renunţe, unii dintre ofiţerii superiori fiind de părere că se va atrage atenţia pulicului şi astfel va fi descoperit proiectul lor de capturare.

Avioanele militare canadiene întâlneau deseori OZN-uri deasupra provinciei Alberta.

Anii cincizeci au trecut în urmăriri zadarnice. Aviatorilor noştri li se impunea treptat credinţa în invulnerabilitatea OZN-urilor la obuze şi la rachete. Pentru analiştii de la Biroul de Informaţii Tehnice, secretul acestei invulnerabilităţi putea să constea în recurgerea la o forţă de respingere, de tip antigravitaţional.

Dar grupul superior de coordonare nu era de aceeaşi părere. Din examinarea comparată a rapoartelor americane şi străine, el trăgea concluzia că OZN-urile nu erau invulnerabile. Unele fuseseră văzute în dificultate. Defecţiune a motoarelor, a comenzilor? Câteva explodaseră în mod ciudat. Explozie internă? Rachetă? Cauzele erau mult mai nesigure decât faptele înseşi.

La 13 noiembrie 1957, un obiect neidentificat exploda deasupra spitalului de stat din Crownsville (Maryland).

Alte explozii asemănătoare au fost semnalate în diverse alte locuri din Statele Unite.

În 1953, agentul Florian Giabowski, din poliţia provinciei Ontario, zărea o navă aeriană de formă ovală. Oprindu-se să o privească, poliţistul a văzut-o dezintegrându-se brusc în particule strălucitoare.

Un raport uimitor mi-a fost înmânat de comandantul William Call, de la *Eastern Airlines*. Incidentul avusese loc noaptea, în 1954. Trei avioane cu reacţie ale Forţelor Aeriene americane fuseseră lansate în urmărirea unui OZN de mari dimensiuni care survola Connecticut.

„Ne roteam deasupra aeroportului, la Hartford, mi-a spus Call. Ne aflam la aproape trei mii de metri în nori, cu ochii la instrumente, aşteptându-ne rândul să aterizăm. Deodată, am văzut o strălucire teribilă, ca de la o explozie cumplită. O clipă am crezut că a explodat o bombă atomică.

Turnul de control a luat legătura cu noi şi ne-a spus că a fost foarte îngrijorat. Un avion al companiei *American Airlines* evolua deasupra noastră şi crezuseră că ne-am ciocnit."

După ce am verificat raportul aeroportului Hartford către FAA, am luat personal contact, la Pentagon, cu un ofiţer aviator care mă ajutase de fiecare dată când putuse fără să încalce regulile siguranţei. Când i-am pomenit de lumina misterioasă de deasupra statului Connecticut, m-a oprit imediat.

— Scuză-mă, am treabă... Te sun mai târziu.

Mi-a telefonat după o oră.

— Te sun din exterior. Îmi pare rău că a trebuit să închid mai adineauri. Dar eram deja fiert din cauza unui alt caz OZN.

— Ar fi trebuit să aştept şi să te sun acasă.

Apoi i-am vorbit de precizările din raportul comandantului Call.

— Credeam că vei putea să-mi dai câteva informaţii. În noaptea aceea a fost urmărit un OZN deasupra statului Connecticut. Am despre asta un raport. Explozia aceea puternică a avut loc cam douăsprezece minute mai târziu.

— Crezi că există vreo legătură?

— Nu ştiu. Dar ar putea să fie. Poate că un pilot a reuşit până la urmă să atingă un OZN care a explodat.

— Dacă s-ar întâmpla vreodată aşa ceva, probabil că n-am să ştiu. Am acces la clasificarea FOARTE SECRET, după cum ştii... Dar un astfel de incident ar primi imediat o clasificare SECRET superioară. Îţi mărturisesc cinstit că nu ştiu nimic. E posibil să se fi întâmplat aşa cum spui. Un pilot l-a nimerit cu racheta. Sau poate că a fost doborât de o rachetă sol-aer. Să dea Domnul să fi fost o explozie internă! Situaţia e şi aşa destul de proastă...

Era pentru prima dată când, din surse USAF, auzeam menţionându-se întrebuinţarea rachetelor împotriva OZN-urilor. Primisem cîteva rapoarte în acest sens, dar cele mai multe mi se păreau îndoielnice. Unul singur merita să fie reţinut; dar lipsea dovada. Îl aveam de la regretatul Frank Edwards, consilier NICAP în cadrul relaţiilor cu publicul.

Îl cunoşteam pe Edwards de ani de zile. Avea încredere în acest raport. Dar ofiţerul insistase ca numele lui să nu fie menţionat.

Cu toate acestea, prin 1960, vânarea de OZN-uri a fost eclipsată de progresele Programului G.

Unii cercetători au crezut că în curând vom fi în stare să reproducem OZN-uri. Walter Dornberger, preşedintele companiei *Bell Aerospace*, prevedea viteze de cel puţin 15 000 km/h. G.S.Trimble, şeful Programului G de la puternica companie *Martin Aircraft*, vorbea de 22 000 km/h. Alexandre de Seversky anunţa că se va ajunge la Lună în trei ore şi jumătate, la Venus în treizeci şi şase de ore, la Marte în patruzeci şi opt de ore, la Jupiter în şase zile.

În 1964, şapte companii aeriene aveau propriul Program G FOARTE SECRET.

Din descoperirile cercetătorilor, anticipările savanţilor şi certitudinile căpătate despre prezenţa OZN-urilor se contura un tablou incredibil.

Dar în 1966 toţi au fost obligaţi s-o lase mai moale. Cercetătorii lucrau încă cu îndârjire la programe. Dar eram încă departe de a controla gravitaţia. Când savanţii cei mai proeminenţi şi-au mărturisit decepţia, USAF s-a întors la tentativele de a pune mâna pe OZN-uri.

Lucru destul de ciudat, în ciuda tuturor urmăririlor şi atacurilor, OZN-urile au făcut aterizări scurte în Statele Unite şi alte ţări.

În iulie 1962, un OZN era reperat la Camba Punta, în Argentina.

Directorul aeroportului, Luis Harvey a ordonat imediat eliberarea pistei. Câteva clipe mai târziu, o navă aeriană „perfect rotundă" sosea în mare viteză. S-a oprit şi a rămas imobilă preţ de trei minute. Forţele Aeriene argentiniene au fost anunţate dar n-au încercat să o urmărească. Din păcate, martorii curioşi la culme au vrut să vadă mai de aproape aparatul străin şi au luat-o la fugă în direcţia lui. Discul zburător a dispărut în mare viteză.

În ziua de 22 decembrie a aceluiaşi an 1962, a avut loc o aterizare pe aeroportul internaţional din Ezeiza, de lângă Buenos Aires. În zori, un avion DC 8 al companiei *Panagra* tocmai se apropia. Se vedeau luminile aeroportului. Deodată, pilotul observă cu stupoare că un disc mare stătea liniştit la capătul pistei. A luat imediat legătura cu turnul de control, de unde controlorul de zbor i-a spus că necunoscutul tocmai aterizase. Comandantul, constatând că pista nu era liberă, a luat poziţie de aşteptare.

Discul se aflase un minut în bătaia reflectoarelor. Comandantul de bord al avionului DC 8, se aştepta să vadă maşinile aeroportului năpustindu-se pe pista de aterizare, dar nu s-a întâmplat nimic. Discul se ridică lent şi în curând dispăru.

Astfel de aterizări au fost semnalate în multe ţări.

La 24 mai 1965, cu puţin după miezul nopţii, un aparat rotund, strălucitor, a coborât spre Eton Range, la aproximativ şaptezeci de kilometri de Mackay. Obiectul a fost văzut dintr-un hotel de trei martori: J.W. Tilse, Eric Judin şi John Burgess. Tilse era un pilot de linie experimentat, având la activ 11 500 de ore de zbor. După spusele lui, OZN-ul avea un aspect metalic şi un diametru de cel puţin zece metri. Sub platforma circulară se afla un rând de proiectoare.

Martorii, înspăimântaţi, au văzut aparatul apropiindu-se, atingând uşor copacii înalţi. Burgess, veteran al celui de al

doilea război mondial, a vrut să ia o pușcă și să tragă în el în timp ce cobora, dar Tilse l-a făcut să se răzgândească.

OZN-ul a rămas pe sol timp de treizeci de minute. La decolare, martorii au putut să vadă foarte clar un trepied de aterizare, ridicat cu rapiditate. Accelerația a fost foarte rapidă și aparatul a dispărut.

„Poveștile astea m-au distrat totdeauna, a mărturisit mai târziu Tilse, dar toți l-am văzut. Era manevrat de o inteligență și nu putea să fie un aparat cunoscut."

Raportul și mărturiile au fost verificate și confirmate de investigatorul NICAP Paul Norman, inginer american domiciliat în Australia.

Alte câteva aterizări au fost constatate în Statele Unite.

În 1964, la câțiva kilometri de Socorro (New Mexico), ofițerul de poliție Lonnie Zamora urmărea un șofer care încălcase regulile circulației, când a zărit o formă ovală într-o râpă din marginea șoselei. A renunțat la urmărire și s-a apropiat. Dar, în momentul în care oprea mașina, a țâșnit o flacără asemănătoare cu cea a unei rachete și aparatul a dispărut cu repeziciune.

Consilierii de la NICAP și alți investigatori serioși au insistat multă vreme ca publicul să fie pregătit pentru eventualele contacte cu migratorii lumilor necunoscute. Aceeași insistență a fost manifestată și de doctorul Magoroh Maruyama, căruia i se cunoaște marea experiență de antropolog, psiholog, specialist în comunicări psihice.

Campaniile de „demistificare" și vânătoarea de OZN-uri fac de domeniul utopiei orice program de pregătire psihologică a pământenilor. Dar mulți ofițeri din Forțele Aeriene susțin cu argumente solide o politică bazată pe principii noi.

1) În cursul ultimilor ani, urmăririle nu au dus la nici un rezultat; 2) Chiar dacă am presupune că vizitatorii veniți

din spaţiu ar urmări stabilirea unei legături paşnice cu noi, atacurile neîncetate ar putea să ducă la o ostilitate pe faţă; 3) De ce să nu se adopte o altă linie de conduită, să se dea străinilor posibilitatea de a ateriza în deplină siguranţă? Să se oprească vânarea OZN-urilor. Să se ordone piloţilor să se dea la o parte din drumul OZN-urilor. Să se interzică tuturor bazelor militare şi navale, tuturor aeroporturilor să mai întindă capcane. Au fost mult prea multe atacuri pentru ca lucrurile să evolueze rapid. Dar, întrucât au mai încercat să aterizeze, probabil că străinii se vor folosi de o nouă şansă. Accesul la tehnologia OZN ar fi mai uşor în absenţa agresiunilor.

Până acum, marii planificatori au rezistat acestor îndemnuri.

Totuşi, capturarea unui OZN de către Forţele Aeriene ale Statelor Unite ar putea să însemne un adevărat dezastru, mai ales dacă la bord ar fi străini veniţi din spţiu. Pentru a păstra secretul acestei capturări, USAF ar trebui să fixeze un cordon, o zonă interzisă, aşa cum a trebuit să facă când s-a aflat despre aterizarea unei nave spaţiale care zbura la joasă altitudine în Pennsylvania, apoi în New Mexico. Nu există nici o dispoziţie referitoare la fiinţele din alte lumi.

Cum să concepi un plan realist înainte de a şti ce sunt aceste fiinţe?

Unii experţi în comunicaţii — atât din cadrul Forţelor Aeriene cât şi de la NICAP — au urmărit şi au înregistrat emisiunile noastre radio şi de televiziune în cursul observaţiei prelungite a Pământului. Prin urmare, s-ar afla în posesia unei cantităţi de informaţii colosale. Dar pot înţelege ce văd şi aud? Se află în expectativă sau au căzut victime unor neînţelegeri tragice?

Am fi putut încerca mai devreme stabilirea comunicării, să aflăm ce vrem să ştim şi cum arată finţele din spaţiu, fizic şi mental.

Dar un pas înainte se poate face de pe acum.

Trebuie să încercăm să vedem lumea noastră şi pe noi înşine aşa cum le văd străinii veniţi din spaţiu.

IV

CE VĂD ŞI AUD

Cu ce-ar rămâne străinii veniţi din spaţiu după vizionarea emisiunilor pământene? Cu o imagine nu prea măgulitoare despre propriile lor persoane... o idee îngrijorătoare despre reacţiile noastre... uneori rezonanţe ucigaşe...

În 1963, Larry Bryant, membru NICAP, află din presă că nişte cetăţeni au tras asupra unor OZN-uri. Se interesează imediat la Departamentul Justiţiei. Şi iată răspunsul procurorului general adjunct, Norbert A. Schlei:

„Dacă se ţine seama de legi, cu cea mai mare rigurozitate, este îndoielnic că legislaţia care pedepseşte omuciderea ar putea să fie aplicată asasinării unor creaturi inteligente, cu aspect uman, străini de această planetă, doar dacă nu cumva se va stabili că ele aparţin unei specii omeneşti bine definite. În cazul în care vrem să ştim dacă asasinarea unor astfel de creaturi constituie o încălcare a altor legi, precum legea care pedepseşte purtarea urâtă sau actele de violenţă asupra animalelor, atunci trebuie să se consulte legislaţia statului în care s-ar comite actul respectiv..."

Închipuiţi-vă efectul acestui răspuns asupra unor fiinţe capabile să-l intercepteze şi să-l înţeleagă!

În 1960, generalul-locotenent Roscoe C. Wilson, şef adjunct al statului-major al Forţelor Aeriene, anunţa programul SAINT pentru Apărarea Spaţiului. Conform declaraţiilor generalului, aşa cum au fost reproduse în presă, obiectivul programului SAINT era apropierea de aparatele necunoscute aflate pe orbită terestră şi, în caz de reacţie ostilă, distrugerea lor.

Doi ani mai târziu, generalul Douglas MacArthur declara la West Point că naţiunile Pământului ar trebui într-o zi să se unească împotriva popoarelor de pe alte planete.

În schimb, tot la radio, oamenii de ştiinţă care lucrau la programul spaţial expuneau planuri vaste de stabilire a pământenilor pe alte planete, fără a se preocupa de eventuala lor populaţie.

În 1965, în timp ce în America observaţiile se înmulţeau, o navă lungă de formă ovală a coborât la câţiva kilometri de Exeter (New Hampshire). Câţiva ofiţeri de poliţie au putut s-o observe la mică distanţă de ei.

Aparatul se menţinea nemişcat la mică altitudine. Avea cinci lumini roşii foarte strălucitoare, care se aprindeau succesiv, de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga. Semăna cu un semnal. Dar poliţiştii s-au abţinut să răspundă, îndreptându-şi lanternele spre aparat, aşa cum obişnuiesc ei să facă. După câteva minute, aparatul s-a ridicat în aer şi a dispărut.

În urma abundenţei de încercări de semnalizare din partea OZN-urilor, Biroul de Cercetări Ştiinţifice al Forţelor Aeriene a ţinut o reuniune pentru studierea comunicării cu fiinţele din alte lumi. Erau prezenţi doctorul William O. Davis, fizician, fost ataşat al Forţelor Aeriene şi analist reputat al mărturiilor despre OZN-uri; doctorul John C. Lilly, celebru datorită experienţelor de comunicare cu delfinii comandate de Marină; doctorul Paul Garvin, lingvist de la *Bunker-Ramo*

Corporation şi un criptolog care lucra pentru guvern, Lambros D.P. Callimahos.

Prin verificarea rapoartelor în care se relatau întâlniri cu OZN-uri, doctorul Davis căutase posibilităţile de comunicare cu pământenii.

Cu puţin timp înainte, RAND Corporation studiase un astfel de plan pentru NASA, un fel de ghid pentru astronauţii care ar fi explorat planete locuite. Seria operaţiunilor trebuia să cuprindă înregistrarea sistematică a emisiunilor radiofonice sau de televiziune şi traducerea lor cu ajutorul computerului, tehnică realizabilă. Reprezentanţi ai unei specii superioare, creatorii OZN-urilor erau cu siguranţă capabili să imagineze şi să realizeze un astfel de program cu mijloace mult mai perfecţionate.

Dar oare vor înţelege semnificaţia deplină a ceea ce vor auzi şi vor vedea?

Imaginaţi-vă un moment în postura de observator al unei lumi cu un avans de secole, poate de milenii, faţă de a noastră. Vă aflaţi în misiune de supraveghere, la bordul unei nave spaţiale, care se menţine nemişcată deasupra coastei americane a Atlanticului, cu mult în afara razei de acţiune a avioanelor de interceptare. E noapte. Jos strălucesc luminile oraşelor.

Vă aflaţi într-o cabină înconjurat de aparate electronice, care înregistrează emisiunile radio şi spectacolele televizate. Computerele traduc textele din engleză, franceză, rusă, spaniolă etc. Vi se oferă un program variat de ştiri, comentarii politice, filme vechi.

Urmează ştirile din lume... mizeria din Afganistan...

Şi defilează pe rând războaiele din Coreea, Vietnam, Africa, America de Sud, Asia.

Toate astea ar înspăimânta pe oricine. Totuşi, mii de astfel de imagini au defilat prin faţa noastră fără să ne tulbure liniştea.

Observator al unei civilizaţii avansate, poţi tu să înţelegi ceea ce vezi şi auzi? Poţi să extragi realitatea din aceste ficţiuni, să urmăreşti naţiunile prin noianul lor de contradicţii? Poţi să-ţi faci o imagine autentică despre planeta noastră?

Un lucru mă frapează. În cursul activităţii mele din ultimii ani, am descoperit şase faze de observaţie în mişcările OZN-urilor, şi constat că această progresie e asemănătoare cu cea pe care ne-o imaginăm pentru propriii noştri exploratori ai spaţiului.

După anumite date istorice reţinute cu prudenţă, OZN-urile şi-ar fi putut începe observarea Pământului cu două secole în urmă. Academia Forţelor Aeriene vorbeşte în raportul ei de „numeroase apariţii în cursul Evului Mediu şi după aceea, precum OZN-ul zărit pe cerul Londrei la 16 decembrie 1742". Putea să fi fost doar un fel de inspecţie de rutină a unei planete considerate pe calea unei evoluţii lente.

Doctorul Carl Sagan, astronom şi consilier al NASA, crede că Pământul s-a aflat sub supraveghere „de rutină" încă din timpurile preistorice. Academia Forţelor Aeriene recunoaşte indiciile unor vizite datând de milenii.

Doctorul Carl Sagan consideră că ar trebui să ne abţinem de la orice transmisie „... întrucât nu putem cunoaşte intenţiile unei societăţi galactice superioare".

Dar, din spaţiu au venit deja semnale destinate Pământului. Ele dovedesc să civilizaţiile din alte lumi sunt informate exact despre starea progresului nostru tehnic.

Primul mesaj datează din 1889.

Nikola Tesla a interceptat atunci, în laboratorul său din Colorado, nişte semnale ciudate dovedind prezenţa unei inteligenţe extraterestre. În 1921, Guglielmo Marconi, inventatorul telegrafiei fără fir, a interceptat semnale aparent codificate din spaţiu. În 1924, în momentul celei mai mari apropieri de Marte, doctorul David Todd, profesor de

astronomie la colegiul Amherst, a înregistrat semnale radio de origine neidentificată. Alte semnale inexplicabile au fost înregistrate în 1927, 1928 și 1964, după spusele doctorului Ronald Bracewell de la Institutul de Radioastronomie al Universității din Stanford.

În 1959, NASA a interceptat semnale de la un satelit necunoscut aflat pe orbită în jurul Pământului. În același an, *National Science Foundation* punea la punct un program de ascultare al mesajelor spațiale. Numărul mare al mesajelor i-a speriat pe unii oameni de știință.

Primul program nu comporta la început nici un fel de publicitate. Ascultările erau centralizate la Green Bank (Virginia de Vest), unde Fundația dispunea de un observator radioastronomic condus de doctorul Otto Struve, astronom de reputație mondială.

În 1960, doctorul Struve uimea lumea științifică și marele public anunțând programul OZMA.

Într-un comunicat de presă scurt, Struve afirma că probabil existau cel puțin un milion de planete locuite în galaxia noastră. Populațiile cele mai civilizate trebuiau cel puțin să bănuiască, poate chiar să și știe de existența Pământului. Stabilirea contactului devenea vitală, sau cel puțin ascultarea semnalelor și a mesajelor inteligente.

Atunci era o perioadă când, de teama ridicolului, mulți astronomi profesioniști evitau să vorbească despre viața de pe alte planete. Titlurile și reputația lui Struve au învins această slăbiciune. El studiase problema vreme de treizeci de ani. Prin urmare, intervenția lui a fost luată în serios.

Directorul programului OZMA era doctorul Frank Drake. El a insistat public, încă din 1960, asupra marilor avantaje pe care le vom avea de pe urma contactelor cu lumile mult mai avansate din punct de vedere tehnic... Combaterea cu succes a maladiilor, prelungirea duratei de

viaţă, oprirea războaielor, extinderea călătoriilor spaţiale, acces la secretele universului.

La puţin timp după aceea, Drake a adus la cunoştinţă că se puteau intercepta mesajele dintre navele spaţiale. Dar Drake şi Struve au evitat orice discuţie despre OZN-uri...

Forţele Aeriene nu vedeau deloc cu ochi buni programul lor; nu avea nici un sens să fie provocate.

La începutul anului 1961, Drake şi colaboratorii lui făceau un pas decisiv. Studiaseră cu o atenţie deosebită Tau Ceti, unul dintre sorii cei mai apropiaţi susceptibili de a avea planete. Nimeni însă nu se aştepta la ceea ce avea să se întâmple.

Observaţia începuse de mai puţin de două minute când au primit semnale puternice, distincte, ordonate după un cod precis. Acest rezultat i-a stupefiat pe experimentatori.

După câteva clipe, semnalele au slăbit şi nu s-au mai auzit, lăsându-i pe savanţi copleşiţi de mirare. Descriind mai târziu această scenă, doctorul Drake a spus că mesajele fantomatice au avut un efect neaşteptat: „Toţi au ridicat braţele spre cer..."

Temându-se de reacţii isterice în rândul publicului, cei de faţă au vrut să păstreze pentru ei această poveste. Numai că ea provocase mult prea multă emoţie ca să rămână ascunsă. A început să se audă despre cele întâmplate. Atunci, încă o dată, a intrat în funcţiune maşina de „demistificare" a Pentagonului.

S-a pretins că semnalele despre care se crezuse că veneau din spaţiu, erau de fapt emise de un post militar secret care, din motive stricte de apărare, nu trebuia să fie identificat.

Dacă ăsta ar fi fost adevărul, OZMA ar fi mers mai departe fără probleme. Cu greu ne putem explica urmarea evenimentelor.

O declaraţie bruscă a doctorului Struve punea capăt programului OZMA. Spre stupoarea jurnaliştilor care îl auziseră anunţând cercetările, doctorul nu le mai acorda

acum nici o importanţă. El a spus cu duritate că era o adevărată nebunie să aştepţi mesaje din alte lumi. Apoi, fără să ţină seamă de contradicţia ciudată, Struve a adăugat că dacă am primi astfel de semnale, ar putea fi lipsit de judecată să răspundem la ele. Când jurnaliştii l-au întrebat dacă programul va fi reluat, el i-a concediat spunând ironic: „Veniţi peste o mie de ani!"

Cine sau ce a putut să-l facă pe un savant renumit să se acopere astfel de ridicol? Nu se ştie. S-a auzit însă că mesajul venit din Tau Ceti a fost descifrat şi că iniţiaţii s-au îngrozit.

Am încercat să controlez această versiune apelând la mediile de informare din Washington. După câte am aflat, n-ar fi vorba decât de un zvon. Dar schimbarea radicală a atitudinii lui Struve nu se poate explica fără „ceva" foarte tare. Evoluţiile ulterioare, şi mai surprinzătoare, nu pot decât să-mi întărească această opinie.

În noiembrie 1961, pe când OZMA se cufunda în tăcere, la Green Bank avea loc o reuniune secretă a savanţilor. Tema reuniunii era *estimarea numărului de lumi capabile să comunice cu Pământul.*

Omul care conducea această reuniune era chiar cel care încercase să ridiculizeze problema, doctorul Otto Struve. În jurul lui se aflau doctorul Melvin Calvin, doctorul John C. Lilly, doctorul Frank Drake, doctorul Carl Sagan şi mulţi alţii, perfect informaţi despre caracterul urgent al problemei.

După discuţii lungi şi calcule complicate, întreg grupul a apropat în secret FORMULA DE LA GREEN BANK:

Există între patruzeci şi cincizeci de milioane de lumi care, fie încearcă să ia contact cu noi prin radio, fie ascultă mesajele venite dinspre Pământ.

Depărtarea la care se află aceste lumi atenuează caracterul fantastic al acestei formule. Dezvăluirea ei nu a provocat nici un fel de panică. De atunci, programul OZMA de

ascultare radio a spațiului continuă de la o stație din Porto Rico. Activitatea grupului se află sub controlul Biroului de Cercetări Științifice al Forțelor Aeriene. Probabil că mesajele cu adevărat îngrijorătoare vor rămâne secrete.

Presupun că adevărul despre mesajul din Tau Ceti nu va fi dezvăluit niciodată. Pare sigur că doctorul Struve s-a lăsat convins să ascundă faptele în interesul general, trecând astfel printr-o situație umilitoare.

De atunci datează frica endemică a specialiștilor spațiului. Unii consideră că e periculos să se asculte mesajele venite din spațiu. Arthur C. Clarke, o autoritate în materie de călătorii spațiale, crede că o specie superioară rău intenționată poate să transmită prin unde destulă angoasă ca să ne ducă la un fel de sinucidere colectivă.

Această temere față de contactul cu o rasă avansată din punct de vedere tehnic s-a extins și în cazul comunicării cu pasagerii OZN-urilor. Unii oameni de știință știu de mărturiile numeroase, de concluziile secrete ale USAF, de tentativele de capturare a navelor spațiale. În ciuda absenței unor acte ostile, câțiva savanți vor să ne pună în gardă. Ei susțin că nu trebuie să ne așteptăm din partea tuturor extratereștrilor la sentimente amicale, că ar putea prea bine să ne nimicească sau să ne transforme în sclavi. Doctorul Thomas Gold crede chiar că am putea fi comestibili.

Oricum ar fi, e cât se poate de urgent să aflăm cât mai multe despre ființele venite cu OZN-urile.

Institutul Brookings, în rapotul său făcut pentru NASA asupra conjuncturii Epocii Spațiale, rezerva un studiu de cinci pagini vizitatorilor veniți din spațiu, inițiativă care contrastează în mod ciudat cu tăcerea lui în privința OZN-urilor. Conform raportului, apariția acestor ființe ar avea efecte serioase asupra publicului:

„Unele societăți prea sigure de ele însele s-au destrămat la contactul cu o societate superioară. Altele au supraviețuit

dar numai după schimbări profunde. Pe scurt, am fi cu atât mai pregătiți pentru astfel de eventualități cu cât am cunoaște mai bine diferiții factori ai întâlnirii."

Argumentul invocat de statul-major al Forțelor Aeriene pentru a refuza contactul cu OZN-urile este că un astfel de contact nu ar putea să fie ascuns publicului și de aici ar rezulta o teamă generală.

Dar din 1961 există un sistem special de transmisie care poate fi folosit în mod secret: *ultracomul.* Creat de Westinghouse, *ultracomul* este un fascicul dirijat, care nu se pretează la intercepții. Doctorul Patrick Conley, care conduce Westinghouse, clasează *ultracomul* în rândul radiațiilor ultraviolete aproape imposibil de detectat. Atmosfera absoarbe undele ultrascurte, împiedicând un contact direct între vehiculele spațiale și Pământ. *Ultracomul* se pretează la televiziune ca și la transmiterea de mesaje. Doctorul Conley precizează că *ultracomul* ar putea fi folosit pentru comunicarea dintre navele spațiale fără riscul de a fi auzite de pe Pământ.

Probabil că echipajele OZN-urilor folosesc acest sistem sau altul asemănător. Acesta ar fi motivul pentru care n-am surprins mesaje între ele în cursul lungii lor supravegheri.

Imediat ce *ultracomul* a fost recunoscut ca fiind refractar la intercepții, USAF a vrut să-și echipeze cu el câteva avioane. Dar, de teama scurgerilor de informații, și în ciuda insistențelor mai multor ofițeri superiori și generali din statul-major, comitetul de control a respins proiectul. Eforturile repetate n-au putut să înfrângă această opoziție.

Pare incredibil că zidul nu a fost dărâmat, că SECRETUL nu a fost înlăturat, că cenzura nu a fost proscrisă. Dar nu numai USAF dorește menținerea misterului.

În realitate, puterea care îl impune este CIA, *Central Intelligence Agency.* CIA are autoritate deplină asupra serviciilor armatei. Influența ei este considerabilă asupra

şefilor Marinei, ai Forţelor Aeriene şi ai Infanteriei. Chiar dacă nu are controlul asupra Aviaţei Federale, a Pazei de Coastă, a Comisiei Federale a Comunicaţiilor şi a altor organisme guvernamentale, cu siguranţă că dispune de importante mijloace de presiune asupra lor. Numai FBI-ul îi scapă de sub control.

Intervenţia CIA în anchetele USAF datează din 1953. Asta s-a întâmplat când viceamiralul Hillenkoeter nu mai era director. De atunci, CIA şi-a folosit constant puterea pentru a impune şi susţine argumentele false ale USAF în faţa Congresului, a presei şi publicului.

CIA şi USAF au dus naţiunea într-un impas periculos.

V

INTERVENȚIA CIA

CIA a preluat controlul anchetelor USAF în urma unui atac dur împotriva SECRETULUI UFO. Puține persoane au cunoscut această dramă de culise.

Totul a început cu raportul secretarului Marinei, Dun Kimball.

În aprilie 1952, Kimball zbura spre Hawaii, când două nave în formă de disc s-au îndreptat spre avionul lui.

La aterizare, secretarul Kimball și-a trimis prin radio raportul către USAF, care avea sarcina oficială de a investiga problema OZN-urilor. Întors La Washington, el s-a interesat de urmarea pe care o avusese cazul semnalat. I s-a răspuns că era interzis să se discute despre astfel de incidente, chiar și cu martorii de la care se primiseră rapoarte.

Asta a fost o greșeală pe care statul-major avea să o regrete foarte curând. Kimball nu era omul căruia să i se închidă ușa în nas. Știa că piloții Marinei făcuseră numeroase rapoarte, ale căror elemente fuseseră verificate, și că alte observații proveneau de la controlori de zbor și alte persoane calificate de la sol.

După ce a făcut rapid o anchetă personală, Kimball a aflat că Forţele Aeriene insistaseră să li se înmâneze toate copiile rapoartelor, fără să lase timp Marinei pentru o anchetă preliminară. În toate cazurile, USAF refuzase să răspundă la întrebările despre întâlniri, excepţie făcând „demistificarea" când scurgerea de informaţii alertase presa.

Edificat, secretarul Marinei a stat de vorbă cu contra-amiralul Calvin Bolster, şef al ONR, *Office of Naval Research* (Serviciul de Informaţii al Marinei).

„Vreau ca ONR să facă o anchetă completă asupra tuturor rapoartelor Marinei. De asemenea, va trebui să se recupereze copiile mărturiilor primite anterior despre incidente neexplicate. Toate astea nu trebuie să prejudicieze operaţiunile Forţelor Aeriene."[1]

Informat de această luare de poziţie, statul-major s-a strâns într-o reuniune fulger. Îngrijorarea era foarte mare. Avea să urmeze marele circ din 1952. Rapoartele despre OZN-uri veneau din toată ţara. Presa şi Congresul cereau explicaţii. Dacă s-ar fi aflat de incidentul cu Kimball, povestea ar fi apărut pe prima pagină a ziarelor şi s-ar fi stârnit panică printre cenzori. Pe de altă parte, a împărţi secretul cu secretarul marinei putea să fie şi mai rău. Ar fi putut să dezvăluie întâlnirea din Pacific şi alte incidente raportate de marinari. Statul-major căuta cu disperare o soluţie când s-a aflat de altă peripeţie.

S-a auzit că un fotograf al aviaţiei navale fotografiase o formaţiune de OZN-uri. La ordinele lui Kimball, clişeul fusese trimis pentru examinare la laboratorul Marinei de lângă Washington. După prima analiză era vorba într-adevăr despre nave spaţiale. Ameninţarea se agrava.

1 - Faptul i-a fost confirmat autorului de către contramiralul Bolster în 1953.

Statul-major al USAF s-a adresat direct șefului laboratorului fotografic și, referindu-se la ordinele care reglementau investigațiile asupra OZN-urilor, i-a cerut să predea imediat filmul propriilor servicii de analiză. Anunțat, Kimball a dat ordin experților să continue studiea filmului original și să facă o copie pentru USAF.

Între timp, raportul și filmul fuseseră verificate cu scrupulozitate. Să vedem care era povestea.

La 2 iulie 1952, Delbert C. Newhouse, maistru principal la marină, se deplasa cu mașina împreună cu soția pentru a-și lua în primire noul post. Lângă Tremonton (Utah), au văzut un grup de douăsprezece-paisprezece obiecte zburătoare manevrând cu mare viteză. Newhouse era un fotograf experimentat al aviației navale. Acele obiecte nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse în cursul activității sale profesionale. A comparat obiectele cu niște ligheane inversate lipite două câte două.

Folosind un aparat Bell & Howell cu teleobiectiv, Newhouse a putut să facă cincisprezece metri de film până la dispariția OZN-urilor.

În laboratorul Marinei, experții au examinat filmul color vreme de trei luni. Filmul a rezistat la toate testele. Experții au recunoscut că ar fi fost imposibil să obțină în mod fraudulos o reproducere a manevrelor OZN-urilor. Concluziile lor erau cât se poate de precise.

Avion?

„Cu lentilele folosite, un avion ar fi putut fi identificat cu claritate la distanță de opt kilometri. Viteza la această distanță ar fi fost de 1 051,36 km/h... În perioada aceea, nu existau formațiuni aeriene capabile de o astfel de viteză, cu atât mai puțin de manevre la o astfel de viteză."

Baloane?

„Cu modelul de teleobiectiv folosit, baloanele ar fi putut fi identificate până la o distanţă de opt kilometri. Dacă se considera că au fost la patru kilometri, viteza ar fi fost de 525,84 km/h, depăşind cu mult orice viteză de derivă cunoscută a baloanelor duse de vânt."

Păsări?

„Nici o pasăre nu are putere reflectorizantă suficientă pentru a impresiona filmul atât de puternic cum s-a întâmplat."

Experţii au adăugat că la astfel de viteze, ar fi fost pur şi simplu ridicol de a lua în considerare ipoteza păsărilor.

Toate explicaţiile prin fenomene curente fiind eliminate, experţii Marinei au ajuns în unanimitate la concluzia:

Obiectele necunoscute se află sub controlul unor fiinţe inteligente.

La sfârşitul anului 1952, concluziile Marinei au fost comunicate Forţelor Aeriene. Cenzorii au fost mai mult consternaţi decât surprinşi. Propriii lor experţi lucraseră prea lent pentru punerea la punct a planului de „demistificare". Nu mai exista nici o portiţă de scăpare decât recurgerea la minciuni grosolane.

Ca să câştige timp, USAF a cerut Marinei să nu dea nici o urmare cercetării ei înainte de a termina propriul studiu. Sigur că nu se va putea găsi altă explicaţie valabilă decât cea găsită de serviciile sale, Kimball a fost de acord cu acest răgaz.

Pe de altă parte, de la un timp CIA urmărise de aproape investigaţiile Forţelor Aeriene.

În 1952, fără ştirea USAF şi a Marinei, CIA dorea cu orice preţ să se păstreze tăcerea. Aflând de ancheta Marinei şi concluziile asupra cazului petrecut în Utah, CIA a hotărât că trebuie să pună botniţă lui Kimball. Era un risc. Kimball ar fi putut s-o sfideze, să facă publice concluziile experţilor

lui şi toate mărturiile strânse de Marină. Nu exista decât un singur mijloc. CIA trebuia să-l convingă pe preşedintele Truman, să-l determine să facă uz de autoritatea sa pentru a-l reduce la tăcere pe secretarul Marinei. Dar care ar fi fost reacţia lui Truman?

CIA a hotărât să amâne şi să aştepte rezultatul alegerilor prezidenţiale din noiembrie. Victoria lui Eisenhower i-a permis să răsufle uşurată.

Şefii de la CIA n-au greşit. O acţiune împotiva cenzurii era o operaţiune de durată şi Kimball ştia asta prea bine. După alegeri trebuia să predea postul. Presupunând că noul secretar va dori să meargă mai departe, amiralul Bolster deţinea toate elementele.

Ameninţarea Kimball fusese înlăturată. Dar CIA era conştientă de pericolul unei noi confruntări de forţă cu Marina. USAF nu părea în stare să facă faţă singură. Singura soluţie era preluarea controlului investigaţiilor începând cu cele ale Forţelor Aeriene şi să întărească cenzura. Trebuia cu orice preţ să elimine din spiritul oamenilor credinţa în OZN-uri.

Pentru a-şi atinge scopul, CIA a organizat reuniunea unor savanţi şi a reprezentanţilor Forţelor Aeriene la Pentagon. Obiectivul era stadiul mărturiilor despre OZN-uri. Se spunea că va fi un examen sever şi obiectiv al celor mai pertinente şi bine susţinute rapoarte.

Dar CIA a ales câţiva dintre savanţii cunoscuţi pentru scepticismul lor. Cei mai mulţi nici nu mai studiaseră până atunci problema, considerând-o din capul locului absurdă. Autoritatea deplină fiind deţinută de reprezentanţii CIA, rezultatul se întrezărea de la sine. Grupul de specialişti avea să fie condus cu o mână fermă spre un verdict negativ.

Totuşi, numeroşi reprezentanţi ai Forţelor Aeriene erau ostili acestei politici de camuflaj, cel puţin în particular.

Deliberat sau nu, au fost făcuți să creadă că CIA era îngrijorată de riscurile acestei cenzuri din ce în ce mai grea.

Ignorând cu desăvârșire poziția reală a CIA, ei au crezut că era o bună ocazie de a prezenta dovezile imposibil de tăgăduit despre realitatea OZN-urilor și de a se alătura oamenilor din serviciile de informații și savanților pentru a discuta bazele unei acțiuni care să pună capăt pretinsei „demistificări" a publicului.

Fără știrea celor de la CIA, maiorul Fournet și alți ofițeri din statul-major pregătiseră în secret un plan de dezvăluire a observațiilor. Asta s-a petrecut cu șase săptămâni înaite de data prevăzută de CIA pentru conferință. Am lucrat personal cu mulți dintre membrii acestui grup. Chop, apoi Fournet și Ruppelt mi-au adus la cunoștință intențiile lor. Era o cutezanță care nu mă așteptam să reușească.

În cursul acestei perioade încordate din 1952, Fournet a avut un rol cheie. A avut în mână sute de rapoarte pe care a trebuit să le examineze cu un ochi critic. Cunoștea foarte bine toată povestea și considera că era timpul să se pună capăt SECRETULUI.

Prin funcțiunile sale, Fournet se afla în legătură con-stantă cu marii șefi din statul-major. Astfel a putut să constate că mulți dintre ei dezaprobau tăcerea impusă în jurul OZN-urilor. După ce le-a adus la cunoștință cu prudență intențiile sale, Fournet a primit un ajutor apreciabil pentru punerea la punct a planului său.

Primul act prevăzut: convocarea inopinată a unei conferințe de presă. Opoziția ar fi fost luată pe nepregătite și s-ar fi prezentat jurnaliștilor fotografiile făcute în Utah. Ar fi urmat apoi expertiza Marinei, fără nici o aluzie la poziția negativă pe care o avea USAF. Rapoarte ale unor martori cu autoritate, înregistrări radar comentate de profesioniști,

după care maiorul Fournet ar fi prezentat o sinteză inedită a informațiilor despre OZN-uri, bazată pe sutele de rapoarte analizate de el în colaborare cu savanții din grupul de studiu și ofițerii din divizia tehnică a Serviciului de Informații.

Concluzia ar fi fost că străinii veniți din spațiu exercitau o supraveghere asupra lumii noastre. Nici o mențiune despre tentativele Forțelor Aeriene de capturare a OZN-urilor.

Înainte de reuniunea de la CIA, Fournet hotărăște să nu-și dezvăluie imediat planul și să aștepte ca să fie discutate principalele puncte de pe ordinea de zi. Crede cu naivitate în specialiștii dispuși să accepte concluziile Forțelor Aeriene și să recunoască necesitatea pregătirii țării.

Reuniunea a început la 12 ianuarie 1953, sub tirania a trei reprezentanți CIA, agenții Philip G. Strong și Ralph L. Clark și expertul științific al CIA, doctorul Marshall Chadwell. După cinci zile, un colonel din Serviciul de Informații mi-a adus, cu o față sinistră, veștile proaste pe care avea să mi le confirme puțin mai târziu Fournet, Ruppelt și Chop.

„Am fost trași pe sfoară. CIA nu vrea ca publicul să fie pregătit. Nu vrea nici măcar să se mai vorbească despre problema asta. Agenții lor au condus dezbaterile și oamenii de știință le-au cântat în strună. Au făcut praf filmul făcut în cazul Utah și i-au făcut incompetenți pe experții Marinei. Aveam vreo sută de rapoarte alese dintre cele care fuseseră cel mai sever controlate. Cele mai convingătoare au fost retrase de agenții CIA. Oamenii de știință n-au putut examina decât vreo cincisprezece dosare. Fournet punea pe masă observațiile făcute de personalități militare cu mare autoritate, de comandanții unor avioane de linie și chiar de savanți. Oamenii de la CIA manevrau în așa fel încât acești oameni să apară ca niște mistificatori. Văzând aceasta, oamenii de știință audiați de ei au măturat toate concluziile

lui Fournet şi au afirmat că nu adusese nici cel mai mic indiciu al existenţei unor nave interplanetare. La rândul lui, Ruppelt adusese un program pentru punerea în practică a unui sistem de reperaj. Acesta a fost respins fără nici o dezbatere. Ştiu bine că aceşti agenţi CIA acţionau conform ordinelor primite, dar de două-trei ori am fost gata să izbucnesc."

Din fericire pentru ei, Fournet şi grupul lor n-au dezăluit planul secret. În februarie au făcut o tentativă abilă pentru a organiza o conferinţă de presă. Păreau pe punctul de a reuşi când a intervenit din nou CIA. Într-o după-amiază, la Pentagon, Chop mi-a povestit ce s-a întâmplat:

„Au demolat tot programul. Am primit ordin să organizăm o campanie de „demistificare", să umplem revistele cu articole, să saturăm radioul cu emisiuni din care să reiasă că relatările despre OZN-uri sunt nişte inepţii."

Câteva zile mai târziu, Chop demisiona din postul său din cadrul Forţelor Aeriene. Dar aveam să aflu şi alte lucruri despre controlul CIA de la căpitanul Ruppelt.

„E ceva şi mai rău decât ce ţi-a spus Chop. Am primit ordin să ascundem observaţiile de fiecare dată când acest lucru este posibil. Dacă informaţia nu a putut să fie oprită, trebuie să se publice imediat o explicaţie care să discrediteze raportul şi să ridiculizeze martorul, mai ales dacă nu găsim nimic altceva de spus. Trebuie ca propriii noştri piloţi să apară grotesti. O treabă urâtă. Dar cum să lupţi cu CIA? Toată povestea asta pur şi simplu mă îmbolnăveşte. Mă gândesc să-mi cer concedierea."

Maiorul Fournet fusese deja concediat, cu ordinul de a nu dezvălui nimic din concluziile sale despre OZN-uri. Raportul său a fost clasat la statul-major: „document al Forţelor Aeriene — fără a i se da curs".

În virtutea dictatului CIA, aviatorii cei mai reputaţi erau târâţi în noroi fără menajamente.

Aşa a fost cazul locotenent-colonelului D.J. Blakeslee, unul dintre cei mai mari aşi ai celui de al doilea război mondial. Blakeslee survola într-o noapte Japonia cu un avion de luptă cu reacţie, când a auzit piloţii altor două avioane semnalând un OZN la o bază a Forţelor Aeriene americane. Ghidat de radarul de la sol Blakeslee a zărit în curând obiectul. Luminile roşii, verzi şi albe ale aparatului se roteau în mod regulat. Blakeslee a stins luminile propriului avion şi a încercat să se apropie. Se pare că nu a fost reperat imediat. OZN-ul s-a sustras abia după un moment dar a reapărut în curând. Avionul şi-a aprins luminile şi a trecut la viteza maximă. Obiectul necunoscut a prins atunci o viteză extraordinară şi în mai puţin de cinci secunde a dispărut.

La raportul de zbor, un locotenent-colonel de la Serviciul de Informaţii a insistat asupra faptului că Blakeslee îndeplinise misiuni importante, era perfect echilibrat şi trebuia crezut. Nu exista nici o îndoială că aparatul zărit era un „obiect zburător neidentificat".

Când a aflat de raport, CIA a fost informată că transmiterea lui către biroul meu fusese deja autorizată. În urma ordinului primit, USAF a explicat în mare grabă că OZN-ul respectiv fusese planeta Jupiter. Radarul care detectase obiectul nu avea decât o putere de câteva sute de mile.

În noaptea aceea Jupiter se afla la 588,9 milioane de kilometri de Pământ. Dar asta nu avea nici o importanţă pentru CIA. Pentru ea locotenent-colonelul Blakeslee, ceilalţi piloţi şi experţii radar ai Forţelor Aeriene nu erau decât nişte imbecili şi ţinea neapărat ca acest lucru să fie spus public.

În 1953, adevărul despre clişeul făcut în Utah a fost adus la cunoştinţa publicului de Walter Karig, asistentul

secretarului Marinei. Ignorând în mod deliberat a analiza Marinei, USAF s-a grăbit să riposteze, pretinzând că OZN-urile nu erau decât niște pescărușii.

Un adevărat scandal a stârnit raportul profesorului Henry Carlock, șeful departamentului de științe fizice de la universitatea din Mississippi și colonel în rezervă al Forțelor Aeriene.

Într-o noapte din 1957, Carlock a observat un OZN deasupra localității Jackson cu ajutorul unui telescop puternic. El a făcut publică această observație. La Wasington, un agent CIA a venit să-l roage pe ofițerul din cadrul Forțelor Aeriene care se ocupa cu informarea publicului să procedeze la o „demistificare". Ofițerul îl cunoștea pe Carlock, așa că i-a răspuns:

— Colonelul este un bun astronom. Ar fi o adevărată rușine să-l ridiculizăm. Sunt convins că a văzut ceea ce spune.

— Nu ne pasă. Va trebui să spui că e vorba de o iluzie optică.

După o discuție dură, ofițerul a scris un comunicat de presă care nu a ajuns la jurnaliști.

Cât privește piloții de pe liniile comerciale, aceștia aveau să fie supuși unui atac deosebit de mârșav.

Așa a fost cazul unui comandant de bord exerimentat al companiei *American Airlines*. Respectivul raportase întâlnirea cu trei OZN-uri. Acestea fuseseră văzute și de copilot, de pasageri și de echipajele altor cinci avioane de linie. Un purtător de cuvânt al statului-major, care i-a păstrat anonimatul, a pretins public că toată povestea se datora excesului de alcool făcut de comandant.

Comandantul a vrut să protesteze la radio. Era în joc onoarea lui și a familiei sale. Compania a fost constrânsă să-i impună tăcerea.

Unele dintre aceste „demistificări" grabnice sunt nu numai penibile, ci și incredibil de stupide.

Așa cum s-a întâmplat în cazul lui Ernest Stadvec, căpitan de bombardier în cursul celui de al doilea război mondial, acum proprietarul unui serviciu aerian.

Stadvec zbura pe timp de noapte deasupra statului Ohio. Cei doi pasageri ai săi erau și ei piloți. Deodată a venit spre ei un OZN strălucitor. În momentul în care coliziunea părea inevitabilă, aparatul s-a oprit brusc. Apoi, cu o viteză de rachetă, s-a ridicat și a dispărut, lăsându-i pe cei trei stupefiați că scăpaseră, deși se aflaseră la un pas de catastrofă.

Imediat ce s-a aflat de această poveste, un purtător de cuvânt al USAF a convocat în grabă presa, fără să-și fi dat măcar osteneala să stea de vorbă cu martorii. Trecând sub tăcere că Stadvec nu era singur, el a afirmat că veteranul s-a speriat de steaua Capella.

Stadvec și-a manifestat public furia.

USAF nu a retras niciodată această afirmație absurdă.

Cel puțin într-un singur caz, cenzura s-a extins și asupra comunicatului unui guvern străin.

Un obiect zburător de formă rotundă fusese fotografiat în plină zi de o navă hidrografică braziliană. Ofițerii de marină și marinarii au putut să urmărească mișcările aparatului misterios. După ce a trecut toate testele de laborator, sub controlul guvernului, fotografia a fost declarată autentică de secretarul de stat al Marinei braziliene, amiralul Garson de Macedo Soares și alți ofițeri de rang înalt din cadrul Marinei. Raportul a fost apoi trimis președintelui Braziliei.

Când fotografia a fost transmisă prin televiziune în Statele Unite, Centrul de Informații Tehnice al Aviației a pretins imediat că e un trucaj. Locotenentul-colonel L.J. Tacker, purtătorul de cuvânt al statului-major a afirmat că

Marina Satelor Unite avea dovada că era vorba de o înşelătorie. Zadarnic a dezmințit Marina această declarație a USAF. Presa a repetat luni în şir aceste declarații.

Această insultă deliberată, extrem de penibilă pentru brazilieni, avea să ducă mult mai târziu la transmiterea unor scuze. Dar, din cauza presiunii conjugate făcută de CIA şi USAF, incidentul a rămas trecut în categoria înşelătoriilor.

Nici membrii Congresului nu se află la adăpost de aceste manevre.

Senatorul Richard B. Russell, azi decedat, a observat un OZN în cursul unui sejur în Europa. Cineva i-a şoptit despre întâmplare unui jurnalist specializat în cronici aeriene, Tom Towers, iar acesta i-a scris senatorului pentru a-i cere detalii. Senatorul i-a răspuns:

„Am vorbit despre asta serviciilor competente ale guvernului. Ele consideră că n-ar fi deloc potrivită publicarea acestei poveşti în acest moment."

Cazul se preta la scandal.

Senatorul Russell era unul dintre liderii Congresului, preşedintele Comisiei Serviciilor Armate a Senatului. Towers a publicat scrisoarea ca dovadă a existenței unei cenzuri. CIA s-a grăbit să ia legătura cu senatorul şi de atunci acesta avea să păstreze o tăcere deplină.

Timp de ani de zile, CIA şi USAF au dat dovadă de un dispreț uimitor față de autoritatea Congresului. Dezmințiri lipsite de nuanțe, în legătură cu orice apariție efectivă de navă spațială, au fost trimise legislatorilor noştri sub semnătura unor consilieri juridici a căror primă misiune ar fi fost să dea răspunsuri riguroase Congresului. Acestui grup îi erau asociați mai mulți generali, dintre care generalii-maiori Joe W. Kelly şi W.P. Fisher.

Nici legislatorii, ale căror atribuțiuni implică o corectitudine absolută, nu pot obține un răspuns cinstit.

John McCormack, în perioada în care era șeful majorității din Camera Reprezentanților, insistase să cunoască concluziile autentice ale Forțelor Aeriene. Am avut cu el o convorbire personală și mi-a scris. Niciodată nu a reușit să cunoască faptele, nici măcar în cursul ședințelor nepublice unde putea să întâlnească ofițeri de rang înalt din cadrul USAF.

Iar senatorului Keating, general în rezervă, nu numai că i s-a refuzat accesul la concluziile secrete ale Forțelor Aeriene, dar i s-a furnizat o versiune falsificată a observațiilor din 1952.

Senatorul Barry Goldwater mi-a spus că a încercat de câteva ori să afle adevărul despre OZN-uri. În calitate de general în rezervă al Forțelor Aeriene, el avea acces la nivelul FOARTE SECRET. Dar, după cum avea să descopere mai târziu, cele mai multe informații importante despre OZN-uri sunt clasate la un nivel superior.

Nevrând să aducă la cunoștința legislatorilor concluziile foarte secrete din 1948, statul-major al USAF voia să nege chiar și existența acestor concluzii. Mulți membri ai Congresului au primit comunicări asemănătoare cu cea care a fost trimisă colegului lor Thomas N. Downing:

„Niciodată nu a existat la statul-major al Forțelor Aeriene sau la Centrul de Informații Tehnice al Aviației o sinteză care să reprezinte concluzii despre natura de vehicul interplanetar al obiectelor zburătoare neidentificate."

Acestă comunicare purta semnătura colonelului Gordon B. Knight, șeful departamentului de anchete al Congresului. Cel puțin alți cinci colonei au trimis dezmințiri asemănătoare altor membri ai Congresului.

Unul dintre aspectele cele mai tulburătoare ale acestei cenzuri este presiunea mare exercitată asupra indivizilor.

Pentru inițiați, căpitanul Edward Ruppelt a fost victima acestui procedeu.

După ce a fost concediat, Ruppelt a scris o carte despre OZN-uri. Mulțimea mărturiilor și încâlcirile secretului care abundau în lucrare i-a exasperat pe cenzori. În scrisorile pe care mi le trimitea, Ruppelt își exprima necruțător opinia despre presiunile care se făceau și jura că niciodată nu se va „alinia". Mi-a dat un ajutor prețios, iar când am devenit director al NICAP cooperarea lui s-a intensificat. Aprecia foarte mult lupta noastră împotriva menținerii SECRETULUI.

Dar în 1959, comportamentul lui s-a schimbat radical. Ruppelt lucra atunci la o firmă aerospațială. El a încetat brusc să mai atace pozițiile USAF. O explicație — fără dovezi — ar putea să fie faptul că USAF a încheiat contracte cu firma lui în schimbul cooperării sale. S-ar putea să fi fost și alt motiv, ceva destul de cumplit care l-a determinat să abandoneze. Indiferent care a fost cauza, el a dezmințit totul.

În trei capitole adăugate textului inițial al lucrării sale, Ruppelt se întorcea împotriva a tot ceea ce scrisese, demola mărturiile și îi ridiculiza pe martori, dintre care unii erau prieteni buni cu el. Observațiile de OZN-uri nu erau decât iluzii, minciuni gogonate, înșelătorii. Pe scurt... refrenul binecunoscut al Forțelor Aeriene.

Îl cunoșteam bine pe Ruppelt. El a dat dovadă de mult curaj dezvăluind ceea ce credea că publicul trebuie să cunoască. Această schimbare bruscă probabil că l-a zguduit puternic. Ruppelt era și un om sensibil, iar apariția cărții sale revizuite a provocat atacuri dure, știrbindu-i integritatea. Unele dintre ele veneau din partea unor prieteni care ar fi trebuit să-i înțeleagă drama. Ca mulți dintre cei care l-au apreciat pe Ruppelt, am crezut totdeauna că această retrac-

tare impusă şi criticile dure care i-au urmat au contribuit în mare măsură la criza cardiacă care avea să-l ia prematur dintre noi.

Duritatea acţiunii întreprinse împotriva lui Ruppelt ar fi putut să constituie un avertisment pentru NICAP. Dar în primii trei ani de activitate, n-au existat interferenţe serioase cu CIA. Ştiam totuşi că suntem supravegheaţi. În câteva rânduri, CIA a încercat să îmbrobodească martorii.

În 1957, doi agenţi CIA l-au obligat pe consilierul NICAP Ralph Mayher să le dea un film pe care se afla pozat un OZN. Au promis că USAF va înapoia filmul după o analiză tehnică. Dar Mayher nu a primit decât un clişeu trucat de pe care poziţiile cele mai bune fuseseră scoase. Nici o analiză. Nici o notă din partea Forţelor Aeriene. Un simplu plic.

Altădată, un agent CIA a venit la birourile noastre din Washington în absenţa mea, încercând după toate aparenţele să afle de ce material confidenţial dispunem pentru audierile Congresului. Personalul era bine pregătit pentru astfel de tentative şi omul de la CIA nu a aflat nimic important.

NICAP era o organizaţie privată. Dar, printre consilierii noştri specializaţi se aflau mulţi generali în retragere şi ofiţeri reputaţi, precum şi cetăţeni influenţi în consiliul de administraţie încât ne puteam crede la adăpost de orice acţiuni de forţă. De aceea nu mai stăteam în gardă.

Atacul a ţâşnit ca un fulger, de la un nivel foarte înalt. Efectul a fost imediat şi dezastruos. Câţiva dintre noi care înţelegeam ce se întâmpla, au crezut la început că era ceva imposibil, chiar şi pentru atotputernica CIA.

VI

CONTROLUL INVIZIBIL

NICAP a fost lovit de CIA la începutul anului 1962, pentru a opri o dezvăluire care ar fi pus capăt SECRETULUI. Detaliile acestei operaţiuni incredibile nu au mai fost până acum expuse nicăieri.

Situaţia devenise explozivă din cauza acţiunii întreprinse la Congres în 1961. NICAP trimisese Congresului în cursul sesiunii precedente un raport confidenţial referitor la dovezile realităţii OZN-urilor, existenţa cenzurii şi pericolul pe care îl reprezenta SECRETUL.

Acest raport confidenţial avea aprobarea consiliului directorilor NICAP şi în special a foştilor militari (vice-amiralul R.H. Hillenkoetter, fost director CIA; contra-amiralul H.B. Knowles şi colonelul în rezervă Robert B. Emerson, care analizase personal numeroase rapoarte; inginerul în aeronautică Dewey Fournet şi J.B. Hartranft Jr., locotenent-colonel de aviaţie în cursul celui de al doilea război mondial, apoi preşedinte al puternicei asociaţii a piloţilor şi proprietarilor de avioane).

În martie 1961, McCormack, liderul majorităţii Camerei Reprezentanţilor, recomandase deschiderea unei anchete a

comitetului de ştiinţe şi astronomie, condusă de congresmanul Overton Brooks.

După studierea raportului confidenţial înaintat de NICAP, mulţi legislatori s-au pronunţat împotriva menţinerii SECRETULUI UFO. Printre ei se aflau senatorii Dodd, Goldwater, Keating, Kefauver, Proxmire, Smathers şi deputaţii Addonisio, Baumhart, Downing, Hardy, Metcalf, Scherer, L.T. Johnson.

Deputatul Hiestand îi cerea cu insistenţă secretarului de stat al Forţelor Aeriene să dezvăluie faptele. Deputatul Lindsay, care avea să devină primarul oraşului New York, considera că observaţiile OZN constituiau informaţii de importanţă vitală.

„Siguranţa Statelor Unite, spunea el, nu cere totdeauna un secret absolut... Poporul american e cât se poate de capabil să înţeleagă aceste probleme."

Deputatul Leonard Wolf, membru al Comisiei Spaţiului declara Camerei:

„Cred că publicarea raportului întocmit de NICAP — cu excepţia unui capitol confidenţial care se ocupă de incidentele străine — ar limita pericolele expuse de amiralul Hillenkoetter şi de ceilalţi membri ai asociaţiei". Wolf insista asupra contrastului dintre estimările aeriene serioase făcute de NICAP şi trucajele şi mistificările denunţate de alţii. El recomanda susţinut audieri publice.

În mai 1961 era anunţată o anchetă, încredinţată unui număr de trei membri ai Comisiei Spaţiului din cadrul Camerei Reprezentanţilor. Preşedintele acestei subcomisii avea să fie deputatul Joseph E. Karth din Minnesota. Karth criticase deja în mod public cenzura şi insista ca audierile să fie publice.

W.P. Fisher, general-maior, care asigura legătura cu legislativul, a pornit un contraatac din partea Forţelor

Aeriene. El a înmulțit scrisorile și convorbirile, încercând să impună argumentul clasic: „Aceste audieri nu ar fi decât în beneficiul amatorilor de senzațional și al editorilor de SF". Alți ofițeri de rang înalt din cadrul Forțelor Aeriene, luând exemplu de la Fisher, încercau să saboteze ancheta.

În august, președintele Comisiei Spațiului, Brooks, dădea USAF-ului o lovitură foarte dură.

Până atunci nu se arătase foarte favorabil audierilor și nu aprobase decât cu multă reticență, precum și la recomandarea expresă a liderului majorității McCormack, crearea subcomitetului UFO. Dar se împotrivea în continuare ședințelor deschise și nici măcar nu examinase în particular documentele NICAP.

Dar în acele prime zile ale lunii august a avut loc o lovitură de teatru. Fără să dezvăluie motivele, președintele Brooks a fixat o convorbire particulară cu amiralul Hillenkoetter și cu mine. Ne cerea să aducem extrase din dosarul nostru, alese dintre documentele cele mai convingătoare, dovada existenței cenzurii precum și o expunere a pericolelor pe care le reprezenta SECRETUL UFO. Am aflat mai târziu că Brooks avea un respect deosebit pentru amiral de când îl văzuse organizând CIA și conducând-o vreme de trei ani; fără a mai pune la socoteală cariera sa strălucită din cadrul Marinei. La început nu știuse că Hillenkoetter era membru fondator și membru al consiliului de administrație al NICAP, de aici lipsa de interes de a lua conoștință de raportul nostru confidențial.

Întrevederea era prevăzută pentru ziua de 24 august, dar speranța noastră a fost de scurtă durată. Brooks s-a îmbolnăvit grav și a murit în foarte scurt timp. Succesorul său avea să fie George P. Miller care, foarte repede, a anunțat scurt că nu va fi nici o audiere.

Şansele de a pune capăt SECRETULUI păreau compromise. Dar în februarie 1962, un membru al Congresului care îl sprijinise puternic pe Karth m-a rugat să trec pe la biroul lui.

— Mai există un mijloc de a aranja povestea asta, mi-a spus el. Am vorbit cu câţiva dintre colegii mei. Sunt sigur că putem conta pe Karth, Downing, Moss, Kornegay şi pe câţi deputaţi va fi necesar. Poate că vom avea de partea noastră şi pe McCormack dacă reuşesc să pun în joc poziţia lui de lider al majorităţii. La Senat, sunt sigur de sprijinul lui Keating, Goldwater, Proxmire, Dodd şi alţi doi-trei angajaţi deja în lupta împotriva SECRETULUI UFO.

Acum, ca primă urgenţă, aveam nevoie de un caz zdrobitor dintre cele expuse de NICAP, cu toate detaliile. Trebuie să fie spectaculos, cu martori impresionanţi şi experţi reputaţi, în fine o poveste capabilă să apară pe prima pagină a tuturor ziarelor şi să dezlănţuie toate posturile de radio.

I-am răspuns imediat:

— Am aşa ceva. Un caz extraordinar. Dar fără audiere, cum...

— Îţi voi spune imediat. Dar mai întâi spune-mi.

— Cunosc cazul de la amiralul Del Fahrney. A fost membru NICAP după ce s-a retras din Marină unde, în ultima vreme, conducea Departamentul Rachete. Dacă am să-i cer, va confirma faptele. Căpitanul de navă James Taylor a obţinut raportul detaliat de la martorul principal, iar Fahrney şi-a dat osteneala să verifice toată povestea pentru mine. Se poate obţine o a doua confirmare de la Taylor. Acum este în retragere şi mi-a dat voie să-i dau numele.

— OK. Povesteşte-mi...

...În noaptea aceea, un cvadrimotor de transport al Marinei survola Atlanticul, îndreptându-se spre vest, la

altitudinea de şase mii de metri, condus de căpitanul de fregată George Brent[1], pilot al marinei de zece ani. Brent traversase Atlanticul de peste o sută de ori. De data asta, transporta două echipaje de avion care efectuaseră misiuni în Europa. Împreună cu propriul său echipaj, la bord se aflau peste douăzeci şi cinci de piloţi, navigatori, ingineri, mecanici.

Avionul se afla la aproximativ optzeci de kilometri de aeroportul din Gander (Terra Nova), când Brent a zărit un grup de obiecte luminoase drept în faţa lui. Păreau aşezate pe ocean, sau foarte aproape de suprafaţa lui.

Comandantul a făcut un cerc ca să vadă mai bine. Atunci toate luminile s-au stins brusc şi toate obiectele au dispărut, cu excepţia uneia care s-a îndreptat direct spre avion. Obiectul ajunsese la aceeaşi altitudine în câteva secunde. Martorii din avion aşteptau stupefiaţi coliziunea. Dar OZN-ul s-a înclinat brusc şi a virat, apoi, reducând viteza, s-a întors şi a revenit în partea din spate. Pentru cei douăzeci şi cinci de americani, spectacolul era de-a dreptul extraordinar. Nava era enormă: peste o sută de metri. În lumina care se răspândea pe toată circumferinţa, se puteau vedea foarte clar suprafeţele reflectorizante, aparent netede şi metalice.

OZN-ul s-a ţinut astfel după avion, apoi s-a înclinat brusc, a prins o viteză fantastică, pe care martorii au apreciat-o la peste 3500 km/h, şi a dispărut.

Brent a chemat turnul de control de la Gander şi operatorul i-a spus că aparatul fusese reperat de radar. După aterizarea avionului, întreg echipajul a fost interogat de ofiţerii de la Serviciul de Informaţii al Forţelor Aeriene. La

1 - Numele a fost schimbat pentru a nu-l compromite pe acest ofiţer (n.a.).

destinație — baza aeronavală Patuxent (Maryland) Brent, echipajul și pasagerii lui au fost din nou interogați de Serviciul de Informații al Marinei. Li s-a cerut să redacteze rapoarte complete despre ceea ce au văzut. După un oarecare timp, un expert științific guvernamental, probabil trimis de CIA, i-a arătat lui Brent, confidențial, fotografii de OZN-uri păstrate la secret. În una dintre fotografii se vedea un disc întru totul asemănător cu cel întâlnit deasupra Atlanticului. În cele din urmă, căpitanul de fregată a trebuit să se prezinte la o discuție cu ofițerii de la Serviciul Tehnic de Informații al Aviației la baza Wright-Patterson. Dar nimeni, nici Marina, nici Forțele Aeriene, nici experții științifici ai guvernului, nu a vrut să răspundă la vreo întrebare despre OZN-uri.

— Într-adevăr, este un caz deosebit de interesant, exact ceea ce ne trebuie, a spus membrul Congresului.

— E posibil ca martorilor să le fie teamă de represalii. S-ar putea să nu vrea să depună mărturie în mod public.

— Spune-le că le garantăm imunitatea. Dacă ți se pare dificil, sunt sigur că amiralul Hillenkoetter îi va putea convinge să se prezinte.

— Vreți să spuneți că a fost informat?

— Nu încă, dar va fi. Acum iată programul. Vom ține o conferință de presă. Nimic nu-i poate împiedica pe membrii Congresului să se strângă și să steă de vorbă cu jurnaliștii. Amiralul Hillenkoetter trebuie să fie vedeta acestei demonstrații. Cariera impresionantă din cadrul Marinei și titlul de fost director CIA va sublinia pentru presă importanța acestui demers.

Dar, mai înainte, vom avea o reuniune privată, fără legătură cu nici un comitet, și care va fi ținută secretă. Va fi

amiralul, dumneata şi alţi doi-trei membri din conducerea NICAP. Vom intra în şedinţă imediat ce-i vom strânge pe aceì martori din cadrul Marinei. Îl vom asculta mai întâi pe acel căpitan de fregată, apoi pe ceilalţi martori. După aceea vom putea examina alte două-trei cazuri probate, de a căror autenticitate vei putea garanta dumneata şi ceilalţi membri ai conducerii NICAP. Şi veţi putea aduce şi alte dovezi ale cenzurii obţinute după ce-aţi înaintat raportul Congresului.

În momentul acela am adăugat:

— Un lucru va face mare impresie. Pe la sfârşitul anului 1961, am reuşit să ne procurăm o fotocopie după crochiul unui disc zburător executat de Serviciul de Informaţii al USAF. A fost luat din manualul „cu Difuzare Restrânsă" pentru ofiţerii Serviciului de Informaţii al Aviaţiei, cu numărul AFM 200-3. Îl putem folosi, deoarece cineva a făcut gafa de a uita să-l claseze la documentele „confidenţiale" în momentul când a fost suprimată clasificarea „Difuzare Restrânsă".

— Ce arată crochiul?

— În prim plan e un bombardier, iar deasupra un disc zburător tipic, cu domul central. Discul vine spre bombardier. Numai că e un clenci. Acel crochiu se află acolo pentru a ilustra unul dintre principiile-cheie expuse în manual: „Centrul de Informaţii Tehnice al Aviaţiei are sarcina să prevină orice surpriză tehnologică". Astfel, în acest manual rezervat personalului său, Serviciul de Informaţii USAF admite posibilitatea unei surprize tehnologice provenind din partea OZN-urilor, în timp ce neagă existenţa lor. Iar pentru a conchide, avem acea precizare la Raportul nr. 14 al Proiectului Special al Forţelor Aeriene, pagina 93: „Încă nu este posibil să se dea o descriere exactă a ceea ce este o farfurie zburătoare... Din patru mii de persoane care spun că au

văzut una, numai douăsprezece au oferit descrieri suficient de detaliate... Este insuficient pentru a permite o reconstituire exactă..."

— Excelent, a zis membrul Congresului. Vom face copii după această fotografie și după declarațiile USAF, după care le vom înmâna presei. Îi vom cere lui McCormack sau lui Karth să deschidă conferința de presă, iar Goldwater sau altul va prezenta tema principală. Vor vorbi de preocupările serioase ale acestui grup al Congresului în privința OZN-urilor și cenzurii. Apoi va interveni amiralul Hillenkoetter. Va repeta declarația conform căreia OZN-urile sunt obiecte reale manevrate de ființe inteligente și va preciza că USAF ascunde adevărul. Apoi va prezenta martorii din cadrul Marinei care au asistat la întâmplarea aceea din Atlantic. După ce-și vor termina relatările, vom prezenta încă alte câteva exemple percutante controlate de NICAP, iar Hillenkoetter va putea denunța SECRETUL și pericolele pe care îl comportă. La sfârșit, grupul Congresului își va declara intenția de a cere să se pună capăt cenzurii. Dacă totul merge bine, având prezente radioul și televiziunea, îi putem pune cruce cenzurii. Dacă USAF nu vrea să cedeze, Congresul va hotărî deschiderea unei anchete largi — o anchetă publică.

— Dacă veți putea face asta fără să bruscați publicul, ar fi un început bun pentru o pregătire psihologică a națiunii.

— Vom folosi același sistem de apropiere prevăzut de grupul Fournet. Se va insista pe absența manifestărilor ostile. Amiralul Hillenkoetter va putea să deschidă discuția asupra acestui aspect. Natural, vor fi și oameni speriați, dar dacă vom supraveghea lucrurile așa cum trebuie, nu cred că se va ajunge până la isterie. Contez mult pe Hillenkoetter pentru asta. Cred că nu va refuza să vină?

— Nu, sunt aproape sigur că va fi de acord. A dat deja lovituri dure SECRETULUI. Îl cunosc de când eram împre-

ună la Academia Navală. Dacă se va ocupa el de asta, va şti s-o facă cu multă blândeţe.

— Pentru asta şi vrem să vină. Îl puteţi contacta?

— Bineînţeles. Biroul lui e la New York. Conduce o companie de navigaţie. Dacă va fi nevoie, voi lua avionul. Prefer să nu vorbesc despre toate astea la telefon. Dar peste câteva zile va fi aici.

— Ar fi foarte bine. Aştept să mă anunţaţi.

Cu cât mă gândeam mai mult la scenariul imaginat de membrul Congresului, cu atât mi se părea mai fericit conceput. Cei mai mulţi deputaţi din grupul lui erau ostili pe faţă menţinerii SECRETULUI.

Dacă Hillenkoetter accepta să meargă înainte, asta ar fi sporit impactul conferinţei în rândul naţiunii. Dacă accepta să joace rolul dorit de grupul Congresului, asta ar fi însemnat cea mai dură lovitură dată aparatului de camuflaj.

Înainte de a intra în contact cu Hillenkoetter, am încercat să dau de căpitanul de fregată „Brent". Îi cunoşteam adevăratul nume, dar ar fi fost o greşeală să telefonez Marinei pentru a afla în cadrul cărui serviciu funcţiona acum. Pentru a evita orice legătură cu preocupările noastre, am folosit un intermediar, un prieten care avea diferite legături cu ministerele în calitate de specialist în probleme de personal.

Deşi el însuşi era foarte interesat de enigma obiectelor zburătoare, nu ar fi scos nici o vorbă. Ştiam că pot să am încredere în el. Acum lucrează în industrie. Pot să vorbesc fără probleme de rolul jucat de el în această poveste, însă nu-i dau numele. Îl vom numi deci Jack Morton.

Aveam motive foarte deosebite de a-l alege pe Morton. În 1959, el întâlnise un pilot de Marină aflat în serviciul Washingtonului. Morton se împrietenise cu el şi îi vorbise

despre interesul pe care îl avea faţă de OZN-uri. Mai târziu, acest pilot i-a spus că a observat un OZN în cursul unui transport pentru Marină. Morton mi-a dat detalii despre acest caz, confidenţial, şi mi s-a părut că se impunea apropierea dintre el şi întâlnirea din Atlantic despre care era vorba. Dar pilotul a refuzat orice contact cu NICAP, temându-se să nu audă şefii lui.

M-am dus acasă la Morton şi i-am spus care era situaţia. Mi-a promis că se va ocupa de ceea ce-i ceream. L-am întrebat dacă credea că Marina avea o fişă specială pentru comandant, în care se menţiona obligaţia de a refuza să răspundă la toate întrebările.

— Nu cred, mi-a răspuns Morton. A trecut ceva timp de când a avut loc incidentul. Dar ca să fiu mai sigur, voi spune doar că îl cunosc pe comandant şi că am auzit că a fost mutat. Voi cere adresa lui pentru a-i scrie. Ceva de rutină.

I-am mulţumit.

— Dar, i-am spus eu, apropo de acel pilot din Marină pe care îl cunoşti şi care a spus că a văzut un OZN. Dacă întâmplarea face ca el să fie unul dintre martorii întâlnirii din Atlantic, crezi că ar accepta să vină la împreună cu căpitanul de fregată la această conferinţă de presă?

— Mă îndoiesc. I-au trebuit opt luni până când s-a hotărât să-mi vorbească.

— Totuşi, dacă ar fi fost unul dintre martori, ne-ar fi fost de mare ajutor. Ar putea intra în contact cu alţi martori cunoscuţi de el şi i-ar invita să vină alături de el. Acel membru al Congresului care e organizatorul mi-a spus că toţi martorii vor beneficia de imunitate.

— Cum ar putea să fie siguri de asta? Dacă amiralul Hillenkoetter ar promite că îi va proteja, poate că ar fi mai puţin reticenţi. Îl voi întreba totuşi pe prietenul meu dacă e

vorba de același caz. Până atunci, mă interesez de căpitanul de fregată și-ți telefonez mâine.

Ziua următoare a trecut fără să primesc nici un telefon. Secretara lui Morton mi-a spus că era acasă, dar la el acasă nu mi-a răspuns nimeni. Seara, după apeluri repetate, m-am urcat în mașină și m-am dus la el. Am bătut la ușă dar nu mi-a deschis nimeni. Telefonul a sunat imediat ce-am ajuns la mine acasă. Era Morton. Gâfâia.

— Am vrut să mă mișc repede. Vizita asta la Marină a dezlănțuit infernul. În legătură cu acest ofițer exista un consemn de interdicție. Secretara mi-a spus că se va interesa la ce post se află. Dar nu mi-a telefonat. La mai puțin de o oră după aceea, doi agenți CIA au dat buzna în biroul meu. M-au obligat să-i spun secretarei să plece.

Am vrut să-l opresc.

— O clipă, Jack...

— Nu mă întrerupe. Am riscat mult telefonându-ți. Acești doi agenți... m-au bumbăcit bine de tot. Mi-au cerut să le spun cine voia adresa căpitanului și de ce. M-au obligat să le spun tot planul cu rolul prevăzut pentru amiral. E tot ce...

Morton s-a oprit o clipă. Vocea lui s-a auzit mai slab, apoi a devenit din nou clară:

— Nevasta mea e terorizată. S-ar putea să am necazuri pentru că ți-am telefonat. Mi-au interzis să ne întâlnim, să-ți spun ceva. Dar te-am văzut venind la mine acasă în seara asta și am înțeles că vei insista până când vei da ochii cu mine. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai suna și nu mai veni la mine!

Morton a închis. Acum mă simțeam vinovat că îl amestecasem în această operațiune. Totuși nu aveam motive să fim bănuitori. Morton mai servise de două ori ca intermediar ca să găsească adresele unor martori militari pentru cazuri importante, fără consecințe grave.

Pe de altă parte, CIA şi USAF ştiau că am raportul întâlnirii de deasupra Atlanticului, dar nu făcusem nici o tentativă pentru a lua contact cu martorii. Motivul principal fusese că, la sfatul amiralului Fahrney, încă din 1959 am proiectat să rezervăm acest caz şi mărturiile corespunzătoare pentru ziua în care vom fi primiţi în audienţă de Congres. Credeam pe vremea aceea că Departamentul Marinei va răspunde cererii unei comisii a Congresului şi că va pune la dispoziţia solicitatorilor mărturiile cerute.

După toate aparenţele, CIA şi USAF nu pierduseră din vedere primejdia şi continuau să vegheze în tăcere.

Răul era deja făcut. Avertizată de planul grupului din Congres, CIA va pune totul în mişcare pentru a-l bloca. Mai rămânea o şansă. Dacă amiralul Hillenkoetter se hotăra să meargă înainte, fără să ţină seama de opoziţii, congresmanii îl vor susţine pe faţă. Trebuia neapărat să-l previn de o acţiune posibilă a agenţilor CIA, cu atât mai mult cu cât nu ştia nimic de planul Congresului. Pentru a nu-l pune în pericol pe Morton, am hotărât să iau avionul spre New York pentru o discuţie personală.

A doua zi i-am telefonat de la aeroportul din Washington secretarei mele, doamna Lelia Day:

— Mă duc la New Yok. Dacă e nevoie, poţi să suni la...

— Staţi puţin, am aici o scrisoare importantă de care trebuie să luaţi cunoştiţă. Nimeni nu ştie încă de ea. Pot să v-o citesc, dar...

— Păstrează scrisoarea. Vin imediat.

După expresia de pe faţa doamnei Day am înţeles că erau veşti proaste. Mi-a întins scrisoarea în tăcere, a ieşit şi a închis uşa.

După cum îmi închipuiam, scrisoarea era de la Hillenkoetter:

Dragă Don,

Din punctul meu de vedere, ancheta NICAP a ajuns cât s-a putut de departe. Știu că OZN-urile nu sunt nici aparate americane, nici sovietice. Tot ce putem face acum este să așteptăm o acțiune a OZN-urilor.

Forțele Aeriene nu pot să facă mai mult în împrejurările actuale. Li s-a încredințat o sarcină dificilă și cred că nu trebuie să le mai criticăm anchetele.

Îmi dau demisia din postul de membru al consiliului de administrație al NICAP."

Citind și recitind această scrisoare de neînțeles, mi-au venit în minte declarațiile publice ale lui Hillenkoetter:

„OZN-urile sunt aparate necunoscute manevrate de ființe inteligente... USAF exercită o cenzură asupra acestor observații. Sute de rapoarte provenite de la piloți experimentați și alți observatori calificați au fost ridiculizate, prezentate ca fiind aberații și mistificări... Este imperios necesar să se afle de unde vin OZN-urile și ce intenții au. Publicul are dreptul să știe..."

Cea mai importantă dintre declarațiile sale era cea semnată de amiral la 22 august 1961, trimisă Congresului după moartea președintelui Comisiei Spațiului, Overton Brooks:

„În acord cu majoritatea consiliului NICAP, cer pe loc o acțiune imediată a Congresului pentru a înlătura pericolele pe care le prezintă SECRETUL menținut în jurul Obiectelor Zburătoare Neidentificate. În momentul de față, două dintre aceste două pericole sporesc în mod îngrijorător:

1. Riscul unui război accidental în urma confundării unui val de OZN-uri cu un atac sovietic brusc.

2. Riscul unei intimidări sovietice masive într-o conjunctură critică, OZN-urile fiind prezentate subit ca o armă secretă a rușilor care face inutilă orice rezistență."

Am mai citit o dată scrisoarea amiralului. Nu reieșea din ea că ar fi avut cunoștință de planul membrilor Congresului. Totuși asta era singura explicație posibilă. Hillenkoetter era convins de necesitatea dezvăluirii existenței cenzurii. Cum se putuse schimba atât de radical? Ce presiuni se făcuseră asupra lui?

Camuflarea adevărului despre OZN-uri este cea mai mare înșelătorie din istoria țării noastre.

La 29 octombrie 1962, secretarul de stat adjunct de la Ministerul Apărării, Arthur Sylvester, admitea că anumite informații nu sunt aduse la cunoștința publicului. Și adăuga că, dacă scopul era justificat, nu era deloc rău că publicul fusese ținut în ignoranță. În regulamentul 11-30 al Forțelor Aeriene se admite în mod oficial necomunicarea informației „în interesul publicului". În regulamentul 11-7 se spune că, uneori, informația cerută de Congres nu poate fi furnizată „nici măcar confidențial".

În ceea ce privește OZN-urile, CIA și USAF au înțeles că e imposibil să înșeli constant Congresul și publicul. Obiectivul lor a fost totdeauna de a menține în rândul majorității convingerea că nici un raport nu e demn de încredere.

Această politică le obligă să recurgă la tehnica „minciunii enorme", și procedeul a reușit. Dar procedând astfel, cele două organisme au pus bazele unei panici periculoase în ziua în care operațiunile masive ale OZN-urilor vor nimici frumosul lor edificiu de „demistificări".

În urma dezvăluirilor din presă în legătură cu aterizările survenite în 1964, funcționarii care se ocupau cu cenzura fuseseră avertizați că manifestarea bruscă și imposibil de

tăgăduit a realității OZN-urilor ar putea să provoace un val de spaimă incontrolabilă. Câteva comitete din statul-major au început să studieze, puțin cam târziu, măsurile ce ar trebui luate într-o astfel de eventualitate, în momentul apariției unei noi crize.

Din prima săptămână a anului 1965 s-au înmulțit rapoartele care relatau despre întâlniri acute cu OZN-uri. În curând a fost o adevărată avalanșă.

VII

MOTIVE DE PANICĂ

La 3 ianuarie 1965, un avion de linie *Electra*, se apropia de Washington la căderea nopţii, când un obiect zburător ciudat s-a năpustit spre el. Echipajul înspăimântat se aştepta la o coliziune dintr-o clipă în alta. Dar aparatul a virat brusc.

Aşa începea „marele festival" din 1965, care avea să ducă la criza cea mai importantă pe care a trebuit s-o înfrunte cenzura şi USAF.

La 5 ianuarie, statul-major primea alte rapoate. În cursul după-amiezii, un disc mare survolase cu repeziciune staţiunea NASA de la Wallops Island (Virginia). Controlorul şef al traiectoriilor sateliţilor, Dempsey Bruton, i-a apreciat viteza la 160 km/min. În aceeaşi zi, Marina informa că două OZN-uri fuseseră urmărite prin intermediul radarului la centrul de încercări al aviaţiei navale din Maryland. Unul dintre ele a fost văzut luând un viraj cu o viteză de 9600 km/h.

Luată prin surprindere, USAF a improvizat nişte explicaţii incredibile.

S-a pretins că Dempsey Bruton şi alţi observatori ai NASA sunt incompetenţi, iar radarele Marinei nu funcţionau

corect. Nu era nevoie să se verifice, căci operatorii radar ai Marinei nu-şi cunoşteau meseria.

Timp de patruzeci şi opt de ore, rapoartele care se acumulau cu zecile au fost împărţite în erori şi mistificări.

Apoi le-a venit ideea să răspândească prin intermediul radioului istorii fantastice despre fiinţe ciudate, mai mult sau mai puţin groteşti, pe care nimeni nu putea să le creadă.

La 25 ianuarie, două OZN-uri aterizau separat lângă Williamsburg (Virginia), blocând maşinile martorilor. Rapoartele au fost confirmate de poliţia statului. Două zile mai târziu, un alt aparat străin cobora lângă Hampton (Virginia). Printre martori se aflau şi doi ingineri cercetători de la NASA, A.G. Crimmins şi maiorul John Nayadley, pilot de avioane cu reacţie aflat în retragere.

„L-am observat cu binoclul, precizează Crimmins. Se deplasa în zig-zag de parcă ar fi căutat un loc unde să aterizeze. Puteam să văd lumini strălucitoare pe circumferinţa unui disc care se rotea cu rapiditate."

OZN-ul a atins uşor solul, apoi a urcat în aer ca o săgeată şi a dispărut. Statul-major al USAF a considerat, şi în acest caz, inutilă orice verificare. A pretins că era vorba de un elicopter pe care, în excitarea lor, inginerii de la NASA nu-l recunoscuseră. Puţin după aceea s-a aflat că baza aeriană de la Langley a declarat că nici un elicopter nu a operat în acel sector.

Pentru a se conforma ordinelor CIA, Forţele Aeriene trebuiau să „dezumfle" rapoartele de observaţii în cel mai scurt timp.

Un purtător de cuvânt prea grăbit a negat că Forţele Aeriene au primit rapoarte de aterizare în Virginia. În cursul aceleiaşi după-amieze, anchetatorii Forţelor Aeriene procedau la verificarea observaţiilor făcute la Williamsburg.

Presa nu pierdea ocazia să stigmatizeze dezmințirea.

Pentru a repara stângăcia, statul-major l-a trimis în grabă pe șeful grupului de studiu UFO, maiorul Hector Quintanella, la Richmond pentru o ședință de demistificare. Quintanella le-a spus jurnaliștilor că nici măcar un singur raport despre OZN-uri nu avea valoare. Nu se constata decât iluzie și înșelătorie. Această tentativă de ridiculizare a martorilor incrimina niște persoane atât de respectabile din Virginia încât tot circul a fost un adevărat eșec.

În Vermont s-a făcut o gafă și mai mare.

Printre martori se aflau și doctorul patolog R.S. Woodruff și un înalt funcționar din cadrul poliției statului. Cei doi se îndreptau cu mașina poliției spre Bethel când pe deasupra lor a trecut un OZN asemenea unui fulger roșiatic. Au urmat altele două la intervale regulate, la aceeași altitudine. Motocicliștii care veneau în urma mașinii de poliție au văzut și ei OZN-urile. Polițiștii au apreciat viteza aparatelor necunoscute la 3000 km/h.

Văzând valul de rapoarte, doi-trei ofițeri de stat-major au vrut să vină în ajutorul „demistificatorilor de serviciu". Unul dintre acești purtători de cuvânt improvizați a spus în fața jurnaliștilor la Pentagon:

„OZN-urile din Vermont nu erau decât niște meteoriți."

La mai puțin de douăzeci și patru de ore, tavanul se prăbușea peste comentatorul neinspirat. Meteoriții cad la întâmplare cu o viteză mult mai mare de 3000 km/h, ard și se strivesc de pământ. Jurnaliștii au insistat îndelung asupra acestor precizări.

Dar încercările grele prin care aveau să treacă Forțele Aeriene erau abia la început.

Încurajați de publicitate, martori ieșeau din umbra în care îi ținuse teama de ridicol. Precum acel pilot experimentat care tăcea din 1959. Pilot în cadrul Marinei în timpul

celui de al doilea război mondial, el devenise în 1965 şef de serviciu al unei mari companii industriale, şi folosea pentru legăturile de afaceri avionul său personal, un aparat Cessna 170.

La 13 august 1959, respectivul survola New Mexico când busola a început să devieze fără motiv. Atunci a văzut trei obiecte rotunde şi cenuşii venind cu toată viteza spre el. Mai înainte de a putea să intre în picaj pentru a se eschiva, obiectele au început să se învârtească în jurul lui la mică distanţă. Pilotul şi-a continuat drumul cu nervii încordaţi. Orice încercare de eschivare ar fi dus la coliziune. După ce au făcut câteva cercuri în jurul lui, OZN-urile au luat viteză şi au dispărut. Busola avionului a revenit la normal.

Pilotul a luat legătura cu aeroportul cel mai apropiat pentru a semnala această întâlnire, dar un operator din FAA l-a întrerupt brusc pentru a-i spune să păstreze tăcerea.

Într-un raport semnat, recuperat mai târziu de preşedintele unui subcomitet NICAP, Paul Cerny, pilotul spunea că eventualitatea unor efecte radioactive serioase îl chinuise şi pe el şi pe soţia lui timp de câteva săptămâni.

Sute de pământeni, circulând cu avionul sau cu maşina, s-au aflat foarte aproape de OZN-uri fără să se constate efecte nocive. Totuşi se cunoaşte un mic număr de cazuri de nave spaţiale radioactive. În 1956, căpitanul Ruppelt a dezvăluit că un teren de încercare al Forţelor Aeriene a prezentat radiaţii anormale după trecerea unor OZN-uri.

În decembrie 1964, o aterizare lângă Grottoes (Virginia), aducea noi elemente. Horace Burns, armurier, se deplasa cu maşina la ţară când a navă mare metalică a aterizat la aproximativ o sută de metri de drum. Înainte de decolare, Burns observase la bază o bandă albastră fluorescentă.

Locul a fost cercetat de un profesor din Harrisonburg, Ernest Gehman de la Madison College. Contorul Geiger a

înregistrat radiaţii. O contraexpertiză făcută de doi ingineri de la *Dupont*, veniţi de la sediul companiei din Waynesboro (Virginia) a confirmat primul rezultat.

Totuşi, în ciuda radioactivităţii puternice, inginerii nu au resimţit efecte nocive.

Radiaţiile OZN-urilor nu sunt cunoscute. Investigatorii experimentaţi, care cunosc secretul, nu cred că asta ar prezenta o ameninţare serioasă. În cursul acestei perioade foarte lungi, foarte puţine persoane au acuzat arsuri uşoare în urma unor întâlniri apropiate cu OZN-urile. Iar investigaţiile NICAP nu au putut să stabilească o legătură sigură cu radiaţiile. E greu de crezut că CIA şi USAF expun oamenii cu riscul unor iradieri mortale doar ca să nu trebuiască să admită realitatea OZN-urilor.

Se pare că asta e şi convingerea publicului.

Când a apărut relatarea pilotului de pe Cessna, nu s-a alarmat nimeni. Dar după aceea, doi vânători de ştiri, reluând raportul inginerilor de la *Dupont*, i-au exagerat indicaţiile despre radiaţiile periculoase. Un ziar de senzaţie a publicat un articol halucinant apărut sub titlul: „Am fost în puterea unei farfurii zburătoare". În articol, un corespondent anonim spunea că e pe moarte din cauza arsurilor provocate de radiaţiile emise de un OZN.

Din nefericire pentru USAF, această diversiune a readus în actualitate incidentul de la Everglades. Relatarea şocului care îl adusese în stare de inconştienţă pe imprudentul James Flynn, prea grăbit să se apropie de un OZN, a fost transmisă la radio.

Deşi în rândul publicului nu s-a semnalat nici un fel de panică, această publicitate a neliniştit USAF. Statul-major era copleşit. Nu avea de ales. A respins deci toate rapoartele, a negat că ar fi avut cunoştinţă de radiaţiile emise de OZN-uri şi publicitatea a încetat de la sine.

Dar noile evenimente menţineau starea de alarmă.

Copilotul unui avion de linie scotea la iveală un raport multă vreme ascuns, unde era vorba de o întâlnire cu două OZN-uri care fusese cât pe ce să se termine cu o coliziune. Câţiva pasageri fuseseră aruncaţi cu brutalitate din fotoliile lor de manevrele bruşte de eschivare executate de comandantul de bord.

Dave Garroway a luat în reflector cenzura în cursul unui program radio. Un membru al Congresului a făcut o expunere despre eforturile pe care le făcea USAF pentru a ascunde instrucţiunile referitoare la OZN-uri şi a măsurilor luate pentru impunerea secretului. Câteva naţiuni străine confirmau public obsevaţiile semnalate. În Noua Zeelandă, directorul adjunct al operaţiunilor aeriene a declarat presei că guvernul său lua această problemă foarte în serios.

Presiunea asupra Forţelor Aeriene a continuat până în iunie.

La 4 iunie, astronautul James McDivitt a fotografiat un aparat necunoscut de pe nava sa spaţială *Gemini IV.* La puţină vreme după aceea, astronautul Frank Borman zărea un alt aparat spaţial necunoscut în momentul în care nava sa, *Gemini VII* trecea deasupra insulelor Antigua. NASA a dat imediat publicităţii aceste rapoarte.

USAF se pregătea să explice că Borman nu văzuse nimic când o emisiune a lui Arthur Godfrey i-a zguduit serios pe „demistificatori".

În cursul programului său cotidian, Godfrey dezvăluia pentru prima dată la radio o întâlnire neliniştitoare cu un OZN. Ea avusese loc în timpul nopţii în vreme ce zbura cu avionul său personal împreună cu Frank Munciello, pe post de copilot. Se apropiau de Philadelphia când un obiect luminat strălucitor a venit din dreapta, gata să atingă aripa. Apoi, cu o mişcare bruscă, aparatul s-a plasat lângă aripa

stângă. OZN-ul urma imediat fiecare manevră de eschivare făcută de Godfrey.

După câteva minute angoasante, aparatul necunoscut a virat și a dispărut. În cursul emisiunii, Godfrey nu ascundea frica prin care trecuseră el și Munciello.

Raportul lui Godfrey i-a făcut pe cenzori să petreacă o noaptea rea. Pe lângă reputația sa națională, comentatorul era și un aviator renumit. Zburase pentru Marină, pentru Forțele Aeriene, pentru companii comerciale, atât pe avioane cu elice cât și cu reacție. Era considerat un pilot foarte experimentat. Era și colonel în rezervă al Forțelor Aeriene...

Apeluri telefonice, scrisori venite de peste tot, chiar și din partea Congresului — o adevărată somare a celor de la USAF de a-și preciza poziția... Vor accepta ei raportul lui Godfrey? Dacă nu, ce vor spune? Îl vor face beți? Corespondenții Pentagonului manifestau o insistență plină de zeflemea:

— Vom auzi refrenul obișnuit, spunea cu ironie unul dintre ei. Observator incompetent, glumeț, halucinație...

Godfrey era cunoscut pentru ripostele lui prompte. Cea mai mică insinuare ar fi dus la o replică pe calea undelor care nu s-ar fi uitat chiar atât de ușor.

Dar emoția provocată de rapoartele astronauților și emisiunea lui Godfrey a fost de scurtă durată. Valul de OZN-uri părea în descreștere. Purtătorii de cuvânt ai USAF începeau să respire mai ușurați când un *flash* din Antarctica le-a năruit speranța.

La 3 iulie 1965, un disc zburător enorm era reperat, urmărit de radar și fotografiat de o stație științifică argentiniană de pe Insula Decepției. Timp de douăzeci de minute, marea navă spațială a manevrat cu o viteză înspăimântătoare deasupra bazei antarctice. Savanții și personalul stației

putuseră să-l urmărească în voie cu binoclul. Fotografiile în culori făcute arătau OZN-ul în cursul manevrelor sale, apoi într-o poziţie imobilă deasupra terenului. Fuseseră semnalate perturbaţii radio puternice precum şi dereglări ale instrumentelor care măsurau câmpul magnetic terestru.

O altă bază antarctică, chiliană de data asta, zărise şi ea OZN-ul. Secretarul de stat al Marinei argentiniene şi ministrul chilian al apărării au susţinut cele două rapoarte după examinare.

Câteva ore mai târziu, ştirea era difuzată în lumea întreagă. Calitatea observatorilor, aproape toţi savanţi argentinieni şi chilieni precum şi ratificarea oficială au făcut ca presa şi opinia publică să ia cazul foarte în serios.

În acelaşi moment, operaţiunile UFO se înmulţeau din nou pe tot globul, iar presa le reflecta din ce în ce mai amplu, atât în Statele Unite cât şi în străinătate.

Pe la mijlocul lunii iulie, serviciile USAF au fost copleşite de rapoarte venite din toată ţara. Aparatul de demistificat se bâlbâie.

La 15 iulie, *Evening Post* din Charleston îi trage o lovitură serioasă.

„Imediat ce are în mână o mărturie despre un OZN, serviciul interesat reîncepe să-şi scârţâie refrenul vechi de douăzeci de ani: lasaţi-o baltă, închideţi gura, Forţele Aeriene n-au nici o dovadă, lăsaţi-o baltă, lăsaţi-o baltă..."

Apoi, la 31 iulie, demistificatorii epuizaţi erau luaţi din scurt.

În Oklahoma, Kansas, Nebraska, Texas şi alte cinci state, astronomi, poliţişti, jurnalişti şi mii de persoane bine cunoscute pe plan local semnalau OZN-uri.

La Sydney (Nebraska), câţiva martori printre care şi un căpitan au semnalat un aparat mare înconjurat de altele patru mai mici, dispuse în formă de romb. La Wichita,

radarul staţiei meteo a detectat vehicule necunoscute cu zecile. Telexurile funcţionau fără încetare la statul-major şi, brusc, spre disperarea cenzorilor, încălcând faimoasa directivă 200-2, două baze militare (Tinker din Oklahoma şi Carswell din Texas) au confirmat public că radarele urmăresc formaţiuni de OZN-uri.

Care a fost cauza acestei indiscreţii stupefiante? Explicaţia nu avea să se cunoască niciodată. Retractarea nu avea însă să întârzie. Pentagonul a făcut-o cu toată furia. Ca să repare gafa, cenzorii s-au grăbit să ofere presei o versiune uimitoare. Obiectele luminoase zărite în Midwest erau planeta Jupiter şi stelele Betelgeuse, Rigel, Aldebaran şi Capella. Dar astronomii au deschis imediat focul.

Nici una dintre stelele amintite nu era vizibilă în Statele Unite în ziua şi la ora observaţiilor. Ca să fie văzute ar fi trebuit să te afli de cealaltă parte a globului.

Statul major al USAF mai fusese ţinta câtorva critici, dar în urma acestei „explicaţii" atacurile din presă au constituit o adevărată avalanşă.

Fort Worth, *Star Telegram*: „Ar putea să înceteze cu astfel de argumente de adormit copiii, cu care vor să ne facă să credem că nu poate să fie vorba de *farfurii zburătoare.* Destui oameni întregi la minte au văzut şi au mărturisit liber."

Cascade (Idaho), *News*: „Politica guvernului constă... în a nega tot ce nu e în stare să explice..."

Meriden (Connecticut), *Journal*: „În dosarele Forţelor Aeriene există numeroase rapoarte. Ele provin de la piloţi experimentaţi care au întâlnit OZN-uri ale căror caracteristici de zbor sunt de-a dreptul stupefiante. Aceşti ofiţeri nu sunt nişte farsori."

Richmond, *News Leader*: „Tentativele pentru recuperarea observaţiilor făcute... nu fac decât să crească neîncrederea. Impresia generală este că ne aflăm în faţa a ceva ce Forţele Aeriene nu vor să ştim".

Dallas, *Morning News*: „USAF a spus că pentru toate observaţiile se poate da o explicaţie prin fenomene cunoscute"... şi ziarul citează un studiu al USAF care recunoaşte că 633 de cazuri de apariţii OZN rămân neexplicate.

Seattle, *Times*: „Nu aveţi sentimentul că... dezminţirile Forţelor Aeriene sunt fabricate cu şase luni înainte?"

Câteva ziare străine s-au alăturat şi ele acestei avalanşe de critici. Astfel în Canada, *Equity* din Shawville (Québec): „Foarte probabil că şefii militari ştiu mult mai mult decât vor să spună despre OZN-uri..."

În iulie tonul a urcat. USAF era puţin dezorientată. Înainte, jurnaliştii acceptaseră dezminţirile ei. La începutul anului 1965, conform sondajelor mai puţin de 20% din populaţie considera adevărate observaţiile de OZN-uri. În această privinţă, estimările Forţelor Aeriene se potriveau cu cele făcute de NICAP. Proporţia depăşea acum 33% şi creştea cu rapiditate.

Cu excepţia alarmei din 1952, niciodată cenzorii nu se mai temuseră de o astfel de mişcare. Acum, la fiecare ştire, majoritatea incredulilor se micşora. Numărul observaţiilor era fără precedent. USAF estima până la 10% procentul de observaţii efectiv semnalate pentru toată ţara. NICAP era de acord şi asupra acestei cifre.

Pa la jumătatea lunii mai, statul-major avea în faţă nouă mii de rapoarte. Dacă ne raportăm la proporţia de 10%, asta ar fi însemnat nouăzeci de mii de observaţii efective.

Luna august nu anunţa deloc o acalmie. Dimpotrivă! La valul de mărturii s-au adăugat chiar rapoartele Forţelor Aeriene. Printr-o indiscreţie surprinzătoare, agenţia *United Press International* a primit comunicarea a două incidente spectaculoase imediat preluate pe toate undele:

„Azi, personalul bazei radar din peninsula Keeweenaw a raportat reperarea a zece obiecte neidentificate, zburând

în formație, în formă de V, deasupra Lacului Superior, pe direcția nord-est, cu o viteză de aproximativ 15000 km/h.

... Alte șapte obiecte au fost reperate deasupra localității Duluth. Avioanele de vânătoare cu reacție au pornit imediat după ele, dar viteza lor a fost mult prea mică".

Radioul a semnalat în același timp că un aparat de formă ovală a fost fotografiat de Robert Campbell, jurnalist din Sherman (Texas).

Christian Science Monitor, după examinarea negativelor, a publicat următorul comentariu:

„Numeroși texani au zărit ceva ce investigatorii cei mai experimentați consideră actualmente ca sfidând orice explicație... E vorba de o lumină strălucitoare pe cer înconjurată de obiecte de o mai mică strălucire. S-au făcut fotografii. Studiul scrupulos și precis al negativelor permite să se afirme autenticitatea lor. Aparatul a fost corect centrat... Este un document de prim ordin la dosarul misterului farfuriilor zburătoare."

În cursul anului 1965, teama de OZN-uri a fost ilustrată de câteva incidente cunoscute publicului.

Doi ajutori de șerif din Texas, B.E. McCoy și Robert Goode, se numără printre victime.

În noaptea de 3 septembrie, ei au zărit din mașina lor de patrulare un OZN mare. În lumina Lunii, aparatul părea să aibă un diametru de șaptezeci de metri și formă ovală. Dar pe măsură ce cobora, umbra lui se mărea în lumina albicioasă și părea că vrea să înghită mașina de poliție. Cei doi polițiști își dovediseră în mai multe ocazii curajul. Dar imaginea acelui aparat care îi domina de la o înălțime de cincisprezece metri avea ceva cumplit, și mașina a luat-o la sănătoasa cu 170 km/h.

Această panică, sau mai curând teama de a o vedea generalizându-se, mai explica încă în ochii jurnaliștilor SECRETUL menținut de statul-major.

În februarie 1966, operaţiunile OZN-urilor păreau că se reduseseră la extrem. Încă mai aveau loc, ici şi colo, apariţii demne de interes, dar marea criză părea că trecuse. Statul-major îşi trăgea sufletul.

Şi, brusc, fără ca nimic s-o anunţe, s-a dezlănţuit faza a doua.

Marele eveniment avea să se producă la Dexter (Michigan), în cursul nopţii de 20 martie. Dar zeci de ofiţeri de poliţie putuseră să constate debutul celei de a doua faze cu şase zile înainte, numai că presa nu suflase nici o vorbă...

În ziua de 14 martie, la orele trei şi cincizeci de minute, şerifii adjuncţi B. Bushroe şi J. Foster au văzut câteva discuri manevrând deasupra localităţii Dexter. Apoi au apărut patru OZN-uri în formaţie. Alte trei posturi de poliţie au semnalat apariţii asemănătoare, iar baza de la Selfridge a confirmat că radarul ei urmărea obiectele.

Bushroe, după ce a precizat în raport observaţiile făcute, a adăugat:

„Ăsta este lucrul cel mai ciudat pe care Foster şi cu mine l-am văzut vreodată... Obiectele acela se puteau deplasa cu viteze fantastice, să vireze, să ia altitudine, să vină în picaj, să se imobilizeze în aer cu o uşurinţă incredibilă."

În mod ciudat, incidentele de la 14 martie au făcut prea puţin zgomot. Dar în ziua de 20 două-trei lumini ciudate au fost semnalate deasupra mlaştinilor din apropiere de Dexter. În noaptea următoare, fenomenul s-a repetat lângă Hillsdale (Michigan).

Jurnaliştii au dat năvală la Dexter. În Congres, liderul minorităţii, Gerald Ford a cerut o anchetă din partea Congresului. Multe voci susţineau acelaşi lucru. Sperând să liniştească spiritele, USAF l-a trimis în grabă la Michigan pe doctorul Hynek. Acesta tocmai îşi începuse ancheta când a primit un telefon din partea statului-major care îi ordona:

„Ține o conferință de presă mâine dimineață. Prezintă o explicație pentru toate observațiile!"

În cursul nopților de 20 și 21, fuseseră semnalate discuri și observațiile fuseseră verificate. Era vorba de cu totul altceva decât luminile mișcătoare de la nivelul solului. Pentru OZN-urile manevrând la înălțime și cu mare viteză, Hynek nu avea nici o explicație. Hărțuit de statul-major, el s-a hotărât să-și concentreze atenția asupra valului de lumini care dădeau târcoale mlaștinilor.

Doctorul Hynek a explicat în fața jurnaliștilor că vegetația mlaștinilor putea să emane gaze de descompunere combustibile. Fără să mai aștepte, jurnaliștii au dat fuga la telefon și vorbele lui Hynek s-au răspândit în toată America.

Niciodată o explicație nu a provocat reacții mai furioase.

FORȚELE AERIENE ÎȘI BAT JOC DE PUBLIC, a titrat pe prima pagină ziarul *Tribune* din South Bend. *News Leader* din Richmond acuza statul-major că încearcă să discrediteze martorii. *Chronicle* din Houston acoperea cu sarcasme USAF pentru încercările ei zadarnice de a face din OZN-uri niște fantasme. *News* din Indianopolis cosidera că numai o anchetă a Congresului ar putea să liniștească neliniștea publicului.

Imediat au intrat în arenă experții în flăcările de deasupra mlaștinilor. Doctorul Albert Hibbs de la Institutul de Tehnologie din California a demolat explicația. Comentatorii de presă și televiziune îl citau pe domnul Minnaert, autorul lucrării *The nature of Light and Colour in the Open Air.*

Minnaert amintea că descompunerea plantelor în mlaștini poate să producă metan. Degajându-se, metanul formează flăcări mici, înalte de cel mult zece centimetri și late de patru centimetri. Uneori ele ies din sol, alteori ard la câțiva centimetri deasupra.

Hynek era bruftuit pe nedrept; dar ţinta principală rămânea USAF.

Marele jurnalist Roscoe Drummond cerea imperios o altă anchetă. Redactorii şefi ai marilor jurnale, unii membri ai Congresului, atât republicani cât şi democraţi, intrau şi ei în joc. Caricaturiştii şi autorii de melodii se distrau de minune pe seama flăcărilor din mlaştină. *Time, Life, Newsweek* şi alte reviste dezvoltau tema. Iar reţelele de presă transmiteau zilnic mărturii ale piloţilor, controlorilor de zbor şi altor profesionişti din cadrul aviaţiei.

Problema se complica. Presa şi radioul difuzau poveşti de groază.

La 23 martie, un anume John T. King spunea că trăsese într-un OZN care se apropiase de maşina lui. Se afla în apropiere de Bangor (Maine) când — conform declaraţiei făcute poliţiei — a zărit un disc zburător cu dom aşezat pe sol, lângă drum. În timp ce se apropia, farurile i s-au stins şi radioul a amuţit. Crezându-se în primejdie, King ar fi luat pistolul *Magnum* şi ar fi deschis focul în momentul în care discul se afla la mai puţin de cincisprezece metri. La a treia împuşcătură, discul ar fi decolat „cu o viteză terifiantă".

Întreaga lună s-au auzit tot felul de poveşti cu OZN-uri care loveau maşini şi rulote. Nimeni nu credea în ele. Sarcina celor de la USAF devenea din ce în ce mai grea, astfel încât, nu fără reticenţă, şi-au dat acordul pentru o scurtă audiere la Comisia Serviciului Armatei.

În ajunul audierii, ea a remis presei o fotografie de vehicul în formă de disc. Era unul dintre cele două modele experimentale construite prin contract cu Corporaţia canadiană AVRO pentru serviciile Armatei Statelor Unite. Forţele Aeriene anunţaseră din 1955 că aparatul construit de AVRO va fi un aparat de intercepţie revoluţionar, capabil să zboare cu 2300 km/h şi să manevreze cu viteze stupefiante. Publicul

era pevenit că îl va lua drept o farfurie zburătoare atâta vreme cât nu va fi bine cunoscut.

Reamintirea afacerii AVRO era evident destinată să lase să se înţeleagă că un mare număr de rapoarte despre OZN-uri putea să rezulte din confundarea cu un model încercat vreme de câţiva ani.

AVRO fusese un eşec total.

La 24 iunie 1960, Armata avea să recunoască oficial că se putea ridica doar câţiva metri, fără mari posibilităţi de control. Viteza maximă nu depăşea cincizeci de kilometri la oră. Armata, Marina şi Forţele Aeriene, după ce prăpădiseră zece milioane de dolari, fuseseră nevoite să suspende contractul canadian. Câteva ziare au reprodus silueta aparatului produs de AVRO. Dar această fotografie periată nu avea să impresioneze publicul.

Scurta audiere a comisiei nu a fost simpla farsă aşteptată. Preşedintele E. Mendel Rivers, a anunţat că, din punctul lui de vedere, OZN-urile nu constituiau o problemă de respins dintr-un condei. Dar reprezentanţii USAF s-au menţinut la sistemul lor de „demistificare".

Diferiţi membri ai comisiei au declarat răspicat că nu puteau accepta în bloc dezminţirile Forţelor Aeriene. Dar preşedintele Rivers a declarat că nu există dovezi categorice şi a închis şedinţa.

Statul-major aştepta ca în urma acestei victorii să se reducă mult procentul celor care credeau în realitatea OZN-urilor. Un nou sondaj Gallup a căzut ca un trăsnet peste capul cenzorilor. Procentajul ajunsese acum la 46%, aproape jumătate din americani.

Lovitura era dură, se contura dezastrul. Dacă ar fi venit un nou val de OZN-uri, aparatul de demistificare s-ar fi stricat definitiv, ziarele ar fi devenit din ce în ce mai acerbe, o mare majoritate populară ar fi forţat porţile cenzurii.

Poate că nu se va stârni panică; dar ofiţerii din Forţele Aeriene vor fi atacaţi cu duritate pentru această lungă ascundere a adevărului, chiar dacă ar fi pretins că fuseseră inspiraţi de prudenţa şi de grija de a menaja publicul.

În cadrul audierii comisiei, fusese evocată posibilitatea transferării acestei probleme oamenilor de ştiinţă de la universităţi. Statul-major a văzut imediat în asta o ieşire din dificultatea în care se afla. Important era să se găsească colegiul universal respectat căruia să i se încredinţeze studiul, care ar fi fost anunţat ca fiind în întregime nou şi eliberat de orice control din partea Forţelor Aeriene.

Statul-major, chiar mai înainte de a pune la punct un program precis, s-a preocupat de plasarea contractului. A trecut o lună fără să se fi găsit o universitate dispusă să accepte contractul. Între timp au intervenit alte evenimente care au îngreunat şi mai mult povara „demistificatorilor".

La 25 aprilie, de la bordul avionului său Convair, guvernatorul Floridei, Haydon Burns, aflat în turneu cu un grup de jurnalişti, a văzut venind după el la distanţă mică un obiect zburător neidentificat. Guvernatorul a cerut comandantului de bord să se apropie, dar OZN-ul a luat imediat altitudine. Incidentul s-a bucurat de mare publicitate.

Cam prin aceeaşi perioadă, a intervenit, spre marea disperare a celor de la USAF, un mare expert în aeronautică, Knut Hammarskjold în persoană. Directorul general al IATA (Asociaţia Internaţională a Transportului Aerian), în cursul unei reuniuni a cronicarilor specializaţi în aviaţie şi activităţi spaţiale, a spus că la intrarea în funcţie a primit un mare număr de rapoarte în care erau relatate observaţii OZN. Sute de piloţi şi echipaje ale companiilor americane şi străine, membre ale asociaţiei, semnalaseră întâlniri autentificate între timp. Acest număr mare de rapoarte îl făcuse pe Knut Hammarskjold să creadă că OZN-urile erau într-adevăr nişte

aparate de supraveghere venite din spaţiu. Luată la întrebări de presă USAF a refuzat orice comentariu. Orice tentativă de discreditare a directorului IATA ar fi dus la deschiderea unui dosar formidabil.

USAF căuta în continuare universitatea care să-i accepte contractul când presa a pus mâna pe un raport al unui ingier al proiectului Apollo, pilot şi fost navigator al Forţelor Aeriene. La 23 iunie 1966, inginerul Julian Sandoval şi alte câteva persoane zăreau un OZN lung de aproximativ o sută de metri lângă Albuquerque (New Mexico).

Dar lovitura cea mai dură pentru USAF a fost dezvăluirea publică a doctorului Hynek. Doctorul, principalul consilier în materie de OZN-uri, contrazicea în mod deschis dezmin-ţirile produse mai înainte în faţa Comisiei Serviciilor Armatei, afirma că Forţele Aeriene aveau în mână rapoarte radar şi fotografii cu OZN-uri cărora nu li s-au dat nici o explicaţie şi recunoştea că observaţiile se înmulţeau de la începutul anului 1965. Cerând să se pună capăt campaniilor destinate să-i ridiculizeze pe martori, Hynek preciza că rapoartele cele mai tulburătoare veneau din partea unor persoane echi-librate, instruite şi deseori cu o formaţie ştiinţifică solidă.

Prima reacţie a Pentagonului a fost violentă. Doctorului Hynek i s-au dat papucii. Apoi USAF a înţeles că ar fi timpul să prevadă un nou atac din partea presei.

Între timp, pe acest fond de false mistere şi manifestări adevărate, a început să se răspândească zvonul unor acte ostile ale străinilor veniţi din spaţiu.

Se amintea în special de aventura unui cuplu tânăr din New Hampshire, Betty şi Barney Hill.

Se spunea că în urma întâlnirii cu un OZN, ei au făcut sub hipnoză o dezvăluire ciudată: ocupanţii OZN-ului i-ar fi răpit din maşina lor, în timp ce se opriseră pe un drum pustiu ca să observe aparatul acela ciudat. Sub hipnoză, în prezenţa unui psihiatru eminent, soţii Hill au descris nişte examene

fizice jenante suferite din partea vizitatorilor spaţiali înainte de a se trezi din nou în maşină.

Din anchete distincte, dintre care una făcută de NICAP, a rezultat că această răpire era poate imaginară. Probabil că teroarea simţită în prezenţa aparatului fantastic declanşase o reacţie fizică intensă. Reputaţia soţilor Hill, cetăţeni cumsecade şi serioşi, excludea ipoteza unei mistificări deliberate. Cazul a fost relatat într-un ziar din Boston şi a surprins interesul mare provocat în rândul publicului care până nu demult ar fi luat totul în bătaie de joc.

Sondajele Gallup ilustrau cu regularitate această evoluţie.

Din nefericire, aventura soţilor Hill readucea în actualitate alte două-trei episoade ciudate.

În 1965, la Renton (Washington), trei tinere povestiseră despre o întâlnire cu nişte creaturi ale căror capete aveau o calotă albă, ochi globulari şi faţa ca de marmură cenuşie. Unii pretindeau că fetele scăpaseră ca prin urechile acului de la răpire.

Din America de Sud venea povestea unui grup de fiinţe cu un singur ochi, solide, care încercaseră să tragă un pământean în nava lor. Nişte vecini îi veniseră însă în ajutor. Urmase o luptă grea, apoi străinii fugiseră cu aparatul lor.

În cursul misiunii navei *Gemini X*, din iulie, astronautul Collins a zărit un obiect necunoscut parcurgând o orbită polară. Centrul de lansare a rachetelor spaţiale a confirmat public acest fapt. Un ziar de senzaţie a pretins că ceea ce văzuse Collins nu era decât o navă dintr-o flotă de invazie venită să pună stăpânire pe Pământ.

Altădată, astfel de poveşti i-ar fi bucurat pe cei de la USAF. Dar în 1966 era mai bine să păstreze tăcerea decât să zgândăre această publicitate periculoasă.

Totuşi aceste poveşti de groază lăsau publicul rece.

În luna august, Forțele Aeriene au început să se neliniștească față de reacțiile publicului. O nouă serie de apariții OZN lângă Washington provocase reluarea atacurilor împotriva cenzurii.

În noaptea de 1 august, obiecte zburătoare manevrând cu mare viteză au fost zărite la Prince George (Maryland). Martori: ofițeri de poliție și soldați.

Doctorul Basil Uzunoglu, fizician și expert în electronică, își relata aproape în același moment experiența personală. La orele unsprezece seara, expertul se afla la volanul mașinii sale în apropiere de Washington când, brusc, a zărit un obiect necunoscut, la aproximativ șase mii de metri deasupra drumului. Obiectul cobora și doctorul l-a pierdut din vedere un moment. Dar, spre marea sa surprindere l-a văzut reapărând, nemișcat, deasupra unei case, la aproximativ șaptezeci de metri de drum.

Uzunoglu a vrut să oprească, să coboare din mașină și să se ducă să observe aparatul mai de aproape. Dar s-a răzgândit și a apăsat pe pedala acceleratiei. Relatând puțin după aceea întâmplarea la baza militară Andrews, expertul a recunoscut că a fost șocat.

În cursul aceleiași nopți, o tânără din Jamestown (New York) relata poliției o întâlnire cu o ființă spațială înspăimântătoare. Ea făcea parte dintr-un grup de tineri veniți la picnic în peninsula Erie. Tocmai voiau să plece când a apărut un obiect zburător necunoscut care, după toate aparențele, încerca să aterizeze în vecinătate. În timp ce colegii ei îi așteptau reapariția, tânăra se întorsese la mașină. Câteva minute mai târziu, conform relatării făcute de ea poliției, o creatură ciudată, acoperită toată cu păr, încercase să pătrundă în mașină, apoi urcase deasupra. Atunci începuse să claxoneze chemându-și prietenii. Monstrul sărise jos și dispăruse.

Indiferent care fusese cauza, groaza tinerei, după spusele poliției, nu era deloc simulată. Șocul era incontestabil. În cursul anchetei făcute de NICAP, în declarațiile tinerilor au apărut contradicții și a trebuit să se renunțe la reconstituirea exactă a faptelor. Dar povestea a făcut o impresie puternică în regiune și, împreună cu observațiile din Maryland, a dat un nou elan publicității.

SECRETUL era zguduit, șase zile mai târziu, de o nouă lovitură. Ea venea din partea unei înalte autorități a Forțelor Aeriene în materie de anchete asupra navelor spațiale: locotenet-colonelul Charles Cooke, aflat atunci în retragere. Ofițer de informații în timpul celui de al doilea război mondial, Cooke examinase în această calitate rapoartele de primă mână ale piloților militari despre întâlnirile cu OZN-uri. După război, el înființase și condusese *Air Intelligence Digest*, unde ajungeau sute de rapoarte documentate ale Forțelor Aeriene. Apoi fusese redactorul șef al revistei Forțelor Aeriene din Extremul Orient unde, din nou, veneau spre examinare sute de rapoarte autentificate.

La 7 august, *Star* din Washington a publicat pe o pagină întreagă un studiu al colonelului Cooke. După ce făcea un rezumat al foarte numeroaselor argumente care stabileau că OZN-urile erau aparate interplanetare, colonelul ironiza cu duritate temele de „demistificare" ale cenzorilor: stele, planete, meteoriți, păsări, miraje, halucinații, înșelătorii, montări publicitare...

Rezultatul a fost că membrii Congresului au atacat din nou cenzura.

Puțin după aceea, am avut o convorbire particulară cu un ofițer al Forțelor Aeriene foarte ostil menținerii SECRETULUI. Timp de ani de zile, fără să încalce regulamentul, el îmi dăduse sfaturi excelente pentru propriile mele anchete.

— Chestia asta cade cum nu se poate mai rău, mi-a spus el. Am rămas în continuare ostil SECRETULUI, dar momentul e prost ales pentru a i se pune capăt. De când Hynek a expus minciunile cenzurii, presiunea Congresului e într-o continuă creștere. Acum vine și Cooke și aruncă gaz peste foc. Într-o zi, Forțele Aeriene ar putea să aibă de-a face cu o anchetă nimicitoare a Congresului și asta îi va duce la disperare pe marii șefi.

— Au fost suficient de preveniți!

— Da... dar nu e în întregime vina lor. Știi prea bine. CIA ne-a băgat în bucluc. Și acum stă pe tușă în timp ce USAF trebuie să țină piept tuturor dezlănțuirilor.

— Și apropo de universitate? Am crezut că cea din Colorado a semnat în cele din urmă contractul.

— Ceva n-a mers. Încă nu s-a semnat nici un contract. S-ar putea să fie prea târziu dacă Congresul trece la acțiune. O anchetă ar fi un adevărat dezastru, cu toate acele dovezi atât de bine ascunse care ar ieși brusc la lumină. Dar acum mai avem pe cap și poveștile acelea smintite cu monștri veniți din spațiu și pământeni răpiți.

— Totuși nu e nici un semn de panică.

— Nu uita faimoasa emisiune a lui Orson Welles cu invazia marțiană.

Această convorbire m-a îndemnat să cercetez cele mai recente rapoarte asupra unor posibile montări de panică. Aveam un raport din America de Sud, nepublicat, despre o răpire petrecută la începutul anului 1965. Victima spunea că fusese dusă pe o altă planetă de un OZN în formă de disc. În timpul sejurului forțat, răpita ar fi putut să vadă o flotă imensă destinată unei invazii a Pământului. Apoi ar fi fost adusă înapoi fără să pățească nimic.

Alte relatări se bazau pe așa-zisa dorință a străinilor de a se documenta asupra planetei noastre și a locuitorilor înainte de a încerca o debarcare în forță. Această era explicația —

sugera un autor cunoscut — a miilor de dispariţii misterioase care se înregistrau în fiecare an. Dispăruţii erau cu siguranţă în viaţă, pe vreo planetă necunoscută.

În ciuda acestor zvonuri sinistre, încă nimeni nu încerca să se refugieze în munţi. Un singur caz, din această perioadă tulbure, avea să reţină într-o oarecare măsură atenţia publicului. Dar de data asta era vorba de un fapt constatat aşa cum se cuvine de poliţia din Rio de Janeiro.

La 20 august, nişte ofiţeri de poliţie urcau o colină la Niteroi, una din periferiile oraşului Rio, unde o femeie spunea că văzuse un OZN aterizând cu foarte puţin timp înainte. Poliţiştii erau sceptici. Totuşi îi aştepta un spectacol macabru.

În apropiere de culme zăceau cadavrele a doi oameni, având feţele acoperite cu măşti de plumb. Pe jos au fost găsite bucăţi de hârtie cu note scrise în portugheză. Pe una din hârtii se putea citi:

La orele şaisprezece şi treizeci de minute vom lua capsulele... După ce se va produce efectul, ne vom proteja jumătatea din faţă cu măştile din plumb. Aşteptăm semnalul stabilit.

Ancheta poliţiei a fost condusă de inspectorul José Venancio Bittencourt de la poliţia din Rio de Janeiro.

„Nu există motive medicale decelabile... Ipotezele otravă, violenţă, asfixie au fost succesiv respinse."

Medicii au stabilit ca dată a decesului 17 august, ziua în care doi martori afirmau că au văzut un OZN oprindu-se deasupra locului unde fuseseră găsite cele două cadavre trei zile mai târziu. Drama aceasta a ajuns să fie cunoscută şi în Statele Unite, la început fără să se pomenească de vreun OZN. Dar ceva mai târziu, s-a răspândit zvonul, acreditat de diferite posturi de radio, că cei doi oameni voiseră să se întâlnească cu străinii veniţi din spaţiu şi că aceştia îi suprimaseră dintr-un motiv necunoscut.

În seara aceea, ofițerul care îmi vorbise despre montarea acestor relatări de grază, m-a sunat la telefon:

— Slavă Domnului că acei oameni omorâți cu măști de plumb pe față n-au fost la noi! N-am avut prea multe dificultăți... Câteva scrisori și foarte puține telefoane. Ce scandal ar fi ieșit dacă s-ar fi întâmplat la noi!

La sfârșitul lunii septembrie, poliția aducea la cunoștința tuturor concluziile:

„Moartea a fost provocată de acțiunea unor ființe venite din necunscut..."

În cursul ultimelor douăzeci de luni, SECRETUL Forțelor Aeriene a fost de mai multe ori denunțat în mod public, cu dovezi temeinice. Pretinsele explicații au fost demontate și mărturiile impresionante ale unor observatori foarte calificați larg răspândite.

A urmat perioada cea mai extraordinară din toată cariera mea de investigator.

VIII

BĂTĂLIA DE LA BOULDER

La 7 octombrie 1966 intra în funcţiune la Boulder grupul de studiu al universităţii din Colorado. În anunţul oficial, statul-major insista asupra garanţiei „de seriozitate, de obiectivitate, de spirit cu adevărat ştiinţific" care o constituia numirea în fruntea sa a doctorului Edward Condon.

Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore şi doctorul Condon se străduia să şteargă această imagine liniştitoare. Numeroase ziare, printre care şi *New York Times*, puneau în evidenţă declaraţiile sale:

„Sunt puţine şanse ca aceste aparate să existe... Ancheta noastră se va ocupa mai curând de cauzele a ceea ce eu consider ca fiind pure halucinaţii."

Mai înainte cu patru zile, Condon se angajase că va face o anchetă imparţială. Iar angajamentul era trecut în contract, unde figura propria lui semnătură alături de alte două ale principalilor conducători ai universităţii din Colorado:

„Se va lucra în condiţii de strictă obiectivitate cu anchetatori care — pe cât posibil — nu vor avea faţă de problema OZN nici o idee preconcepută. Această neutralitate este absolut necesară dacă vrem ca studiul să răspundă încrederii publicului, Congresului, a guvernului şi a lumii ştiinţifice."

La 9 octombrie, doctorul Condon declara pentru *Denver Post*, un ziar din Colorado, că Forţele Aeriene au făcut o afacere bună.

În aceeaşi zi, acelaşi *Denver Post* reproducea afirmaţiile administratorului programului de studiu, Robert J. Low:

„Condiţiile puse de Forţele Aeriene erau aproape inacceptabile... dar nu spui NU Forţelor Aeriene... Probabil că vom găsi mai multe date interesante despre martori decât noutăţi ştiinţifice în mărturiile lor..."

Anterior, Condon şi Low ceruseră mărturia şi ajutorul celor de la NICAP pentru anchete. Menţinerea SECRETULUI şi „demistificările" sistematice făceau aproape de neconceput o anchetă eliberată de orice presiune. Dar refuzul de colaborare din partea noastră ar fi fost interpretat ca semnul unei carenţe.

Am răspuns că vom acorda asistenţa necesară, fiind înţeles că se va proceda la o investigaţie vastă fără nici o intervenţie a statului-major. Condon şi Low m-au asigurat amândoi că asta era şi intenţia lor.

Imediat ce le-am citit declaraţiile în presă, i-am telefonat fiecăruia pe rând.

— Doctor Condon, cum aţi putut să spuneţi presei că v-aţi formulat deja concluziile, chiar mai înainte de a fi studiat dosarul?

— Nu e deloc adevărat. Ziarele scriu totdeauna anapoda, ideea mea a fost complet deformată.

Low a aruncat şi el vina pe ziare:

— Ar trebui să fim prea proşti ca să ne punem în cap NICAP-ul. Contăm neapărat pe ajutorul vostru. Nu ştim prea bine nici cum să începem. Natural, mărturia NICAP-ului are importanţa ei. Dar experienţa subcomitetelor voastre este indispensabilă pentru formarea propriilor noştri investigatori aflaţi în misiune.

Am insistat:

— Acordul nostru se baza pe angajamentul vostru de a face o anchetă fără idei preconcepute.

Low a insistat şi el:

— Aceste noi incidente sunt foarte regretabile. Am primit peste cincizeci de telefoane de la reporteri şi editorialişti. A fost ceva năucitor.

Îmi venea greu să înghit că ziarele au putut să persiste în a cita deformat comentarii care se îndepărtau categoric de la banalul comunicat aşteptat. Cu toate acestea am acceptat să vin la Boulder.

Orice sceptic ar fi fost convins de dosarele deţinute de NICAP. De aceea, ar fi trebuit să existe teama că statul-major va face imposibilul pentru ca aceste dosare să nu ajungă la savanţii adunaţi la Boulder. Dar nu a fost vorba de aşa ceva.

Prima notă falsă a apărut cu ocazia unei absenţe de moment a doctorului Condon, ocupat în ziua aceea cu o altă întâlnire. Aş fi vrut să-i dau lui Low, numărul doi al grupului de studiu, o trecere în revistă a ceea ce am putea furniza investigatorilor.

— ... în această primă selecţie, veţi găsi cazuri foarte interesante, precum această aparţie în Oregon a unui OZN pe care avioanele de vânătoare au vrut să-l constrângă să aterizeze. OZN-ul se afla deasupra aeroportului din Redmond şi...

Low m-a întrerupt brusc:

— La ce dată?

— La 24 septembrie 1959.

Low a dat din cap.

— E prea departe. Martorii nu-şi vor putea aminti detaliile.

— Serviciile Aviaţiei Federale deţin un raport complet.

I-am dat lui Low toate detaliile.

— Veţi găsi acolo nu numai dovezile pe care le căutaţi, dar şi dezminţirile date de USAF.

— N-avem timp de pierdut cu rapoarte vechi...

— Căutaţi adevărul?

— Natural! Dar nu aveam la dispoziţie mai mult de un an. Trebuie să ne concentrăm asupra rapoartelor actuale...

— Domnule Low, acest caz este de un interes deosebit. Data contează mai puţin. Primele rapoarte se referă la fapte serioase, uneori grave: intervenţii ale aparatelor de vânătoare, piloţi ucişi, coliziuni evitate în ultima secundă, pasageri răniţi de manevrele disperate ale comandanţilor de bord.

— Nu mi-am dat seama.

Low părea preocupat. A adăugat:

— Voi vorbi despre asta cu Ed Condon. Până atunci, să mergem mai departe. Trimiteţi-ne o listă completă.

S-a continuat apoi cu discuţii de ordin general.

Doctorul Condon era un bărbat de aproximativ şaizeci şi cinci de ani, bine făcut. De cele mai multe ori asculta în tăcere, ascunzându-şi cu dibăcie reacţiile intime. Nu a făcut decât o singură excepţie în prezenţa mea. Problema la ordinea zilei era cărţile consacrate OZN-urilor, majoritatea cărţi de senzaţie aducând în prim plan vizitatori din spaţiu mai mult sau mai puţin fantasmagorici.

Mulţi dintre participanţi păreau cu adevărat interesaţi. Dar singurul la curent cu problema era doctorul David Saunders, profesor de psihologie la universitatea din Colorado, care făcuse o vizită la NICAP.

La sfârşitul acestor discuţii preliminare, bănuielile mele rămâneau nezdruncinate, dar i-am promis lui Low că vom da verificatorilor săi o formaţie de bază şi că vom colabora la analiza faptelor.

Tocmai voiam să plec când a venit la mine doctorul Saunders.

— Puteți conta pe mulți dintre acești oameni. Ne vom lupta ca ancheta să fie cinstită, *pe cât permite contractul.*

Low s-a apropiat de noi mai înainte de a-l putea întreba pe Saunders ce voia să spună. Dar, reîntors la NICAP, am luat din nou textul contractului și am găsit acest paragraf tulburător:

„În vederea programului *Blue Book*, Universitatea nu are nici o obligație de a investiga alte observații decât cele pe care principalii anchetatori le-au selectat pentru acest studiu."

Această dispoziție permitea eludarea tuturor mărturiilor jenante. Fie că asta a fost sau nu intenția statului-major, nici un caz n-ar fi putut să fie studiat de specialiștii grupului fără acordul prealabil al lui Condon și Low.

Cea mai bună soluție era de a furniza lui Condon și Low documente despre fapte rămase neexplicate, dar de a-i informa personal despre asta pe Saunders și pe alți câțiva oameni de știință.

Tocmai verificam primul set pe care voiam să-l trimit, când Gordon Lore, unul dintre colaboratorii mei, mi-a adus extrase din declarațiile lui Condon făcute presei.

— Poate că n-ați văzut asta?

Gordon mi-a arătat cu degetul un pasaj subliniat. Condon spunea:

„Cele mai multe dintre rapoartele vechi sunt prea vagi ca să ne poată fi de vreun folos."

I-am mulțumit lui Gordon și, după ce mi-am pus la îndemână extrasele, i-am povestit discuția avută cu administratorul Low.

— Acum am înțeles de ce vrea să lase de-o parte cazul Redmond.

Cu titlu de încercare, am pus în primul set trimis raportul căpitanului Alvah Rieda, datând de pe vremea celui de al

doilea război mondial, apoi cazul Mantell, dispariţia unui avion cu reacţie al Forţelor Aeriene deasupra Lacului Superior, tragedia de la Walesville şi două cazuri de coliziune evitată cu avioane de linie, dar cu accidentarea unor persoane.

Acest prim set a fost urmat în curând de al doilea, care cuprindea incidentele caracteristice din anii '65 şi '66.

În cursul celui de al doilea semestru al anului 1966, fuseseră semnalate două-trei apropieri extreme, deosebit de angoasante pentru cei care le trăiseră. Una dintre ele fusese semnalată NICAP-ului şi Forţelor Aeriene de un fost însărcinat cu anchete al Serviciului de Siguranţă al Armatei, devenit jurist în Florida, J.J. O'Connor.

La 20 septembrie 1966, O'Connor îşi pilota avionul personal lângă Sebring (Florida). Zbura la 3200 m când un OZN mare a coborât direct peste el. Prins în umbra aparatului, O'Connor a redus viteza, a pornit în picaj, apoi s-a redresat la 1200 m. Obiectul s-a ţinut după el.

Foarte îngrijorat, O'Connor şi-a căutat revolverul pe care îl lua totdeauna cu el. Dar enormitatea adversarului l-a făcut să se răzgândească. Ar fi fost cu siguranţă inutil să tragă în el, şi poate chiar periculos. În sfârşit, OZN-ul i-a dat ocol, după care a dispărut cu repeziciune din câmpul lui vizual.

Cazurile prezentate grupului de la Boulder fuseseră verificate de investigatorii experimentaţi de care dispunea NICAP la subcomitelele din Los Angeles, Cape Kennedy, Seattle, Massachusetts, Texas, din zona oraşului San Francisco şi din alte douăzeci de sectoare din ţară. Aceşti investigatori studiaseră şi rapoartele cele mai demne de atenţie din alte ţări. Oamenii de ştiinţă de la universitatea din Colorado au primit şi o copie a unui studiu NICAP („OZN-urile — Dovezi şi Mărturii"), document de 184 de pagini în care erau expuse peste şapte sute de cazuri

certificate și analizate. De la Boulder nu a venit nici o reacție din partea lui Condon.

Câteva săptămâni mai târziu, Low venea la NICAP. Am profitat ca să-i spun că n-am primit nimic de la Condon.

— Am vrea să știm ce hotărâre a luat în legătură cu cazul Redmond...

— Încă nu mi-a spus.

— Și în privința primului set de dosare?

— Ed spune că trebuie să ne concentrăm eforturile pentru examinatea celor mai recente cazuri. Nu le ignoră pe celelalte...

— Sunt prea vechi și prea vagi, nu-i așa?

I-am întins extrasele din declarațiile lui Condon făcute presei. Low părea din ce în ce mai stingherit.

— Foarte bine. Admit că ăsta e punctul de vedere al lui Ed. E convins că rapoartele vechi n-au nici o valoare.

— De unde știe asta? Mi-a spus la Boulder că nu cunoaște nici unul dintre aceste rapoarte. Acum trei săptămâni, Condon a spus presei că nici astronomii, nici controlorii de zbor ai Aviației Federale, nici cei de la NASA n-au raportat vreodată observarea unor OZN-uri.

Low părea din ce în ce mai jenat.

— Îmi pare rău, dar nu am nici o putere. Decizia finală îi aparține lui Ed.

— Nu-ți fac nici un reproș. Dar multe dintre aceste cazuri au o importanță vitală. Rapoartele lămuresc cu claritate toate aspectele. Nimic nu e vag. Ar trebui ca cineva să-l facă să înțeleagă pe doctorul Condon că escamotează adevărul... Ricoșeul ar putea să fie destul de dur...

M-am oprit brusc. Low era neliniștit.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă nu analizați nici unul dintre aceste rapoarte, pentru ce vreți să vă fie pusă la dispoziție toată documentația deținută de NICAP?

— Oh, asta e altceva! Avem nevoie de o situaţie completă. Iar mai târziu e posibil să revenim asupra anumitor cazuri mai vechi...

— Domnule Low, nu vom pregăti transmiterea a mii de cazuri dacă ele nu trebuie să fie examinate. Am aici o a doua listă. Ea cuprinde principalele manifestări din anii '65 şi '66. Vă rog să-i spuneţi doctorului Condon că vrem de la el un răspuns definitiv. Vrea sau nu să le examineze? Cred totuşi că sunt destul de recente. După aceea om vedea dacă mai continuăm sau ne retragem.

Low a exclamat:

— Să vă retrageţi! Nu puteţi să faceţi asta! Foarte bine... Voi vorbi cu Ed Condon imediat ce mă întorc.

O schimbare de program părea exclusă. Totuşi, la începutul anului 1967, Saunders ne-a spus că grupul a abordat „ipoteza ET", ipoteza extratereştrilor. Se produsese vreun miracol? Speranţa a fost de scurtă durată.

La 25 ianuarie, în faţa a două societăţi ştiinţifice din Corning (New York), doctorul Condon a pronunţat o alocuţiune. După cum au scris ziarele, Condon a declarat OZN-urile o problemă ridicolă, nedemnă de atenţie Forţelor Aeriene. În privinţa SECRETULUI UFO, numai paranoicii puteau să-şi închipuie că statul-major al Forţelor Aeriene ascunde faptele...

Un membru NICAP, aflat de faţă, l-a întrebat:

— Aţi accepta să consacraţi o atenţie deosebită mărturiilor semnate de personalităţi indiscutabile?

Condon a răspuns laconic:

— Nu!

Înscriindu-se în seria de luări de poziţie negative ale lui Condon, declaraţia de la Corning era deja prea mult. Am sunat la Boulder şi, neputând vorbi cu doctorul, i-am spus lui Saunders:

— E inutil ca NICAP să mai continue. Îi voi trimite o telegramă lui Condon.

— Vă rog, aşteptaţi. Asta ar însemna sfârşitul muncii noastre. Daţi-mi două ore.

Am aflat mai târziu că tot grupul de oameni de ştiinţă se declarase în imposibiltate de a continua lucrul fără ajutorul dat de NICAP. Doctorul nu era un om care să cedeze. Avea o tenacitate de buldog. Totuşi, până la urmă, a acceptat să mă sune. I-am spus că declaraţiile lui publice ne-au pus într-o poziţie stingheritoare.

— Putem fi învinuiţi de orbire sau de stupiditate. Unii membri ai comitetului director m-au avertizat deja că riscăm să fim discreditaţi.

Condon s-a plâns din nou de jurnalişti. I-am atras atenţia că nu apăruse nici o rectificare. După o jumătate de oră de discuţie uneori acerbă, mi-a promis că n-o să mai facă declaraţii.

— În felul ăsta n-am să mai fiu citat... Apreciez colaborarea dumitale şi doresc continuarea ei.

Am abordat atunci problema rapoartelor furnizate de noi şi lăsate de-o parte la Boulder.

Documentaţia furnizată de comitetul nostru a fost completată cu copii ale ordinelor referitoare la SECRET: JANAP 146 şi AFR 200-2 şi indicaţii permiţând accesul la documente oficiale ţinute sub obroc. Printre acestea se aflau analiza şi comentariul comandamentului aviaţiei, semnat de locotenentul-colonel Nathan Twining, din 1947; concluziile ultrasecrete ale grupului SIGN, conform cărora OZN-urile erau nave spaţiale interplanetare, şi directivele secrete, printre care cele din 15 august 1960 ale secretariatului de stat al Forţelor Aeriene către comandanţii de unităţi, incluzând un paragraf intitulat „Supravegherea atentă a spaţiului aerian de către Forţele Aeriene" unde se spune:

„Supravegherea spaţiului aerian şi vegherea continuă a zonei atmosferice circumterestră trebuie să fie coordonate în vederea detectării unor *Obiecte Zburătoare Neidentificate.*"

Săptămânile au trecut. Demonstrarea ascunderii faptelor nu părea să fi făcut nici o impresie asupra lui Condon şi Low.

La prima vizită a lui Low la NICAP, l-am tras de-o parte.

— Există o problemă gravă pe care doctorul Condon şi dumneata trebuie s-o cunoaşteţi... o trecere a unor OZN-uri în formaţie grupată ar putea să fie luată drept un atac-surpriză din partea rușilor. Ar putea să izbucnească al treilea război mondial...

— Cu toate măsurile de siguranţă prevăzute de Planul de Alarmă? E aproape imposibil de conceput.

— Nu! Comandamentul strategic a trimis de mai multe ori bombardiere H în astfel de cazuri.

— Ai dovada?

I-am arătat raportul confidenţial făcut de noi Congesului, aprobat de amiralul Hillenkoetter, colonelul Bryan, fostul consilier Fournet şi toţi ceilalţi membri ai comitetului de conducere al NICAP. Avertismentul era precis:

„În 1958, Forţele Aeriene au recunoscut că au lansat de mai multe ori bombardiere asupra Rusiei, ca urmare a detectării prin radar a unor obiecte, aparent în formaţie, şi care niciodată nu au fost identificate. Eroarea a fost constatată la timp. Dar riscul este azi mult mai mare."

Această mărturisire a fost primită de către preşedintele agenţiei *United Press*, Frank Bartholomew, la sfârşitul unei conferinţe la vârf a statului-major al Comandamentului Aviaţiei Strategice (SAC). Dezvăluirea a fost autorizată de Forţele Aeriene. Scopul iniţial a fost să aducă la cunoştinţa

sovieticilor, prin intermediul agenţiei de ştiri, că dispunem de un sistem puternic de alarmă generală, capabil să detecteze orice indiciu de atac şi să declanşeze o acţiune rapidă de represalii. Ne explicăm cu greu cum această comunicare indirectă a putut să se refere în mod implicit la OZN-uri.

Low încă mai ezita.

— Dar, dacă erorile au fost depistate la timp, asta înseamnă că nu există un pericol real.

— Nici un sistem de alarmă nu e perfect.

Şi i-am arătat lui Low două avertismente oficiale, remarcabile prin concizia lor. Primul venea de la Lyndon Johnson:

„Aliaţii occidentali trebuie să fie pregătiţi pentru orice eventualitate — deliberată sau *accidentală*."

Al doilea avertisment venea din partea doctorului Martin Stern, directorul adjunct pentru cercetare şi dezvoltare din cadrul Departamentului Apărării:

„Nu luăm destul în considerare factori precum angoasa generală, sau o simplă coincidenţă, care ar putea duce la război *printr-un accident*."

„Accidentul" nu era explicitat, dar toţi înţelegeau că lucrul cel mai plauzibil ar fi apariţia unor OZN-uri.

Low a răspuns:

— Bun! Să admitem că acest pericol ar fi real... contractul nu ne conferă nici o competenţă în această privinţă.

— Forţele Aeriene au afirmat că sunteţi independenţi, domnule Low. Şi poate că acest punct este cel mai important din ancheta pe care o faceţi. Pentru mulţi operatori radar cuprinşi în planul de alarmă, SECRETUL UFO al Forţelor Aeriene este o sursă de confuzie. Li s-a spus că nu există OZN-uri. Dacă detectează obiecte zburând spre noi cu viteză mare, ei trebuie să creadă în mod logic că e vorba de un atac-surpriză.

Dacă raportul comisiei Condon ar expune toate astea, Forţele Aeriene ar fi obligate să antreneze în mod special personalul cuprins în planul de alarmă pentru a-l pregăti împotriva unor astfel de erori. OZN-urile au caracteristici foarte deosebite. Supraveghetorii vor învăţa repede să le recunoască. Dacă Statele Unite ar lua aceste măsuri de precauţie, probabil că Kremlinul va face şi el la fel. Sovieticii au detectat şi ei OZN-uri şi e aproape sigur că au comis aceleaşi erori. Veţi putea face un mare serviciu ţării noastre. Şi cred că ar fi bine ca doctorul Condon să ştie asta.

— Dacă povestea asta e chiar atât de serioasă, a conchis Low, atunci evident că trebuie să ştie. Îi voi arăta raportul secret al NICAP destinat Congresului.

Dar, după o lună, am aflat că această tentativă eşuase.

Unii dintre colaboratorii mei au crezut atunci că Forţele Aeriene l-au obligat pe doctorul Condon, în numele patriei, să ascundă adevărul cât mai mult posibil. Posibil, dar eu nu cred. Condon era sceptic sută la sută, fiind absolut convins de incompetenţa şi stupiditatea martorilor.

La începutul cercetării, am insistat ca principalii membri ai grupului de la Boulder să se întâlnească cu cei de la NICAP, cel puţin cu Bryan, Emerson şi Fournet.

Zadarnic.

I-am trimis atunci lui Low o declaraţie a unui ilustru savant grec, doctorul Santorini, fizician şi inginer. În cursul celui de al doilea război mondial, doctorul Paul Santorini participase la lucrări asupra radarului, rachetelor pentru bomba atomică şi sistemele de ghidaj ale rachetelor NIKE. Din 1964, Santorini era directorul laboratorului de fizică experimentală.

În martie 1967, Santorini îşi făcuse publice experienţele în legătură cu OZN-urile. Doctorul Santorini povesteşte:

— Am stabilit foarte repede că nu e vorba de rachete... dar când şefii armatei greceşti au chestionat Departamentul

Apărării despre aparatele misterioase, ei au fost imediat invitați să nu mai vorbească despre asta.

Savantul grec adăuga că, la scurt timp după aceea, a fost asaltat cu întrebări din partea confraților americani veniți de la Washington. Mai târziu, cercetările lui personale l-au dus la concluzia că OZN-urile supraveghează Pământul, poate în vederea unei invazii. După părerea lui, SECRETUL fusese impus din cauza spaimei conducătorilor noștri față de un atac cu mijloace atât de superioare, care n-ar lăsa nici o posibilitate de apărare.

Reputația lui Santorini în lumea științifică era considerabilă și nu credeam că mărturia lui va putea fi refuzată de Condon. Dar Condon nici măcar nu a examinat-o, după cum m-a informat discret un membru al grupului de studiu.

Câteva zile mai târziu, comentatorul de televiziune Frank Edwards se afla în biroul meu. În perioada aceea lucra la Indianapolis, dar apărea frecvent la posturile mai importante. Când venea la Washington, aproape totdeauna trecea și pe la NICAP.

Membru al comitetului de conducere, Edwards avea acces direct la ultimele informații și uneori profita pentru a le difuza la radio. În ziua aceea mi-a spus încă de când a intrat:

— Ia spune! La Boulder e tot haos?

— Mai rău, Frank...

Și i-am prezentat situația în câteva cuvinte.

— E o nebunie. De ce nu-i trimiți la plimbare?

— Saunders se cramponează de mine. S-ar părea că are motive întemeiate să creadă că, cu sprijinul câtorva specialiști, va reuși să schimbe părerea doctorului Condon. Mie nu-mi vine să cred. Aș zice să ținem o conferință de presă și să spunem totul.

— De ce nu la radio? Am acces la marile posturi. Mă ajuți să pregătesc textul?

În cele din urmă am acceptat.

— Dacă textul este destul de percutant, îi va zgudui pe patronii de la Boulder. Vor fi obligaţi să facă unele schimbări ca să nu-şi piardă demnitatea. Mai este încă timp, deoarece, conform contractului, programul continuă până la 31 ianuarie 1968.

Frank a luat un bloc-notes.

— Uite cum o să facem. Te prezint ca director al NICAP. Precizez că ai fost la Boulder. Poţi să spui că nu exista nici un motiv pentru a se face acest studiu prin încheierea unui contract. Intervin din nou ca să spun că e o punere în scenă pentru a deturna atenţia, că statul-major i-a îmbrobodit complet pe Condon şi Low, care acum sunt convinşi că toate observaţiile sunt mistificări. De fapt, care este dezminţirea cea mai categorică a statului-major privitor la existenţa cenzurii?

I-am întins lui Frank un dosar gros.

— Cred că sunt aici vreo sută. Uite una destul de simpatică. Provine dintr-un raport de studiu asupra OZN-urilor trimis membrilor Congresului şi presei la începutul lui 1965:

„...Persoanele care înaintează un raport OZN Forţelor Aeriene pot să discute în mod liber orice aspect cu oricine. USAF nu încearcă să limiteze discuţia, nici să deturneze sau să cenzureze o informaţie referitoare la acest subiect."

Frank s-a strâmbat.

— Ai furnizat grupului de studiu dovada existenţei SECRETULUI?

I-am arătat sumarul, cu JANAP-146 şi celelalte consemne, observaţiile trecute sub tăcere, numele martorilor rugaţi să-şi ţină gura, manualul de informaţii al Forţelor Aeriene cu crochiul care reprezenta un OZN în formă de disc, etc.

— Acum nu ştiu ce poate să facă Condon? Poate nimic. Practic lasă conducerea operaţiunilor lui Low.

— Asta nu înseamnă că e mai puţin răspunzător. El e numărul unu al grupului, a obiectat Frank. Ce-ar fi să-i scrii lui Condon şi să-l presezi să ia legătura cu senatorul Goldwater şi cu deputatul McCormack?

— Voi încerca, dar n-o să meargă. I-am trimis lui Condon numele a peste o sută de martori deosebit de calificaţi şi n-a reacţionat.

— Foarte bine! Dacă vrea să-i ignore pe toţi aceşti oameni, o vom spune la radio. Poate vom obţine interviuri de la McCormack sau Goldwater....

Frank s-a uitat la ceas.

— E destul pentru început. Trimite-mi informaţii noi despre Boulder. N-am să pot pune nimic la cale mai înainte de o lună. Dar asta ne va permite să strângem şi mai multe probe.

Frank a plecat. M-am gândit la proiectul emisiunii de la radio. Nu mă îndoiam deloc de rezultat. Frank îşi cunoştea meseria.

Câteva zile mai târziu am primit un telefon de la Low. Era un telefon de rutină, dar am fost tentat să-i văd recţia în legătură cu riscul panicii.

— E prevăzut în contract, mi-a spus el. Vom face un studiu aparte. Trebuie să determinăm de ce se comportă aşa oamenii faţă de OZN-uri.

— Chiar aveţi nevoie de un studiu pentru asta? Pariez că şi dumneata şi doctorul Condon aţi fi la fel de speriaţi dacă aţi vedea apărând brusc un OZN deasupra maşinii în care vă aflaţi sau deasupra avionului cu care călătoriţi...

— Firește, firește, dar oamenii au totdeauna tendinţa să exagereze. Şi dumneata admiţi că unele poveşti sunt false!

— Bineînţeles! Dar nu şi cele ale căror dosare vi le-am trimis. S-a lăsat să se creeze bazele unei crize bruşte de isterie

colectivă. O ştire de senzaţie transmisă la radio, un zvon cumplit care se răspândeşte nu se ştie cum ar fi de ajuns ca să declanşeze panica. Cereţi statului-major al Forţelor Aeriene să vă trimită analiza confidenţială a faimoasei emisiuni a lui Orson Welles din 1938. Veţi vedea ce poate să devină o masă de cetăţeni absolut normali când sunt cuprinşi de panică.

— Asta s-a petrecut în urmă cu douăzeci şi nouă de ani. Oamenii de azi sunt mai blazaţi. Eu nu cred că o poveste cu OZN-uri poate să declanşeze o panică.

— Foarte bine... Dacă tot stăm de vorbă, aş vrea să ştiu un lucru. Câte explicaţii date de Forţele Aeriene aţi analizat?

— Ce vrei să spui?

— La 8 noiembrie 1966, doctorul Condon mi-a scris o scrisoare în care îmi expunea liniile principale ale anchetei sale. Şi spunea că primul principiu va fi că tot ce va părea că serveşte interesul naţional — fapte, rapoarte de observaţii — va fi analizat cât se va putea de complet.

— Îmi amintesc.

— Mai spunea că nici o anchetă adevărată n-ar trebui să facă altfel. Şi iată unde vreau să ajung. Doctorul Condon promitea că toate cazurile prezentate de statul-major ca fiind explicate vor fi reexaminate dacă există cea mai mică îndoială în privinţa validităţii explicaţiei. În documentaţia pe care v-am trimis-o, există peste o sută de cazuri cărora li s-au adus explicaţii fără nici o valoare — cazul Redmond pe care l-aţi lăsat de-o parte, dar şi cazul Walesville, şi am putea prezenta alte o sută de acelaşi fel. Şi atunci mă întorc la întrebarea de la început: Câte cazuri aţi reexaminat?

— Până acum, nici unul...

Vocea lui Low era calmă.

— ...doctorul Condon n-a găsit nici o explicaţie a Forţelor Aeriene care să-i pară inexactă.

— Mulţumesc!

Am închis şi i-am telefonat lui Frank Edwards.

— Tot afacerea aia afurisită? a zis el.

— Am fost gata să explodez... Dar, la urma urmelor, asta nu depinde de Low.

— Ți-a spus câte rapoarte NICAP au examinat?

— Nu l-am întrebat. Pentru asta, aştept să fiu faţă în faţă cu el.

Low şi-a făcut apariţia abia peste câteva săptămâni. Imediat ce am rămas singuri, i-am spus direct:

— V-am pus la dispoziţie peste o mie de rapoarte. Câte veţi examina până la sfârşitul cercetării?

— Nu ştiu. Ți-am spus că nu putem examina un număr mare...

Am aşteptat. Până la urmă s-a hotărât:

— Poate patru sau cinci.

Probabil că a văzut pe faţa mea un fel de ameninţare, şi a adăugat foarte repede:

— Facem tot ce ne stă în putinţă.

— Care va fi numărul total al cazurilor examinate, inclusiv cele prezentate de NICAP?

— Vor fi optzeci şi cinci-nouăzeci, anchete la faţa locului şi analize la universitate. Trebuie să jucăm foarte strâns, pentru că avem foarte puţini bani...

După zece zile, aflam că universitatea din Colorado cerea ore suplimentare de două sute zece mii de dolari. Îi transmisesem lui Frank Edwards cifrele date de Low, astfel încât această cerere de bani l-a dezgustat.

— Don, nu înţeleg cum au putut avea atât tupeu!

— Cererea e motivată de necesitatea unei prelungiri cu cinci luni a termenului fixat, în vederea unui studiu mai aprofundat. Şi — ţine-te bine! — ar fi vorba în special de examinarea unui număr mai mare de cazuri din documentaţia oferită de NICAP.

— Așa, care va să zică! Atunci vom accelera programul. Poți veni cu avionul ca să mă ajuți?

— Bineînțeles. Când?

— Îți voi telefona. Adu cu tine „proviziile". Îți promit un adevărat vacarm.

Au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la Frank. Murea la 23 iunie în urma unei crize cardiace.

Moartea lui Frank punea capăt proiectului de expunere la radio atât de bine pregătit. Desigur cunoșteam comentatori care ar fi acceptat să preia proiectul. Dar nici unul dintre ei n-ar fi putut să dea emisiunii relieful necesar. Frank urmărise toată problema de șaptesprezece ani. O vedea din interior și avea autoritate.

Armistițiul neconfortabil cu doctorul Condom s-a prelungit toată vara anului 1967.

Până la 17 septembrie, Condon s-a ținut de cuvânt într-o singură privință: n-a mai dat declarații. Dar în ziua aceea, tăcerea lui a luat sfârșit. În cursul unei alocuțiuni în fața unei comisii de energie atomică, Condon și-a bătut joc pe față de rapoartele despre OZN-uri, pe care le băga în aceeași oală cu poveștile extravagante ale unor pretinse contacte. După spusele doctorului William S. Bickel de la universitatea din Arizona, discursul nu era lipsit de savoare, dar oferea o imagine jalnică în privința seriozității anchetei.

Am telefonat la Boulder. Interlocutorul meu mi-a dat vești și mai sinistre. Ignorând în mod deliberat protestele majorității oamenilor de știință, șefii grupului de studiu OZN au dat o dispoziție prin care se cerea căutarea probelor negative.

NICAP a anunțat imediat Boulder de încetarea transmiterii rapoartelor OZN.

Condon și Low au fost pur și simplu consternați. Primul l-a trimis pe al doilea la NICAP cu un mesaj urgent, cerând să ne reconsiderăm poziția.

Discuția a fost aproape incredibilă. Atitudinea lui Low mă stingherise totdeauna. Dar, în ciuda divergențelor de opinie și a schimburilor de cuvinte uneori acerbe, omul nu-mi displăcea.

Discuția a avut loc în biroul meu. Richard Hall tocmai demisionase, iar Gordon Lore preluase funcțiile de director adjunct. La cererea mea, a asistat și el la discuție.

I-am spus lui Low de la început că am fost mult prea răbdători.

— Ne-ați tras pe sfoară. Nu putem continua decât dacă primim răspunsuri precise.

— Foarte bine. Vorbiți pe față. Voi încerca să fac la fel.

— A interogat vreodată un martor doctorul Condon?

Low a scuturat din cap. Am adăugat imediat:

— Are intenția s-o facă?

— Acum, nu.

— Singura deplasare efectuată, după cunoștința noastră, a fost pentru investigarea unui „contactat" care pretindea că un OZN era gata să aterizeze lângă o bază a Forțelor Aeriene. Nu știu de ce Condon a făcut această deplasare.

— Acești „contactați" îl fascinează, mi-a explicat Low. Dar ai dreptate, nu s-a făcut nici o altă anchetă la fața locului. Și nu are nici un proiect în acest sens. Pot să-ți mai spun și faptul că, dacă ar trebui să formuleze o concluzie în momentul de față, ea ar fi negativă.

Gordon Lore a intervenit stupefiat:

— Fără măcar să examineze documentația!

Low a făcut un semn de aprobare.

— E sincer convins că nimic nu e adevărat.

Am reluat:

— Domnule Low, doctorul Condon te-a trimis aici ca să ne presezi să continuăm trimiterea rapoartelor noastre. Pentru ce, dacă nu vrea să examineze nici unul?

— Pentru că s-ar putea să ni se reproşeze că am formulat concluzii fără să vă fi examinat documentaţia.

— Vi se vor reproşa multe alte lucruri dacă veţi da un verdict negativ pretinzând că aţi studiat documentaţia NICAP...

Low a încercat să intervină, dar l-am oprit:

— Unii dintre colaboratorii şi consilierii noştri consideră că acest grup de studiu nu e la înălţimea...

— O clipă... Low m-a întrerupt brusc. Nu cred că e treaba voastră să apreciaţi dacă acest grup e sau nu la înălţime. Cred că sarcina voastră este să ne oferiţi cele mai concludente documente şi să încercaţi să înfrângeţi scepticismul doctorului Condon.

Lore şi cu mine ne-am uitat unul la altul uluiţi. Am reluat:

— Consider asta drept o mărturisire în ceea ce-l priveşte pe Condon... Nu mai există decât un singur mjloc de a ne înţelege. Doctorul Condon trebuie să ne trimită angajamentul său semnat că va ancheta anumite cazuri selectate, iar prin a „ancheta" înţeleg ceva foarte serios, nu chemarea martorilor şi transmiterea la NICAP a copiei comentariilor voastre. Suntem de acord să le ţinem secrete până la sfârşitul cercetării şi publicarea raportului doctorului Condon.

— Bine, a zise Low posac. Voi încerca să-l conving. Ar fi mai bine dacă ai preciza toate astea în scris.

Tocmai voiam să ies când mi-a venit în minte un alt aspect al problemei.

— Mi s-a spus că statul-major al Forţelor Aeriene v-a consultat înainte de semnarea contractului. Cum prezentau ei problema?

Nu aşteptam vreun răspuns, şi în nici un caz cel pe care mi l-a dat Low:

— Au spus că nu ştiu cum să pregătească publicul...

Am rămas o clipă stupefiat. Apoi am insistat să-mi dea câteva detalii. Dar şi-a dat seama că spusese deja prea mult.

— ... Nu mai ştiu să fi adăugat mare lucru la chestia asta...

Au trecut trei săptămâni fără să-i fi scris lui Condon. Voiam mai întâi să văd dacă cele transmise prin Low vor avea efect.

Printr-o coincidenţă ciudată, se înmulţeau din nou rapoartele de observaţii ale unor OZN-uri. La începutul lui octombrie, Foţele Aeriene ale Canadei confirmau apariţia unui OZN luminat strălucitor, care părea că alunecă pe apă, în dreptul localităţii Shag Harbour (Noua Scoţie). Obiectul fusese văzut de numeroşi locuitori de pe coastă. Apoi avusese loc un clocot de apă însoţit de o spumă gălbuie. Marina canadiană trimisese la faţa locului câteva ambarcaţiuni mici; dar, după toate aparenţele, OZN-ul se eschivase.

Aproape cam în acelaşi timp, lângă Denver, judecătorul Curţii Superioare, Charles E. Bennett, a văzut trei OZN-uri. La Dallas, astronautul James McDivitt, confirmându-i observaţiile, declara într-un ziar: „OZN-urile sunt aici".

La baza militară din Vandenberg, jurnalul de operaţiuni înregistra trecerea unor OZN-uri, reperate de radar şi cu ochiul liber, precum şi o tentativă de interceptare a avioanelor de vânătoare.

La 20 şi 22 octombrie erau semnalate în Georgia unsprezece observaţii.

Şi alte fapte ar fi trebuit să atragă atenţia lui Condon.

La 17 octombrie, Louis Wyman, deputat, prezenta Congresului o rezoluţie care ar fi instituit o anchetă completă asupra OZN-urilor, fără să se mai aştepte concluziile de la Boulder.

La 11 noiembrie, URSS-ul anunţa o vastă anchetă care avea să fie condusă de generalul-maior Anatoli Stolierov. Conform unei declaraţii a generalului, cercetarea avea să fie făcută de opt oameni de ştiinţă şi numeroşi ofiţeri ai Forţelor aeriene sovietice. Rapoartele vor fi transmise la

Moscova printr-o reţea de două sute de observatori. Urmau să fie analizate mii de cazuri.

La 14 noiembrie, i-am scris doctorului Condon. L-am întrebat dacă era de acord să examineze documentaţia NICAP conform metodei despre care vorbisem cu Low. Şi precizam:

„Nu cerem nici un angajament din partea dumitale în privinţa concluziilor. Vrem o garanţie că ancheta va fi imparţială şi că se va face o analiză cinstită mărturiilor cinstite."

I-am trimis administratorului Low, la aceeaşi dată, o scrisoare asemănătoare. Răspunsurile pe care le-am primit purtau data de 1 decembrie. Cei doi corespondenţi ai mei îşi exprimau din nou stima pe care o aveau faţă de NICAP dar eludau toate întrebările puse.

„Apreciem foarte mult colaborarea dumneavoastră, scria doctorul, ajutorul dat a fost de o importanţă capitală."

Iar Low mergea şi mai departe:

„Ajutorul oferit de NICAP a fost de o valoare inestimabilă... dosarele faptelor, prin perfecţiunea anchetelor făcute la faţa locului de către NICAP, sunt de o calitate excepţională... relaţiile noastre de lucru au fost excelente... Ar fi trist ca ele să se încheie... Doctorul Condon v-a spus că cercetarea noastră va fi făcută cu obiectivitate. Şi aşa şi este."

Ajunsesem într-un impas.

Mă pregăteam să cer părerea consiliului de conducere al NICAP în privinţa eventualităţii unei comunicări publice, când am primit vizita lui Dave Saunders. Ştia de vizita anterioară a lui Low şi de respingerea acelui *modus vivendi* propus de mine. Mi-a întins un document.

— Înainte de a acţiona într-un fel oarecare, trebuie să vă spun ceva. Dar mai înainte, aruncaţi-vă ochii pe asta.

Era o fotocopie a unui memorandum de două pagini semnat de Low, purtând data de 9 august 1966, adresat

cadrelor importante de la universitatea din Colorado — E. James Archer, decan și Thurston E. Manning, vicepreședintele universității. Amintind unele aspecte ale cercetării proiectate, memorandumul spunea:

„Pentru a duce la bun sfârșit un astfel de studiu, ar trebui să-l întreprindem cu obiectivitate. Ceea ce înseamnă că ar trebui să admitem posibilitatea realității OZN-urilor. A lua în considerare în mod serios această posibilitate nu pare deloc convenabil... Cei care cred în asta se descalifică... A le cânta în strună ar însemna să ne expunem disprețului întregii lumi științifice... Mai mult ne-am pierde din prestigiu decât am câștiga dacă am face ancheta..."

Și, sub titlul de paragraf *comentarii*, Low formula, pentru cazul în care universitatea ar fi acceptat să facă studiul, următoarele propuneri:

„Studiul nostru ar trebui să fie făcut aproape în exclusivitate de sceptici care, chiar și în cazul în care nu și-ar putea baza pe dovezi solide concluziile negative, să strângă fără multe probleme o documentație masivă care să facă să se creadă că nu se poate reține nimic serios din observații. După părerea mea, șiretlicul ar consta în a prezenta studiul publicului ca o cercetare obiectivă, făcându-l să apară comunității științifice ca lucrarea unui grup de sceptici făcând un mare efort de obiectivitate. Dar fără cea mai mică speranță de a găsi undeva vreo farfurie zburătoare. Un mijloc bun ar fi să se insiste mai puțin pe fenomenele observate și mai mult pe personalitatea observatorilor, a psihicului și a mediului lor social."

În timp ce citeam, Saunders se uita la fața mea.

— Incredibil, nu-i așa?

— O simt ca pe o lovitură... Totuși ar fi trebuit să mă aștept. Îl știam sceptic. Dar asta...

— Şi eu am fost şocat. Şi nu numai eu. Şi ceilalţi au început să se cam sature de această căutare sistematică a unor argumente pentru susţinerea unei negări globale. Şi iată că descoperim acest document. Efectul a fost imediat. Nimeni nu mai e dispus să ignore mărturiile pozitive.

— Condon ştie?

— Nu suntem siguri.

— Ce-aveţi de gând să faceţi?

— Încă n-am hotărât nimic. Vă voi anunţa.

La cină, l-am întrebat pe Saunders dacă, după părerea lui, majoritatea oamenilor de ştiinţă din grupul de studiu credeau că OZN-urile erau nave spaţiale.

— Există şanse, mi-a răspuns el. În orice caz, va fi o opoziţie puternică faţă de orice concluzie categoric negativă.

— Şi ce se va întâmpla dacă majoritatea va opina pentru ipoteza de aparate interplanetare?

— Cred că trebuie să-l convingem pe doctorul Condon să trimită un raport secret preşedintelui ţării, însoţit de un plan pentru pregătirea publicului.

— Asta nu e prevăzut în contractul vostru. Statul-major va face scandal.

— Ştiu...

Saunders a continuat cu încăpăţânare:

— ... Nimic nu poate să împiedice majoritatea să aducă la cunoştinţa preşedintelui concluziile sale, dacă Forţele Aeriene vor să le ascundă. Numai preşedintele poate hotărî ridicarea imediată a SECRETULUI sau menţinerea lui temporară.

— Sper să meargă. Cel puţin preşedintele va avea în mână o schiţă a programului de pregătire a publicului.

— Chiar şi aşa, va fi o hotărâre greu de luat. N-aş vrea să mă aflu în pielea lui. Am schiţat deja un program. E o problemă angoasantă.

— Asta ar fi trebuit să se facă de multă vreme. Șocul ar fi fost mai mic în caz că fenomenul ar lua amploare.

În același moment, Forțele Aeriene se aflau în fața unei situații dificile. Dar nu aveam să aflu asta decât mai târziu.

Marea lor preocupare era comunicatul făcut de sovietici la 11 noiembrie, prin care anunțau o vastă anchetă asupra OZN-urilor. Era prima manifestare a unei îngrijorări sovietice în acest domeniu. Probabil că motivul era foarte grav dacă investigațiile se purtau la un nivel atât de înalt.

Statul-major căuta în continuare acest motiv, când i-a ajuns la urechi un zvon tulburător. Cel al unei descoperiri sovietice determinante sprijinită de dovezi științifice imposibil de tăgăduit.

Timp de ani de zile, USAF păstrase SECRETUL, un SECRET care ar fi vrut să nu existe. Scurgerile au fost repede anihilate. „Demistificarea" și un dram de noroc i-au permis să țină faptele „la pachet".

Declarația generalului Stolierov, conform căreia în curând se vor face dezvăluiri importante despre OZN-uri, a adus îngrijorarea la Pentagon.

IX

NAVE GIGANTICE

Ziua de 8 iulie 1967 a fost o zi memorabilă. Pentru staţia astronomică sovietică de lângă Kazan, nu a fost decât o zi ca toate celelalte până seara. A venit apusul soarelui şi cei doi astronomi de serviciu au început observaţiile de rutină.

Deodată, un obiect zburător imens a alunecat tăcut pe cer.

Zburând cu o viteză extraordinară, nava gigantică ieşise din raza lor vizuală după numai câteva secunde. Foarte impresionaţi, cei doi astronomi, n-au făcut pe moment nici un raport, temându-se că nu vor fi crezuţi de nimeni. Dar în curând alţi astronomi au confirmat existenţa unor nave gigantice.

La 8 august, o altă navă gigantică a survolat staţia de astrofizică de la Kislovodsk, care aparţinea de Academia Sovietică de Ştiinţe. Observaţia a fost înregistrată de unul dintre cei doisprezece martori, astronomul Anatoli Sazanov. Apoi, în diferite puncte ale Rusiei de Sud, aceeaşi navă, sau alta identică, a fost semnalată şi urmărită de astronomi la 4 septembrie, 18 octombrie şi în alte câteva zile de la sfârşitul anului 1967.

În februarie 1968, multe dintre aceste observaţii au fost confirmate la Moscova într-o declaraţie oficială. Şi mai uimitoare erau dezvăluirile astronomilor din Kazan care, în urma mai multor observaţii, au putut să stabilească dimensiunile aproximative.

Diametrul era cuprins între 500-600 m. Viteza era de aproximativ 5 km/s, adică aproape 18000 km/h.

Această comunicare autorizată a fost făcută de doctorul Zigel, membru al comitetului cosmonautic al Uniunii Sovietice şi notabilitate a Institutului de Aviaţie din Moscova.

Declaraţia lui Zigel nu conţinea referinţe precise la documentaţia sovietică. Dar îngrijorarea statului-major american se menţinea.

Din postul în care fusese numit consilierul generalului Stolierov, doctorul Zigel putea să reprezinte un pericol pentru politica SECRETULUI practicată de americani.

Acelaşi pericol apăruse cu doi ani în urmă, ca o consecinţă a unei scurgeri de informaţii despre un raport privitor la o navă gigantică.

În noaptea de 15 februarie 1965, un avion de linie *Flying Tiger*, închiriat de Departamentul Apărării, se deplasa deasupra Pacificului, transportând soldaţi şi aviatori în Japonia. Se afla la aproximativ o oră de Tokyo când radarul din cabina de comandă a înregistrat ecourile a trei mari obiecte deplasându-se cu rapiditate.

Comandantul a încercat să facă repede un viraj. Cele trei aparate enorme au virat şi ele reducând brusc viteza. Acum se aflau la aceeaşi altitudine cu avionul, menţinându-se tot în formaţie strânsă.

Radarul arăta că se aflau la 8000 m de *Flying Tiger*. Chiar şi la această distanţă, aparatele păreau gigantice. Au trecut câteva minute în timpul cărora echipajul a privit cu mare atenţie cele trei nave strălucitoare.

Alte câteva minute, coloșii spațiului și-au continuat drumul pralel. Tensiunea din avion creștea. Apoi, brusc, formația a căpătat o accelerație fantastică, a ajuns în curând la 2000 km/h și a dispărut.

La aterizarea avionului, Serviciul de Informații al Aviației a trimis un mesaj codificat Pentagonului. Efectul a fost extraordinar.

Statul-major a crezut că acest caz ar putea rămâne necunoscut. Dar, o lună mai tîrziu, am primit la NICAP un raport semnat de un căpitan din Forțele Aeriene care servea în Japonia. După analiza cuvenită, cazul a fost expus în buletinul rezervat membrilor NICAP, dar, la sugestia unui psiholog, estimarea mărimii era redusă la 250 m. În momentul în care a apărut această comunicare, observațiile deveniseră aproape zilnice și întâlnirea avută de avionul *Flying Tiger* a trecut neobservată.

Pe prima pagină a ziarelor a apărut acum povestea unui disc zburător enorm, zărit în Antarctica.

Pentru Forțele Aeriene, cazul era mult mai îngrijorător decât s-ar fi putut crede. Din 1953, statul-major știa că nave spațiale gigantice operau în vecinătatea planetei noastre.

În cursul anului 1953, Forțele Aeriene făcuseră experiențe cu un nou tip de radar cu bătaie lungă. De la primele încercări, operatorii au avut surpriza să repereze un obiect gigantic deplasându-se pe o orbită vecină cu ecuatorul. Viteza era apropiată de 28000 km/h. Verificări succesive au confirmat primele date. Un obiect necunoscut se rotea în jurul Pământului la o altitudine de o mie de kilometri.

La puțin timp după aceea, un al doilea obiect, la fel de enorm, s-a apropiat de Pământ. Experții în radar din cadrul USAF l-au urmărit. Obiectul s-a plasat pe orbită la o altitudine de 600 km.

Alertați, șefii Departamentului Apărării au lansat de urgență un proiect pentru detectarea sateliților la White

Sands (New Mexico). Expertul ştiinţific însărcinat cu această cercetare secretă a fost doctorul Clyde Tombaugh, savantul care a descoperit planeta Pluton, singurul astronom cunoscut care a declarat că a văzut un OZN.

În februarie 1954, câteva planuri pentru căutarea sateliţilor fuseseră expuse într-un articol al Societăţii Astronomice a Pacificului. Citându-l pe doctorul Tombaugh, redactorul anunţa recurgerea la un nou echipament telescopic. Scriind cu mult înaite de lansarea programului Ministerului Apărării, redactorul nu menţiona nici o navă spaţială gigantică. Operaţiunea era prezentată ca o căutare de obiecte naturale.

Cenzorii au vrut la început să înăbuşe toată povestea, dar doctorul Tombaugh a reuşit să-i convingă de importanţa demersului. La 3 martie, cu aprobarea Pentagonului, la White Sands era prezentată o explicaţie oficială: era vorba de căutarea unor obiecte naturale venite din spaţiu, un fel de „mini lune" care se plasau pe orbită în jurul Pământului.

Nu se făcea nici o menţiune la posibilitatea unui control inteligent exercitat asupra acestor sateliţi necunoscuţi. Erau prezentaţi ca nişte asteroizi. Nimic mai mult.

Explicaţia era absurdă. Nu e posibil ca toţi asteroizii veniţi din spaţiu, fără nici un control, să se plaseze cuminţi pe orbită terestră. Timp de câteva zile, Pentagonul s-a temut de o ofensivă a presei. Situaţia era foarte stingheritoare pentru că în cazul în care versiunea cu „mini luna" nu ţinea, poarta era deschisă chiar de el spre singura explicaţie posibilă: pezenţa unor nave spaţiale. Şi cel mai mic articol de senzaţie ar fi stârnit teama unei migraţii spaţiale spre Pământ.

Forţele Aeriene aveau toate motivele să le fie teamă de un astfel de epilog. Articolul exista. Autorul lui era unul dintre şefii Serviciului de Informaţii al Aviaţiei, colonelul W.C. Odell.

Articolul avea titlul *Planet Earth — Host to Extraterrestrial Life* (Planeta Pământ — Gazda unei vieţi extraterestre).

Colonelul Odell evita să cadă în melodramă. Tonul era calm. O planetă murea şi locuitorii ei o observau cu atenţie pe a noastră, atât de asemănătoare, unde ar fi putut să trăiască şi să se perpetueze. Nu se pomenea nimic de o ocupaţie brutală. Dar se putea deduce că planeta Pământ va deveni de voie, de nevoie „hotelul unei vieţi extratrestre".

Când mi-a fost arătat articolul la Pentagon, am fost extrem de surprins de faptul că primise autorizaţia de a fi publicat. La cererea purtătorului de cuvânt al Forţelor Aeriene în probleme OZN, Albert Chop, am trimis textul unui prieten editor din New York. Dar condiţiile impuse de statul-mjor i-au displăcut. Odell nu trebuia să fie prezentat cu gradul lui. Aprobarea serviciului de securitate nu trebuia să fie menţionată.

Apoi textul a fost propus unor redactori selectaţi din presa de la Washington. Se pare că exigenţele statului-major i-au neliniştit şi pe ei. După cunoştinţa mea, articolul nu a apărut niciodată, cel puţin în nici un ziar sau revistă cu audienţă naţională.

De-a lungul anului 1954, Forţele Aeriene au fost în alertă. Rapoartele se adunau.

La 5 mai, două obiecte mari, deplasându-se la mare altitudine deasupra Washingtonului, erau reperate de *National Airport.* A doua zi, un radar al Marinei detecta un aparat enorm care făcea cercuri la treizeci de mii de metri deasupra capitalei.

La 12 iunie, o altă navă, sau poate aceeaşi, a staţionat în timpul nopţii la o altitudine de douăzeci şi şapte de mii de metri între Washington şi Baltimore. Apărarea aeriană a pus imediat în alertă avioanele de interceptare, gata să intre în acţiune dacă intrusul ar fi coborât la nivelul tirului. Timp de

o oră, obiectul s-a menţinut la aceeaşi altitudine, în timp ce avioanele cu reacţie se roteau inutil sub el. Apoi a luat altitudine şi a dispărut.

Două zile mai târzui obiectul se întorcea — sau poate că era altul — pe cerul Washingtonului, deplasându-se vreme de două ore între capitală şi Baltimore.

Timp de aproape o lună, cazul a fost ţinut secret. Când a ajuns în presă, autorităţile au recunoscut că se dăduse alarma, dar au pretins că aparatele de interceptare n-au văzut nimic. Unul dintre piloţi avea să-mi povestească mai târziu acele două ore de angoasă:

„Era o imagine de coşmar. Ce-am fi făcut dacă gigantul ar fi venit peste noi? Nu ştiu. Şi acum mă mai înfioară ideea că am fi putut porni la atac. Colegii mei erau la fel de înspăimântaţi ca şi mine."

Octombrie 1954. Altă alarmă. NASA declară presei că a interceptat semnalele ciudate ale unui obiect necunoscut aflat pe orbită. Puţin după aceea, un astronom francez dezvăluie că a zărit şi el nişte semnale de origine ncunoscută. Punctul de emisie pare a fi situat pe orbită.

Navele gigantice preocupau în mod deosebit Forţele Aeriene.

Pentru majoritatea analiştilor, atât cei ai Forţelor Aeriene cât şi cei ai NICAP-ului, actele de ostilitate păreau improbabile. În cursul acestei lungi supravegheri, majoritatea întâlnirilor nu au provocat nici o pagubă. Marile nave, în cursul vizitei lor, se abţinuseră de la orice agresiune. Dacă se pregătea o invazie, de ce atâta discreţie de la marele val din 1974? Excluderea lui din capul locului ar fi fost absurdă. Totuşi, trecerea a şapte ani fără cel mai mic indiciu de intenţie ostilă ducea spre concluzii liniştitore.

Din păcate, politica de tăcere agrava riscul panicii.

În 1955, faimosul jurnalist Stewart Alsop i-a atacat viguros pe cenzori. Având cunoștințe în mediile guvernamentale, și în special la NSC (*National Security Council*), Alsop cunoscuse adevăratul mobil al programului de urgență pentru detectarea sateliților. Un nou grup de studiu dubla de puțin vreme, la Mount Wilson, pe cel de la White Sands.

În toată presa de care dispunea, Alsop a dezvăluit activitatea intensă de căutare a sateliților *artificiali*. Asta a înfuriat rău de tot Pentagonul și NSC-ul. Alsop a recidivat în curând, descriind furia secretarului NSC-ului, o furie atât de mare încât nici cei mai buni prieteni din cadrul acestui organism n-au mai îndrăznit să se afișeze cu el.

Cenzura a fost întărită și rapoartele despre coloșii spațiali puse la frigider. Precauții zadarnice! Printre ochiurile plasei protectoare s-a strecurat în 1960 un caz caracteristic.

În ziua de 25 august a acestui an era detectat un satelit misterios, urmărit apoi de radar timp de câteva zile.

La 18 mai 1961, altă descoperire a unui obiect misterios aflat pe orbită terestră. Anunțul surprinde cu atât mai mult cu cât provine de la *Smithsonian Observatory*, observatorul astronomic de la Cambridge (Massachusetts), care participă în mod activ la o rețea mondială de căutare a Forțelor Aeriene. Respectivul observator astronomic preciza presei:

„Satelitul a fost văzut mai întâi la Jupiter, în Florida... Până acum nevăzut și nebănuit, el e foarte strălucitor și, în anumite condiții, poate să fie văzut cu ochiul liber... Diferitele stații de observație de pe tot globul au fost rugate să ne ajute să-i urmărim."

Observatorul a alertat și tot dipozitivul lui de aparate telescopice.

După câțiva ani, Biroul de Științe ale Spațiului anunța un program de căutare a manifestărilor de viață extratarestră.

Iar NASA pregătea lansarea unei nave spaţiale — echipată cu un observator robot şi analizatori ai observaţiilor — într-o călătorie de unsprezece ani prin sistemul solar.

Cu mult înainte de punerea la punct a acestui proiect, unii dintre cercetătorii noştri credeau că navele gigant puteau să fie nişte exploratori ai spaţiului. Dar programul NASA reda viaţă ipotezei şi relansa studiul.

Avansul tehnic al creatorilor acestor aparate te făcea să crezi că dispuneau de un echipament fotografic, cartografic, cinematografic, de mijloace de transmisiuni radio şi radioteleviziune extrem de perfecţionate, precum şi de alte mijloace necunoscte de noi. Erau aprope în mod sigur în legătură cu nişte supercomputere capabile să analizeze cu rapiditate toate informaţiile şi fotografiile.

Era greu de crezut că astfel de coloşi au fost lansaţi pentru misiuni importante fără un echipaj capabil să controleze toate dispozitivele de observaţie şi să facă faţă situaţiilor de urgenţă. Probabil că echipajul era format din fiinţe experimentate, capabile să ia decizii pe loc, nu doar de a transmite descoperirile către planeta de origine.

În 1952, echipajul unui bombardier american repera o formaţiune de OZN-uri în cursul unui zbor de antrenament deasupra golfului mexican.

Raportul întâmplării din Golful Mexicului mi-a fost înmânat în 1953. CIA încă nu luase lucrurile în mână, iar cenzura era abia la început. Comentariul oficial al raportului Forţelor Aeriene recunoştea absenţa unor explicaţii prin fenomene cunoscute.

Dar în ciuda tuturor mărturiilor, obiectivul urmărit de străinii veniţi din spaţiu nu a fost descoperit.

Pentru unii dintre cercetătorii noştri, ipoteza cea mai plauzibilă rămânea necesitatea în care s-ar afla populaţia unei

alte planete de a emigra. Savanţii au demonstrat că pământenii vor avea de rezolvat o astfel de problemă într-un viitor ceva mai îndepărtat. Pământul îşi va pierde atunci oxigenul. Căldura soarelui se va diminua şi frigul va domina. Sau poate că expansiunea soarelui va arde planeta. Omul ar putea să încerce să supravieţuiască construind oraşe subterane unde atmosfera şi temperatura să fie controlate. Dar ar mai putea încerca să evedeze spre altă planetă, cât mai asemănătoare cu a noastră.

Perspectiva unei migrării masive nu mai e deloc o temă SF. Previziunile spun că suprapopularea va face migrarea inevitabilă.

Dacă putem concepe o astfel de deplasare, nu văd de ce o rasă din spaţiu, mai evoluată decât a noastră, nu ar putea să realizeze asta chiar de acum, în cazul în care existenţa pe planeta ei i-ar fi ameninţată.

Cu toate astea, nu există nici o dovadă clară că scopul acestei lungi supravegheri îl constituie o migraţie masivă. Se mai pune şi problema originii acestor străini. Nici în această privinţă nu putem formula decât ipoteze. Unii savanţi cred că vin din alte sisteme solare. Alţii cred că vin de pe una din planetele propriului nostru sistem, sau că cel puţin folosesc una dintre ele drept bază.

În 1948, oamenii de ştiinţă din cadrul progamului SIGN au studiat temeinic problema. Părerile lor au fost ţinute secrete până la 27 aprilie 1949, data la care statul-major al Forţelor Aeriene a remis presei acest comunicat:

„Deoarece presa a vorbit atât de mult de doi ani de zile despre farfuriile zburătoare, unii au crezut că acest fenomen aerian ar putea să fie un preludiu al unei tentative de invazie de către populaţia unei alte planete.

La ora actuală, cei mai mulţi astronomi sunt convinşi că o singură planetă din sistemul nostru solar, în afara

Pământului, este în stare să adăpostească viaţă. E vorba de Marte. Totuşi, Marte apare relativ pustiu şi neospitalier. Marţienii ar putea să fie deci mai îngrijoraţi de supravieţuirea lor decât suntem noi pe Pământ."

Caricaturile şi benzile desenate au început să prezinte monştri marţieni.

În 1963, um înalt funcţionar de la NASA i-a uimit foarte mult pe membrii Institutului de Ştiinţe Aerospaţiale vorbindu-le despre satelitul lui Marte, Phobos. Funcţionarul respectiv era Raymond H. Wilson Jr., şeful Secţiei de Matematici Aplicate.

După părerea lui Wilson, Phobos ar putea să fie o bază spaţială enormă plasată pe orbita lui Marte. Dezvăluind faptul că NASA studia foarte serios această ipoteză, conferenţiarul adăuga că Administraţia Spaţială stabilise un plan de experienţe care va permite să se determine exactitatea acestei ipoteze. Phobos era de multă vreme o enigmă. Orbita lui părea să încalce toate legile naturale.

În 1959, un savant sovietic, doctorul I.S. Şklovski anunţa că Phobos era un satelit artificial. El îşi baza concluziile pe calculele Observatorului Astronomic al Marinei Americane. Mişcarea lui Phobos era încetinită de o acţiune dublă elctromagnetică şi gravitaţională într-un mod care ar fi fost imposibil pentru o lună naturală. Lucrul acesta nu se putea explica decât prin structura lui. Phobos era o sfera goală, o navă sferică enormă care putea să adăpostească o colonie evadată de pe Marte în momentul în care planeta începea să-şi piardă atmosfera.

În realitate, Phobos are un diametru de cincisprezece kilometri. Asta i-a şi şocat pe mulţi savanţi în analiza confratelui lor rus şi a provocat controverse îndârjite. Dar observaţiile pe care aveau să se bazeze hotărârile NASA

urmau să convingă și pe alți savanți și experți ai spațiului cosmic.

Decizia administrației spațiale de a investiga Phobos se baza deci pe ciudățenia orbitei sale.

Dacă Phobos este gol, astronauții veniți de pe Pământ vor trebui să-l abordeze și să pătrundă în el imediat ce lucrul acesta va fi posibil.

Phobos a fost observat pentru prima dată în 1887, adică cu mai mult de un secol în urmă. După părerea doctorului Șklovski, construcția lui probabil că e cu mult anterioară, ceea ce ar reduce șansa de a găsi acolo ființe în viață. Dar coloniștii au putut să facă deplasări frecvente până la Marte și înapoi și să-și construiască acolo adăposturi permanente unde să trăiască în siguranță.

Astfel se revenea la ipoteza orașelor subterane amintite în 1949 de statul-major al Forțelor Aeriene care, în această împrejurare, se referea la cercetările experților științifici din cadrul programului SIGN.

În 1962 un eminent astrofizican, doctorul Ernst J. Opik, făcea publică o descoperire importantă.

După luni de zile de observații, astronomii Trumpler, Muller și șapte confrați eminenți, descoperiseră o umflătură enormă, cu o aparență foarte puțin naturală, la ecuatorul lui Marte. Echipa verificase cu mare grijă observațiile, folosind diferite metode pentru a elimina orice iluzie optică.

„Se poate crede pe bună dreptate, spunea doctorul Opik, că această umflătură ecuatorială de pe Marte este goală pe dinăuntru, că e vorba de un fel de acoperiș construit de marțienii care au trăit sau poate că încă trăiesc ascunși dedesubt, beneficiind de un climat și o atmosferă condiționate."

Fotografiile planetei Marte transmise de *Mariner* au fost luate de prea departe ca să apară și umflătura. Dar dacă Opik

şi cei nouă astronomi au dreptate, astronauţii noştri se pot aştepta să găsească o întreagă lume ascunsă sub gigantica structură care înconjoară Marte la ecuator. Pănă atunci, fotografiile luate mai din apropiere s-ar putea să fie insuficiente pentru rezolvarea problemei.

Dar au mai fost observate şi alte fenomene care aşteaptă explicaţii.

În 1949, doctorul Tsuneo Saheki, eminent specialist japonez, zărea o explozie teribilă pe Marte. Ipoteza lui, acceptată şi de alţi astronomi reputaţi, era că acolo explodase o bombă atomică, fie accidental, fie în cursul unor experienţe făcute de fiinţele unei civilizaţii avansate.

La fiecare douăzeci şi şase de luni, Marte trece la cea mai mică distanţă de Pământ.

Cu ocazia uneia dintre aceste apropieri extreme, în 1954, a fost instituit un Comitet Internaţional pentru Marte, cu colaborarea revistei *National Geographic.*

Dactorul Robert S. Richardson, expert în planeta Marte de la Observatorul Palomar, a anunţat că noile fotografii vor permite să se determine dacă aşa numitele canale existau cu adevărat. Dacă existau, atunci probabil că fuseseră săpate după marile cercuri ale sferei, locurile celor mai scurte drumuri la suprafaţă.

Toată această publicitate crea noi dificultăţi statului-major al Forţelor Aeriene. Acesta nu putea exercita — cel puţin oficial — nici un control asupra Comitetului Internaţional pentru Marte. Şi în aprilie, *Reader's Digest,* cunoscută pentru tendinţa ei conservatoare, agrava tensiunea cu articolul: „Există viaţă pe Marte?"

Digest nu prezenta marţienii ca pe nişte fiinţe străine, adică monstruoase, ci ca pe nişte creaturi inteligente, asemănătoare omului.

Amintind de lungile cercetări ale lui Percival Lowell, întemeietorul Observatorului Lowell, articolul adopta concluziile sale, conform cărora Marte, pierzându-şi treptat rezervele de apă, devenise o planetă muribundă.

În aceeaşi lună, jurnalele americane citau un expert francez în planeta Marte, doctorul Gérard de Vaucouleurs, unul dintre astronomii din „patrula marțiană", care avuseseră sarcina să observe planeta de la Observatorul de pe muntele Stromlo, din Australia. Doctorul Vaucouleurs declara într-un interviu apărut în *Australian Post*:

„Marte prezintă un interes foarte mare. Dacă vom putea stabili într-o zi că pe el s-a dezvoltat o activitate sub impulsul unor spirite dotate cu raţiune, saltul în gândirea omului va fi de-a dreptul uriaş!"

Şeful Comitetului pentru Marte era doctorul E.C. Slipher de la Observatorul Lowell, cel mai mare expert din lume în planeta Marte. Această mare adunare de astrofizicieni, astronomi şi meteorologi, din şaptezeci de ţări, preocupa foarte tare statul-major.

În cursul conferinţei de la Washington, doctorul Slipher le-a spus jurnaliştilor că membrii „patrulei" vor face o supraveghere continuă a planetei Marte, cu ajutorul unor staţii instalate în jurul globului, în cursul celor douăzeci şi patru de ore ale rotaţei sale. Se vor difuza imediat buletine în cazul unor descoperiri importante.

— Şi dacă găsiţi dovada că pe Marte există viaţă? l-a întrebat un jurnalist pe doctorul Slipher.

— Voi anunţa asta lumii întregi, a răspuns doctorul.

Aceste cuvinte i-au îngrijorat tare mult pe cenzori. Buletinele zilnice puteau să provoace o anumită febră, şi nu era deloc momentul potrivit pentru aşa ceva. Din 1948, la fiecare apropiere a lui Marte s-a produs un nou val de

observaţii OZN. Buletinele zilnice despre Marte comportau prea multe riscuri. Planul Slipher trebuia blocat.

Cum a procedat statul-major, rămâne un secret. Fapt e că nu a apărut nici un buletin despre Marte. Conform temerilor cenzorilor, observaţiile despre OZN-uri s-au înmulţit pe măsură ce Marte se apropia.

Am aflat totuşi de la *National Geographic* concluzia, comunicată de doctorul Slipher:

— Canalele urmau traiectoria marilor cercuri.

Dar publicul nu avea să afle.

În iulie 1965, *Mariner IV* a luat imagini ale canalelor rectilinii de pe Marte. JPL-ul (*Jet Propulsion Laboratory*), care controlează pentru NASA operaţiunile lui *Mariner*, a negat la început. Dar apoi, şeful său, doctorul William Pickering a recunoscut că, într-adevăr, canalele fuseseră fotografiate. Existenţa dovezilor a fost confirmată de doctorul Clyde Tombaugh, şi unele dintre ele mi-au fost arătate la NICAP de un alt expert în planeta Marte, doctorul Frank Salisbury.

Dar controversa continuă.

X

FIASCO

Şi ajungem în 1968.

Statului-major al Forţelor Aeriene îi este greu să-şi revină de pe urma şocului provocat de interesul brusc arătat de Uniunea Sovietică faţă de OZN-uri. Serviciul de Informaţii al Aviaţiei căuta soluţia problemei. Şi iată că toată povestea asta se complică şi mai mult.

Academia Sovietică de Ştiinţe a anunţat că se pregătea să-şi facă publice concluziile despre realitatea OZN-urilor. Eveniment incredibil pentru cine cunoştea poziţia anterioară a Academiei, ai cărei demnitari şi înalţi funcţionari au luat în bătaie de joc altădată farfuriile zburătoare.

Totuşi anunţul era explicit. Analizele şi demonstraţia aveau să fie prezentate în cadrul unui capitol special al unei lucrări oficiale intitulată „Spaţiul exterior locuit", lucrare redactată sub conducerea vicepreşedintelui Academiei, Boris Konstantinov.

Ciudată chestie!

Dar ceea ce stigherea cel mai mult statul-major al Forţelor Aeriene era o mică adăugire la anunţul oficial. Se spunea că lucrarea includea mărturiile şi comentariile a trei

specialişti americani în OZN-uri: doctorul James E. McDonald, doctorul J. Allen Hynek şi doctorul Frank Salisbury, specialist binecunoscut în biologie spaţială care a ţinut o conferinţă la Academia Forţelor Aeriene despre indiciile existenţei vieţii pe Marte.

Cei trei savanţi mai criticaseră cu duritate ascunderea problemelor şi comportamentul general al Forţelor Aeriene faţă de problema OZN.

Şi mai important era zelul depus de doctorul Zigel, susţinut în mod clar de generalul-maior Stolierov, şeful Comisiei OZN. După primele rapoarte despre marile obiecte zburătoare, doctorul Zigel a trecut la întâlnirile cu OZN-uri, verificate cu scrupulozitate, apoi a dat detalii mai ample despre giganţii spaţiului.

În 1964, un avion Tupolev 104, care survola localitatea Bologoie, văzuse brusc în apropierea lui un disc foarte mare. Discul trecuse la început pe sub el, apoi făcuse cale întoarsă şi se deplasase în urma lui preţ de câteva minute.

La 26 iulie 1965, un alt disc mare a fost zărit de astronomi în Letonia. Diametrul lui, estimat prin telescop, era de o sută de metri. Discul mare era însoţit de trei obiecte mai mici. Acestea au fost văzute rotindu-se în jurul lui vreo cincisprezece minute, apoi s-au îndepărtat în trei direcţii diferite.

Tot în cursul verii lui '65, un astronom geodezist, Ludmila Ţehanovik, a zărit un obiect străin în apropiere de Suhumi, în Caucaz. Aparatul emitea lumină prin hublouri.

Navigatorul şef al aviaţiei polare sovietice, Valentin Akurstov, a relatat o observaţie la mică distanţă în cursul unei recunoaşteri aeriene a stării gheţarilor pe la sfârşitul lui '65.

„Am coborât sub plafonul de nori şi deodată am observat prezenţa unui obiect zburător necunoscut."

Pilotul încercase să se apropie, dar OZN-ul efectuase un viraj restabilind distanţa de la început, apoi se deplasase în urma avionului timp de aproape douăzeci de minute, înainte să se ridice cu foarte mare viteză şi să dispară.

În 1966, directorul şcolii de hidrometeorologie din Kherson, V.I. Dujinov, şi alte patruzeci şi cinci de persoane au observat un OZN în formă de disc. Şi în acelaşi an, şeful controlului aviaţiei din Letonia, Robert Vitolniek, înregistra confirmarea prin radar a apariţiilor OZN.

Unii analişti ai Pentagonului au crezut că Moscova pregătea o dezvăluire metodică a realităţii OZN-urilor, rapoartele de rutină deschizând progresiv calea relatărilor despre giganţii spaţiului. Se aşteptau deci noi declaraţii ale doctorului Zigel.

Dar, împotriva oricărei aşteptări, s-a aşternut calmul. Comisia părea că dispăruse. Moscova s-a închis într-o tăcere enigmatică.

La puţină vreme după aceea, în ianuarie 1968, universitatea din Colorado trecea printr-o criză.

În cursul unei discuţii cu doctorul James McDonald, i-am vorbit în mod confidenţial de memorandumul lui Low. McDonald a fost foarte şocat şi s-a arătat sigur că mulţi alţi experţi ştiinţifici, fără a mai vorbi de Congres şi de public, vor fi şi ei şocaţi. Apoi a adăugat:

— Asta e curată dinamită... Ne putem folosi de acest document pentru a obliga universitatea din Colorado să respecte termenii contractului. Sunt sigur că n-ar dori ca acest memorandum să fie făcut public.

— Saunders ştia, dar nu cred că ar fi de acord cu un şantaj...

— Nu mă gândesc la un şantaj, nici măcar la o presiune. Saunders nu va fi nevoie să apară. Pot să-i scriu lui Low o scrisoare şi să-i spun că am fotocopia memorandumului. După care să adaug că el e în flagrantă contradicţie cu ceea

ce au spus public şi le cer să-şi schimbe comportamentul şi să revină la angajamentele luate. Nu va fi necesar să trimitem copii ale acestei scrisori marilor patroni ai Universităţii, cel puţin nu imediat. Cu siguranţă că Condon şi Low vor fi destul de traumatizaţi pentru a-i lăsa pe Saunders şi pe ceilalţi oameni de ştiinţă să conducă lucrurile aşa cum doresc ei.

— Să dea Domnul să ai dreptate. Dar va trebui să vorbeşti despre asta cu Saunders. Sunt convins că nu va avea numic de obiectat că ţi-am arătat fotocopia.

— Voi discuta cu el şi voi fi prudent.

McDonald m-a părăsit făcându-mi această promisiune. După două zile, stătea de vorbă despre proiectul lui cu Saunders şi cu doctorul Norman Levine, care încercase cu înverşunare să lărgească câmpul investigaţiilor. Cei doi au avut unele obiecţii, dar până la urmă au fost de acord. Şi şi-au mai dat acordul ca McDonald să informeze, dacă credea necesar, conducerea Academiei Naţionale de Ştiinţă. Contractul dintre Forţele Aeriene şi universitatea din Colorado prevedea ca o comisie a Academiei să controleze raportul Condon.

Numai McDonald putea să ducă la bun sfârşit acest plan. Era licenţiat în chimie, fizică şi meteoroloie. Făcuse cercetări în domeniul ştiinţelor fizice la universitatea din Chicago. În perioada respectivă era principalul fizician la universitatea din Arizona. De doi ani făcea pentru această universitate o anchetă ştiinţifică despre OZN-uri. Ţinuse conferinţe în cadrul multor societăţi ştiinţifice şi industriale şi avea relaţii foarte bune cu cei din forţele armate, inclusiv cu cei din grupul de studiu OZN care depindea de Forţele Aeriene.

La 5 februarie 1968 scrisoarea fatală a lui McDonald a ajuns la Low. După ce au citit-o, Condon şi Low s-au înfuriat. Saunders mi-a spus mai târziu că Condon, făcând aluzie la faptul că îi transmisese lui McDonald fotocopia după memorandumul lui Low, îi spusese : „Pentru o astfel de faptă

ar trebui să fii descalificat profesional!" Iar acțiunea doctorului Levine a fost calificată drept „trădătoare".

A doua zi, cei doi experți au fost expulzați din grupul de studiu. În expunerea de motive, Condon vorbea de „incompetență", dar după spusele jurnalistului R.R. Harkins, ar fi spus după aceea că se referise la „insubordonare".

Trei zile mai târziu, un buletin aducea vești proaste din Rusia.

Printr-o schimbare brutală de atitudine, Academia Sovietică de Științe dezavua comisia OZN, denunța „tendințele ei spre senzațional și spiritul neștiințific" și respingea toate rapoartele despre navele gigantice, chiar cele provenite de la astronomi emeriți.

Un atac virulent al jurnalului partidului comunist *Pravda* indica clar că schimbarea de atitudine se hotărâse la nivelul cel mai înalt și excludea orice comunicare ulterioară a comisiei. Aceasta putea să fie desființată sau cercetările ei ținute de acum înainte secrete.

Cenzorii Pentagonului puteau să răsufle ușurați. Sovieticii luau din nou în bătaie de joc OZN-urile și pe savanții care le detectaseră. Norocul a fost încă o dată de partea Forțelor Aeriene.

Expulzarea a doi experți contestatari a fost pentru statul-major alt noroc. Ceilalți membri ai grupului au abandonat lupta. Întâmplarea nu făcuse zgomot.

Dar Boulder era amenințat. Scriitorul John Fuller fusese informat de McDonald. Iar un articol avea să dezvăluie în numărul din aprilie al revistei *Look* toate aceste intrigi interioare, expulzarea celor doi savanți și controversa cu NICAP.

Disprețuind toate acestea, Forțele Aeriene își continuau „demistificarea" sistematică. Câteva cazuri spectaculoase fuseseră deja respinse.

La Columbus (Ohio), două OZN-uri fuseseră văzute în deplasare de către poliția orașului, jurnaliști, adjuncții șerifului, fotografi de presă și alți martori valabili. Statul-major a clasat repede cazul: probabil că era vorba de stele căzătoare...

Pe la jumătatea lunii aprilie, majoritatea martorilor renunțaseră să mai trimită rapoarte despre ceea ce au văzut. Dar un cetățean american bine cunoscut, și prea puțin cunoscător al tacticilor practicate de USAF, a „dat șah" demistificatorilor statului-major. Acest cetățean era Henri Ford II.

La 16 aprilie 1968, Ford se afla la bordul unui avion al companiei care îi poartă numele, un *Jet Star*. Cu el se aflau câțiva conducători ai firmei. Avionul zbura la o altitudine de aproximativ 12000 m, în direcția Detroit. Lângă Austin (Texas), piloții au zărit deasupra lor un obiect mare și rotund. Mărimea i-a făcut la început să se gândească la o sondă anormal de voluminoasă. Dar obiectul se ținea după ei, reglându-și viteza după viteza lor, adică vreo 1000 km/h.

Primul pilot a povestit reprezentanților NICAP în birourile societății domnului Ford:

„Părea că e de două ori mai mare ca un DC 8. I-am estimat diametrul la 150-200 m. Nu avea nici dechizături, nici proeminențe. Toți pasagerii l-au văzut, dar nimeni nu l-a putut identifica."

Domnul Ford a confirmat și el observația în *Detroit News*. După spusele sale, OZN-ul s-a ținut după *Jet Star* cel puțin o oră. El ceruse primului pilot să ia legătura cu Forțele Aeriene pentru a obține trimiterea unui avion de interceptare. Dar pilotul îl implorase să renunțe, temându-se că va avea de suportat sarcasmele orchestrate de statul-major.

Când povestea a ajuns să fie cunoscută, corespondenții acreditați la Pentagon au coborât la statul-major al Forțelor Aeriene. Dilemă cumplită pentru purtătorul de cuvânt! Una

dintre explicațiile favorite a demistificatorilor, balonul sondă, fusese un moment reținută apoi respinsă de piloți. Era dificil să se recurgă din nou la ele. A pretinde că fusese o înșelătorie sau că conducătorii companiei Ford și piloții fuseseră victimele unor halucinații ar fi fost culmea stupidității. Nu mai rămăsese decât o singură soluție, și statul-major a adoptat-o: *No comment!*

Forțele Aeriene abia scăpaseră de sechelele raportului Ford, când a apărut articolul din *Look*. Cercetările de la Boulder erau stigmatizate cu un singur cuvânt: „Fiasco". Erau dezvăluite motivele eliminării din grup a celor doi experți științifici și era scoasă în evidență ruptura completă dintre NICAP și universitatea din Colorado.

Diferite ziare și posturi de radio au atacat grupul de studiu. Dar criticile cele mai acerbe au venit din partea Congresului. J. Edward Roush, William F. Ryan și alți membri ai Congresului au cerut o anchetă parlamentară. Roush a atacat universitatea din Colorado în calitatea sa de președinte al Comisiei de Științe și Astronautică a Camerei. După cum scria *Denver Post* din 2 mai 1968, Roush a declarat la biroul său din Washington că studiul de la Boulder fusese de la început o combinație pusă la cale de statul-major al Forțelor Aeriene. Roush era și membru al Comisiei Operațiunilor Guvernamentale, însărcinat să supravegheze folosirea fondurilor federale. Roush a cerut Curții de Conturi să ancheteze această afacere. În cursul unei conferințe de presă ținute la Washington, NICAP a ținut să precizeze că nu-i acuza pe Condon sau pe Low de necinste.

Cu aprobarea comitetului director al NICAP, i-am trimis președintelui Johnson memorandumul lui Low și alte câteva dovezi de lipsă de obiectivitate a grupului de la Boulder.

Pe vremea când era liderul majorității din Senat, Johnson manifestase un interes real pentru problema OZN-urilor și pentru cercetările întreprinse de NICAP. În 1961, el studiase

raportul nostru confidenţial destinat Congresului şi a cerut subcomisiei de vigilenţă a Senatului să pună un aviz pe acest document care punea în evidenţă riscul unui război accidental. Nu era omul care să neglijeze o punere în gardă în privinţa studiului ciudat de la Boulder. Totul era ca scrisoarea să ajungă la el.

Răspunsul a venit de la Secretariatul de Stat al Forţelor Aeriene. Semnatarul, colonelul B.M. Ettenson, spunea că răspunde la cererea preşedintelui, dar asta era formula cea mai comodă pentru a acoperi diferitele ghidonări ale scrisorilor trimise la Casa Albă. În cazul de faţă, aviatorul de la cabinetul prezidenţial putea foarte bine să fi trimis scrisoarea de la NICAP direct la Pentagon. Ignorând toate argumenele noastre, colonelul scria:

„Forţele Aeriene au încheiat un contract pentru studierea obiectelor zburătoare neidentificate..., convinse că va rezulta un raport ştiinţific obiectiv, imparţial, stabilit într-un spirit deschis şi independent şi contăm pe doctorul Condon pentru onorarea termenilor înţelegerii noastre."

Acest răspuns la scrisoarea noastră care era clar că nu ajunsese la destinaţie, a întărit şi mai mult hotărârea noastră. Raportul Condon avea să fie gata abia peste şase luni. Mai aveam încă timp să expunem public cenzura exercitată de statul-major al Forţelor Aeriene şi să distrugem astfel efectul concluziilor negative aşteptate de la Boulder.

Nimic n-ar fi putut să dezvăluie mai bine marea înşelătorie decât o anchetă a Congresului. Încercasem deja s-o obţinem şi nu reuşisem. Dar articolul din *Look* şi revelaţiile făcute la conferinţa noastră de presă îi zdruncinase puţin pe cei de la Capitoliu.

Deja începusem să strângem, la indicaţiile lui Roush, documentaţia noastră cea mai percutantă. Vestea a ajuns la statul-major care, ca totdeauna, a reacţionat foarte repede. Trebuia să blocheze procedura şi un moment ne-am temut

că va reuși. Dar am primit de la Capitoliu un mesaj îmbucurător.

Președintele George P. Miller își dăduse acordul pentru ținerea audierilor la Comisia de Științe și Astronautică a Camerei Reprezentanților. Roush avea să se ocupe cu organizarea și savanți eminenți, care cunoșteau bine problema, urmau să fie invitați pentru a depune mărturie. În capul listei figurau doctorii Hynek și James McDonald. Audiențele erau publice și începeau la 29 iunie 1968, la orele zece dimineața.

În euforia acestor vești bune, am hotărât să completăm documentația prevăzută pentru audieri. După cum am spus în primul capitol al acestei lucrări, Forțele Aeriene escamotaseră dosarele cu numerele de la 1 la 12, care se ocupau de cincisprezece ani, negându-le chiar existența. În urma presiunii Comitetului Moss, ele admiseseră în cele din urmă ca membrii NICAP să facă fotocopii după rapoarte originale, care încă purtau ștampilele SECRET sau CONFIDENȚIAL, probă materială a existenței unei cenzuri aplicată fenomenului OZN.

Se afla acolo relatarea unei întâlniri avute de un B 29 în Coreea. Bombardierul efectua o misiune de rutină când s-a pomenit în fața unui obiect zburător ciudat, ale cărui gaze de evacuare formau o dâră de trei ori mai mare decât lungimea lui. Aparatul se apropia cu viteză mare și, ajuns la un pas de coliziune, intrase brusc în picaj.

Și mai angoasantă fusese o întâlnire în statul Michigan. Pilotul zbura la altitudinea de o mie de metri. Un disc venise drept peste el de parcă ar fi vrut să-l lovească, apoi se lăsase brusc într-o parte. Aparatul necunoscut era atât de aproape încât, din avion, i se distingeau cu claritate formele. Era din metal și diametrul putea să fie de 10-12 m. Printre toate aceste mărturii trecute pe linie moartă, existau chiar rapoartele unor operatori radar ai Forțelor Aeriene.

Un OZN fusese reperat şi urmărit la baza din Larson. Viteza lui — în jur de 1500 km/h — depăşea pe cea a tuturor avioanelor cunoscute în acea perioadă. În altă parte, un alt radar urmărise un aparat aerian necunoscut care se deplasa cu o viteză de aproape 6000 km/h. Fiind în posesia acestor rapoarte, Forţele Aeriene afirmaseră atunci că nu exista nici o mărturie despre OZN-uri.

Alte documente dovedeau că statul-major era perfect conştient de efectul procedeelor sale de ridiculizare a martorilor. În unul dintre aceste documente era menţionată demonstraţia unui grup de piloţi, dintre care unii ai USAF. Aceştia veniseră să spună „că nu trebuia să se mai conteze pe ei în privinţa raportării întâlnirilor cu obiecte zburătoare neidentificate". Iar unul dintre ei adăugase: „Dacă o navă spaţială ar zbura în formaţie cu mine, n-aş mai spune..."

Ca să dăm o lovitură puternică, am hotărât să publicăm un raport special al NICAP despre această documentaţie, în care să apară fotografiile rapoartelor Forţelor Aeriene purtând ştampila SECRET şi CONFIDENŢIAL. Redactarea şi tipărirea au fost accelerate şi am fost gata cu mult înainte de data prevăzută pentru audieri.

Dar în curând am aflat adevărul despre natura acestor audieri, şi bomba ne-a pulverizat optimismul:

Nu va fi admisă nici un fel de critică adusă Forţelor Aeriene sau grupului de studiu din Colorado...

Acestea erau instrucţiunile preşedintelui Miller. Ele erau adresate deputatului Roush şi tuturor celorlalţi membri ai Comisiei de Ştiinţe şi Astronautică. Experţii ştiinţifici invitaţi fuseseră avertizaţi în consecinţă. Asta însemna să interzici orice declaraţie neconformă în legătură cu anchetele Forţelor Aeriene sau cu grupul de la Boulder.

Deși inițiativa aparținuse NICAP-ului, el n-ar fi putut furniza nici o informație. Nici părerea nu putea să și-o spună. Observatorii lui nu puteau să pună nici o întrebare, chiar dacă Forțele Aeriene și grupul de la Boulder nu erau vizați. Ni se permitea doar să fim niște spectatori muți. În mod oficial, denumirea de „audieri" rămânea, dar ea era în mod ciudat amestecată în program cu cea de „simpozion" despre OZN-uri, ceea ce făcea să dispară orice iluzie precum că ar fi fost vorba de o anchetă reală.

Presa era și ea invitată, dar nici jurnaliștii nu aveau voie să pună întrebări. Mulți dintre ei cunoșteau dedesubtul problemei și ar fi putut să perturbe ședința. Un corespondent pe care îl cunoșteam de mulți ani mi-a spus că se aștepta să iasă mare tărăboi:

— Statul-major l-a manevrat pe Miller, mi-a spus el, dar mulți dintre membrii comisiei nu pot să înghită asta. Toți erau hotărâți să-i zgâlțâie bine pe cei de la USAF și de la universitatea din Colorado. Cunosc doi care vor încerca să nu țină seama de instrucțiunile președintelui. N-am să le spun numele...

— Cred că-i cunosc.

— Bine! Asta poate să ducă la scandal. De asta mă și duc... Ceea ce va spune McDonald nu e nou pentru mine, iar restul va fi publicat.

Nici nu începuse bine simpozionul, când președintele Miller și-a repetat avertismentul:

— Vreau să insist asupra faptului că prezența dumneavoastră aici nu se constituie într-o dezavuare a muncii susținute de Forțele Aeriene... Din păcate, există persoane care au adoptat față de Forțele Aeriene o poziție critică, care le reproșează că n-au studiat problema așa cum se cuvine. Vreau să știți că nu avem deloc pretenția să intervenim într-un domeniu care le aparține prin lege... Putem să privim problema sub toate aspectele... Dar nu insist decât asupra

unui singur punct. Nu ne aflăm aici ca să criticăm Forțele Aeriene.

Prima tentativă de respingere a consemnului a venit din partea deputatului Ken Hechler. El s-a adresat doctorului Hynek spunând:

— Aveți convingerea... că Forțele Aeriene nu au procedat la o analiză științifică a problemei?

Hynek a răspuns tăios:

— Pe invitația noastră scrie că ne este interzis să discutăm rolul jucat de Forțele Aeriene...

Deputatul William F. Ryan a încercat să obțină de la doctorul McDonald o părere despre cercetările de la Boulder. Dar Roush, care conducea ședința, conformându-se instrucțiunilor, l-a întrerupt:

— Ne-am înțeles că nu vom vorbi despre asta aici... Sunt sigur că doctorul McDonald va discuta bucuros cu dumneavoastră în particular.

Ryan a atacat din nou puțin mai târziu, în legătură cu scrisoarea lui McDonald trimisă Academiei Naționale de Științe despre memorandumul lui Low:

— Ați scris... în legătură cu studiul de la Boulder...

— Da. Și am primit un răspuns, spunând că cercetările trebuiau lăsate să-și urmeze cursul...

Roush îl întrerupse din nou:

— Aș vrea să lăsăm acest subiect...

De data asta Ryan a insistat:

— Propun ca comisia să investigheze studiul universității din Colorado.

Președintele comisiei a intervenit imediat:

— Nu avem nici o autoritate pentru asta...

În ciuda directivelor, procesele verbale de audiere aveau să reia unele declarații pregătite pentru simpozion, dar care nu fuseseră citite în timpul ședinței din cauza consemnului.

Un comentariu deosebit de sever a fost făcut de doctorul Garry C. Henderson, care se ocupa de cercetarea științifică la *General Dynamics* de la Fort Worth (Texas). Doctorul Henderson spunea că savanți eminenți, la studierea OZN-urilor, neglijaseră să recurgă la metode consacrate de investigație științifică...

Un alt document, inclus în procesul verbal al audierilor de deputatul James G. Fulton, fusese pregătit de fizicianul specializat în energie nucleară, Stanton T. Friedman, care lucrase la *General Motors*, la *Westinghouse* și la *Aerojet Corporation*. Friedman scria că studii lungi și rezultatele investigațiilor îl duseseră la convingerea că Pământul era vizitat de vehicule spațiale aflate sub controlul unor inteligențe... „Dacă procentajul faptelor neexplicate este atât de redus, asta se datorează unei înșelătorii a statului-major."

O altă aluzie la această „înșelătorie" venea din partea doctorului Robert M.L. Baker Junior, specialist cunoscut în cercetare științifică de la NASA, care lucrase atât pentru Marină cât și pentru Forțele Aerine.

Doctorul Baker cerea o anchetă științifică adevărată, cu concursul unor personalități calificate, destul de mobile pentru a culege de la fața locului toate informațiile suplimentare în legătură cu observațiile semnalate, dispunând de mijloace importante de detectare a obiectelor, de înregistrare a traiectoriilor lor și de ascultare a eventualelor mesaje din spațiu.

— Dacă reușim să ne înțelegem, conchidea el, probabil că acest lucru va fi de o importanță fără precedent.

Pe aceeași linie a criticilor aduse tăgăduirilor sistematice ale Forțelor Aeriene, se înscria și materialul doctorului James A. Harder, profesor de Mecanică Superioară la universitatea din California. Doctorul nu se îndoia de realitatea OZN-urilor și insista în mod deosebit asupra necesității de a învăța secretele tehnice ale acestor nave spațiale.

Efectele supărătoare ale fricii de ridicol reţinuseră atenţia doctorului Robert L. Hall, şeful departamentului de sociologie la universitatea din Illinois şi fost psiholog al Forţelor Aeriene. El cita, cu titlu de exemplu, cazul colonelului american de artilerie din Coreea. Zburând cu avionul lui de observaţie, acesta întâlnise un OZN foarte caracteristic la distanţă mică.

„Era un observator experimentat, spunea doctorul Hall, cu toate astea, la întoarcere a fost atât de ridiculizat încât a abandonat partida."

Doctorul Hall atrăgea atenţia asupra riscului pe care îl reprezenta panica provocată de un contact cu străinii fără o pregătire anterioară. El spunea că publicul nu are nevoie de vorbe liniştitoare, ci de o informaţie solidă şi de un program de pregătire coerent.

Expunerea cea mai detaliată despre cenzura exercitată de Forţele Aeriene fusese făcută de doctorul James McDonald. Era un memoriu lung de treizeci de pagini consacrat rapoartelor de observaţii verificate şi dovezilor care arătau clar inexactitatea interpretărilor USAF. Nici un aspect al problemei OZN nu fusese lăsat de-o parte.

Doctorul Carl Sagan însuşi, cel mai reticent dintre savanţii prezenţi la simpozion, făcea concesii importante. Doctorul Sagan le-a amintit participanţilor la simpozion că zborul interstelar cu o viteză apropiată de cea a luminii nu este de neconceput, nici chiar în stadiul actual al ştiinţei.

„Dacă am primi vizita reprezentanţilor unei vieţi extraterestre, şi am băga capul în nisip, asta ar fi o politică foarte proastă... Dacă în univers există alte civilizaţii tehnice, e posibil să se găsească una foarte avansată faţă de a noastră."

Singurul om de ştiinţă care s-a împotrivit cu îndârjire realităţii OZN-urilor a fost doctorul Donald H. Menzel, fost director al observatorului astronomic de la Harvard. Menzel explica observaţiile prin miraje, reflexe de fereastră, antene,

maşini, iluzii optice... Piloţii şi alţi martori antrenaţi făcuseră greşeli grave. Multe obiecte neidentificate se dovediseră a fi păsări, nori în formă de farfurie, pălării purtate de vânt, pânze de păianjen, diferite pene... Şi doctorul Menzel conchidea:

„A venit timpul ca Forţele Aeriene să închidă programul *Blue Book* şi să pună capăt vânătorii de fantome, spiriduşi şi fantasme de tot felul."

Nici unul dintre ceilalţi oameni de ştiinţă nu au acceptat explicaţiile lui Menzel.

Doctorul E. Leo Sprinkle, profesor de psihologie la univesitatea din Wyoming, a spus că e convins de originea extraterestră a navelor spaţiale. După o investigaţie de lungă durată, el considera că acestea sunt produsul unei civilizaţii deosebit de avansate şi anunţa era „cea mai pasionantă din istoria noastră". Sprinkle recomanda crearea unui centru naţional de cercetare având drept scop studierea motivelor şi consecinţelor supravegherii OZN-urilor.

Ultimii doi experţi consultaţi, doctorul Roger N. Shepard, profesor de psihologie la universitatea Standford, şi doctorul Frank B. Salisbury, astrobiolog la universitatea din Utah, au cerut cu aceeaşi vigoare o anchetă ştiinţifică riguroasă.

Pare surprinzător că acest contrast dintre criticile severe la adresa comportamentului statului-major şi al universităţii şi interdicţia pusă de preşedintele Miller a putut să apară în procesul verbal oficial al audierilor.

Dacă presa ar fi ştiut, simpozionul s-ar fi etalat pe prima pagină a ziarelor.

În zilele următoare, mai mulţi membri ai congresului aveau să se străduiască să promoveze o investigaţie autentică. Ryan, citat de *Denver Post*, a afirmat că trebuia să se treacă imediat la un control al cercetărilor de la Boulder. Anterior, Louis Wyman depusese o rezoluţie care cerea o anchetă din

partea Comisiei de Ştiinţe şi Astronautică. Unii dintre legislatorii noştri, care vedeau cu ochi răi SECRETUL, îl atacau acum referindu-se la raportul audierilor.

Se putea spera că toate aceste eforturi vor duce la o acţiune pozitivă. Dar presiunea Pentagonului era încă prea puternică.

Încă o dată, Forţele Aeriene, susţinute de CIA, abătuseră dinspre SECRET reflectoarele Congresului. E greu de înţeles cum au reuşit. Congresul nu ducea lipsă de oameni de caracter. Totuşi deputaţii, sau cel puţin preşedinţii de comisie, se lăsaseră convinşi să evite orice dezvăluire.

Într-o seară, la puţin timp după simpozion, am avut o discuţie particulară cu un ofiţer al Forţelor Aeriene care mai înainte lucrase la Pentagon.

În cursul anchetelor asupra OZN-urilor de la începutul anului 1965, ofiţerul înţelesese pericolul crescând al SECRETULUI. Întâlnindu-l prin intermediul altui ofiţer, am discutat confidenţial cu el despre stadiul problemei. Mai este încă în serviciu activ. De aceea îl voi numi Johnson.

— Ştiu că USAF şi CIA se află într-o situaţie foarte puţin confortabilă. Dar, vrând cu orice preţ să ascundă lucrurile, cazul lor se agravează de la o zi la alta.

— Cred că nu există decât un singur răspuns, a zis Johnson. Nu ştiu ce să facă.

— E a doua oară când aud asta.

Am amintit de mărturisirea făcută de Low în cursul discuţiei avute în 1967 la NICAP.

— Low mi-a spus că nu ştiu cum să pregătească publicul.

Johnson s-a uitat la mine surprins.

— E ciudat. Statul-major conta pe scepticismul natural al lui Low şi Condon pentru a obţine concluzii negative... De ce să-i fi spus asta lui Low?

— Nu înţeleg nici de ce i-au spus asta lui Low, nici de ce Low mi-a spus-o mie. Avea un aer năucit când mi-a pus asta,

și cred că nu m-a mințit. Firește, e posibil să fi înțeles greșit ce i s-a spus.

— Tot nu înțeleg cum au putut să-i spună așa ceva. Dar cred că ăsta e adevărul...

Johnson se uita în ochii mei și vocea lui era gravă.

— La fel și CIA. Nu crede că vom putea vreodată să pregătim publicul.

L-am oprit:

— Niciodată? De ce?...Vreau să spun... de unde știi?

— Un agent CIA a spus asta în cursul unei reuniuni la statul-major. Erau de față trei agenți, iar respectivul era șeful lor. Era un moment în care ziarele ne făceau viața infernală, cu povestea aceea cu flăcările de pe mlaștină. Un colonel de la noi a spus că am face mai bine să pregătim publicul mai înainte de a fi prea târziu. Atunci a intervenit omul de la CIA: „Trebuie să păstrăm lucrul ăsta secret cât putem de mult timp. Nu e posibil să pregătim publicul". Parcă nu era în toate mințile , și colonelul s-a cam rățoit la el: „Recunosc că e o surpriză neplăcută, dar poporul american știe să suporte atunci când trebuie. De fapt, pentru ce nu poate să fie pregătit? Dă-mi un motiv serios!" Omul de la CIA s-a uitat la el ciudat, apoi s-a calmat și a zis: „Scuză-mă, colonele, cred că azi sunt cam stresat. Mi se întâmplă când lucrurile nu merg bine. Uită tot ce-am spus... nu e decât o părere personală..."

Johnson a dat din cap și a conchis:

— Nu cred că era doar o părere personală. Ceilalți doi agenți păreau tulburați. Cred că asta e cu adevărat opinia pe care o are CIA.

— Asta ar putea să explice înverșunarea cu care mențin SECRETUL. Dar nu cred că a fost descoperit ceva atât de oribil încât să fie imposibilă pregătirea publicului.

— Nici eu nu cred asta, a zis Johnson. CIA n-ar fi putut s-o ascundă Forțelor Aeriene. Eu am acces la nivelul FOARTE

SECRET. Cu siguranţă că aş fi ştiut. Iar dumneata, cu toate relaţiile pe care le ai, cu siguranţă că ai fi obţinut până acum cel puţin câteva indicii.

L-am aprobat, dar, după plecarea lui, mi-am amintit că exista un nivel superior celui FOARTE SECRET. De această barieră se loviseră până şi membrii Congresului, ofiţeri de rang înalt, precum senatorul Goldwater, general-maior în rezervă din cadrul Forţelor Aeriene, sau senatorul Kenneth Keating, general în rezervă.

La 28 iunie 1963, după ce a eşuat în tentativa de a obţine informaţii sub acoperirea calificării sale pentru nivelul FOARTE SECRET, senatorul Keating scria NICAP-ului. Senatorul spunea că nu avea de gând să se lase intimidat de ofiţerii specializaţi în investigaţiile asupra OZN-urilor, nici să se lase impresionat de declaraţiile lor:

„... După cum ştiţi, nu voi ezita să fiu în contact cu alte departamente pentru a feri ţara de pericolele care o ameninţă... Dar, şi îmi pare foarte rău, mi se pare că nu pot să adaug nimic în ceea ce priveşte actualmente problema OZN-urilor."

De două ori am încercat să aflu mai multe despre gradul superior al SECRETULUI de la relaţiile mele de la Pentagon. De două ori mi s-a răspuns că acest SECRET era rezervat pentru Ministerul Apărării împotriva unei eventuale agresiuni a OZN-urilor.

Explicaţia părea plauzibilă, având în vedere că Forţele Aeriene considerau orice aparat necunoscut ca inamic până la proba contrară. Dar nu am acceptat această explicaţie fără reticenţă. Super-SECRETUL putea să ascundă informaţii destul de grave pentru ca informatorii mei obişnuiţi să încerce să mă înşele. Dar nici nu-mi puteam imagina cine ştie ce descoperire înfiorătoare. Johnson avea dreptate, avertismente prudente sau ceva indicii ale unei ameninţări grave mi-ar fi ajuns totuşi la ureche.

Dar dacă mă înşelam?

Am hotărât să revăd incidentele cele mai tulburătoare. Le mai examinasem deja cu unii dintre colaboratorii mei de la NICAP, dar nu descoperisem intenţii rele la străinii veniţi din spaţiu. Dar o reexaminare ar fi putut să scoată la lumină o cheie neglijată mai înainte. Oricum, tot ar fi ieşit ceva.

Întâlnirile cele mai angoasante trebuiau privite cu ochii cetăţeanului mediu. În felul acesta problema unei panici de masă ar fi fost mai clară. Nu mă îndoiam câtuşi de puţin că, la sfârşit, se va impune concluzia necesităţii unei veritabile iniţieri pentru combaterea spaimei cauzate de vizitatorii veniţi din spaţiu şi pregătirea milioanelor de cetăţeni pentru orice eventualitate.

XI

PROBLEMA CRUCIALĂ

În momentul cel mai grav al crizei din 1966, atunci când cenzura părea că va ceda, Forţele Aeriene şi CIA au fost pe punctul de a admite cele două fapte de a căror dezvăluire se temuseră atât de mult:

— menţinerea prelungită a SECRETULUI, considerat interes naţional;

— existenţa unor concluzii secrete ale Forţelor Aeriene conform cărora OZN-urile erau nave spaţiale venite din alte lumi, conduse de fiinţe inteligente, care efectuau o recunoaştere detaliată a planetei noastre în vederea unui scop necunoscut.

După ce ameninţarea a dispărut, cenzorii au rămas în alertă. Se temeau de apariţia unei noi crize, situaţie în care SECRETUL n-ar mai fi putut fi păstrat. Atunci ar fi trebuit să rezolve problema angoasantă a pregătirii publicului.

Într-un moment atât de critic, recunoaşterea realităţii OZN-urilor ar fi fost destul ca să declanşeze un val de panică, agravată şi mai mult de dezvăluirea rănilor şi accidentelor provocate de aparatele misterioase. Soluţia ar fi fost să dezvăluie în primul rând incidentele cele mai anodine. Alegerea era vastă.

Incidente erau cu miile. Iar cazurile tulburătoare ar fi fost făcute publice cu prudență, unul pe an. În felul acesta alarma ar fi fost progresivă. Dar asta presupunea ca presa să nu scoată la iveală cele mai spectaculoase cazuri care fuseseră deja uitate.

Pentru a evita o isterie colectivă, trebuia să se amâne — poate *sine die* — anumite dezvăluiri. Nu există decât un singur mijloc de a face poporul american să privească fără teamă excesivă aceste vizite interplanetare, acela de a-i spune adevărul, adevărul cu ceea ce poate să fie liniștitor dar și cu ce are el îngrijorător, adevărul nefardat, tot adevărul.

Reexaminarea pe care o propunem nu trebuie să dezvăluie doar pericole încă nerecunoscute. Nu te poți aștepta la eficacitatea unui program care n-ar menționa accidente și pagube atât de drastic cum vom face noi aici...

Iulie 1953.

Avionul DC 6 al companiei *Transocean Airlines* pleacă din Guam cu cincizeci de pasageri și un echipaj de opt oameni. Destinația: Oakland (California). Prima oprire: insulele Wake.

La orele șapte dimineața, după ce a făcut plinul la Wake, avionul decolează cu direcția Honolulu. La orele opt și treizeci de minute, comandantul de bord semnalează la Wake că toate condițiile de zbor sunt normale. Aparatul zboară la altitudinea de cinci mii de metri. Acesta va fi ultimul mesaj al avionului DC 6.

Nu se mai primește nici un semnal. Operatorii de la Wake încearcă să intre în legătură cu avionul, dar nu reușesc. La cererea aviației civile militare, Marina, Paza de Coastă și Forțele Aeriene pornesc imediat căutările.

Puțin după aceea, operatorii radio de la Wake recepționează semnale misterioase pe frecvența internațională de chemare în ajutor. Nimeni nu le va putea descifra vreodată și originea lor va rămâne necunoscută.

În cursul căutărilor, aviatorii și marinarii au văzut obiecte ciudate, cu lumini verzi foarte strălucitoare, care se mișcau cu mare rapiditate. Primul indiciu al unei corelări între dispariția avionului și prezența OZN-urilor.

În 1948, un nou tip de OZN-uri i-a intrigat pe aviatori și pe astronomi. Timp de câteva nopți, obiecte necunoscute au brăzdat cerul statului New Mexico, apoi au explodat fără zgomot, emițând o lumină orbitoare de culoare verde.

Un savant eminent de la Institutul din New Mexico, specializat în studiul meteoriților, a declarat că fusese probabil un model extraordinar de rachetă.

În 1953, nu s-a mai semnalat nici o observație de acest gen. Nici un raport anterior nu menționa pagube, nici măcar indicii de pericol. Până în ziua în care a dispărut avionul de linie al companiei *Transocean Airlines.*

După câteva ore de căutări, nava *Bartlett* găsea douăzeci și cinci de cadavre plutind printre rămășițele avionului. Starea lor indica faptul că moartea fusese instantanee.

Catastrofa nu putea să fie atribuită unei defecțiuni de motor.

Or, examinarea rămășițelor avionului a dus la concluzia unui șoc teribil, de parcă avionul ar fi făcut explozie în aer.

Nu există nici o dovadă sigură că aparatele verzi au provocat distrugerea avionului. Dar niciodată nu s-a putut găsi o explicație plauzibilă.

La 29 septembrie 1959, cvadrimotorul Electra, a părăsit Houston cu destinația New York, având la bord douăzeci și opt de pasageri și un echipaj de șase persoane. Altitudinea impusă: cinci mii de metri.

Tocmai trecea pe deasupra localității Buffalo (Texas), când martorii de la sol au văzut un fel de vâlvătaie în aer. Apoi au auzit o explozie. Preț de câteva secunde, aerul s-a

umplut de şuierături, în timp ce pe pământ cădeau mii de fragmente — tot ce mai rămăsese din avion şi pasagerii lui.

Niciodată anchetatorii nu mai avuseseră de-a face cu un caz atât de tulburător.

Nici unul dintre martori nu a văzut avionul în momentul în care se dezintegra. La început s-a crezut că strălucirea de care vorbeau ar fi putut să-i orbească. Dar investigatorii au renunţat foarte repede la această ipoteză.

În realitate, explozia misterioasă s-a produs prima. Sunetul a avut nevoie de douăzeci de secunde ca să străbată cei cinci mii de metri. Vâlvătaia ar fi putut să fie văzută instantaneu.

Un locuitor din Buffalo, W.S. Webb, a spus că văzuse un obiect mic şi strălucitor deplasându-se cu rapiditate pe cer. Alţi doi-trei martori văzuseră şi ei acel obiect sau altul similar. Să fi fost vorba de un aerolit? Era clar că o forţă externă ciopârţise avionul, dar o astfel de împrăştiere a fragmentelor nu putea să fie opera unui aerolit.

Investigatorii s-au declarat incapabili de vreo concluzie, moment în care un pilot din Forţele Aeriene, maiorul E.O. Braswell, a adus un raport stupefiant. În momentul în care nefericitul avion de linie se apropia de Buffalo, maiorul Braswell conducea la Lufkin (Texas) un avion C-47 al Forţelor Aeriene. Se afla la aproximativ 2200 m când i-a apărut lumina roşie a exploziei. „Semăna cu un nor atomic. Baza se afla probabil la patru-cinci mii de metri şi vârful la aproape şase mii."

Chiar şi o mică bombă A folosită drept cap nuclear ar fi putut să distrugă avionul de linie. La prima abordare, asta părea de un fantastic prea lugubru, chiar admiţând ipoteza unor represalii la atacurile Forţelor Aeriene asupra OZN-urilor. Vânarea OZN-urilor dura de multă vreme. De ce tocmai acum se luase această hotărâre de a riposta? Firește, atacul cel mai concentrat întreprins vreodată de avioanele militare

— tentativa de capturare a unui OZN la Redmind — avusese loc cu cinci nopți în urmă. Dar de ce se alesese un avion de linie pentru un avertisment atât de cumplit? De ce nu un avion militar?

Pentru aviația civilă, ca și pentru companie, ancheta a fost o încercare foarte grea. Cea mai mică aluzie la posibila acțiune a unui OZN, atunci când publicul avea încă vie în minte imaginea macabrului accident, ar fi fost o mare greșeală. Raportul aviației civile nu a apărut decât multe luni mai târziu, atunci când cazul — sau cel puțin aspectele lui cele mai triste — căzuse în uitare.

Dar personalul navigant, mult mai bine informat, nu putea să uite. Presiunea, amenințarea ridicolului au putut să blocheze transmiterea unor rapoarte. Cu toate acestea, au existat și comandanți de bord cu un caracter destul de puternic ca să braveze presiunile și amenințarea cu ridicolul, care au dezvăluit întâlnirile lor teribile.

Așa a făcut comandantul Edward Bachner într-un raport oficial al Aviației Civile.

Bachner pilota un avion în care se aflau optzeci și cinci de pasageri, când un OZN a apărut brusc îndreptându-se spre el. Bachner a intrat în picaj pentru a evita coliziunea. Aruncate din fotolii, zece persoane au fost rănite și alte câteva s-au ales cu vânătăi. Timp de peste un minut, la bord a domnit panica. Apoi echipajul a reușit să liniștească pasagerii. În timp ce li se acordau răniților primele îngrijiri, Bachner a intrat în legătură cu cel mai apropiat aeroport și a efectuat o aterizare în procedură de urgență.

La 9 martie 1957, Aviația Civilă primea un mesaj din partea turnului de trafic aerian din Miami:

„Douglas 6A PAA cursa 257. Pentru evitare obiect zburător neidentificat îndreptându-se spre vest pilotul a făcut manevră bruscă. Obiectul pare să aibă o lumină centrală

alb-verzuie cu centură care reflectă lumina... Descriere confirmată de alte şapte avioane de linie... Miami anunţă inexistenţă activitate rachetă... Activitate avioane cu reacţie fără interferenţe."

În raportul către CAB (*Civil Aeronautic Board*), comandantul de bord, Matthew Van Winkle, preciza că la început a crezut că e vorba de un avion cu reacţie. Pentru a evita o furtună, deviase avionul de la rută şi era normal ca un avion de intercepţie al Forţelor Aeriene să vină să-l identifice. Dar lumina era mult prea puternică. Părea reflectată de circumferinţa strălucitoare a unui obiect zburător necunoscut.

Pentru a evita coliziunea, Van Winkle trăsese la el manşa, făcând o lumânare. Apoi revenise la palier, după o ascensiune de aproape cinci sute de metri. Din cauza acestei manevre, mai mulţi pasageri s-au trezit aruncaţi din fotolii. Unii au fost răniţi. Epilog devenit curent în acest gen de întâlniri: comandantul a cerut prin radio ambulanţe şi un doctor...

Toată povestea a apărut în ziare şi statul-major al Forţelor Aeriene a încercat să-l discrediteze pe comandant, un veteran al companiei Pan Am. Fără să ia în seamă confirmarea celorlalte şapte echipaje ale avioanelor de linie, statul-major a pretins că Van Winkle s-a lăsat impresionat de o stea căzătoare care a trecut la câţiva kilometri de el.

Multe cazuri asemănătoare au fost puse sub obroc. Unele dintre ele sunt deosebit de tulburătoare. Piloţii şi pasagerii vor ţine multă vreme minte aceste întâlniri angoasante. Rapoartele despre astfel de cazuri îngrijorează în mod deosebit statul-major. Cât priveşte companiile de transport aerian, ele au fost relativ uşor de convins de efectul prost produs asupra clienţilor şi deci de necesitatea de a pune botniţă personalului navigant. În ciuda pericolului acestor apropieri, comandanţii de bord n-au putut să obţină niciodată de la

Forțele Aeriene un răspuns la întrebările lor despre procedurile de urgență adoptate. Unul dintre ei a relatat discuția cu ofițerii Serviciului de Informații ai Aviației, în urma unei întâlniri avute cu un OZN:

— Trebuie să fac o aterizare de urgență sau să chem prin radio avioanele cu reacție? Sau ce să fac?

— Nu putem să răspundem la această întrebare.

— De ce m-ați chemat aici ca să vă vorbesc de acel OZN? M-am arătat cooperativ. Aș vrea să fiți convinși că am trecut printr-o încercare foarte grea. Eu și copilotul am fost serios zdruncinați. Noroc că pasagerii dormeau. Altfel ar fi fost un adevărat infern. Și îmi spuneți că nu-mi puteți da nici un sfat! Nici măcar cu titlu personal!...

Ofițerii au rămas de gheață. Evocând pentru mine această scenă câteva luni mai târziu, comandantul încă mai tuna și fulgera:

— Ar trebui să le spunem pasagerilor... Eu aș face-o dacă nu m-aș teme că-mi pierd postul.

— Dacă ți se mai întâmplă să întâlnești un OZN, ai putea încerca un lucru...

Și i-am povestit cele întâmplate comandantului William Bruen de la compania *National Airlines*. Bruen se apropia pe timp de noapte de Washington când, brusc, lângă el a apărut un OZN. Comandantul a stins farurile. Obiectul a rămas în apropierea avionului, dar se vedea destul de vag prin întuneric. Atunci Bruen a avut un impuls brusc. A aprins toate luminile, inclusiv proiectoarele puternice de aterizare. Intrusul a luat imediat altitudine, viteză și a dispărut.

— Foarte bine, a spus interlocutorul meu, voi ține minte. Dar sper din tot sufletul să nu mai întâlnesc unul din lucrurile astea.

A existat o perioadă când Aviația Civilă federală nu putea să le fie de nici un ajutor piloților în ceea ce privește OZN-urile.

În februarie 1959, trei obiecte zburătoare necunoscute erau văzute deasupra statelor Pennsylvania și Ohio de

echipajele a şase avioane de linie. Unul dintre OZN-uri s-a desprins de două ori din formaţie şi a coborât spre avionul companiei *American Airlines* (cursa 713). La prima apropiere, comandantul Peter W. Killian se pregătea să facă o întoarcere rapidă. Dar obiectul s-a oprit la distanţa de siguranţă, de parcă ar fi vrut doar să observe. După ce s-a întors la însoţitoarele lui, aparatul necunoscut s-a mai apropiat o dată de avion. De data asta Killian şi-a păstrat direcţia.

Judecând după strălucire, obiectul trebuie să fi fost mare, mult mai mare decât avionul. Pasagerii fuseseră avertizaţi şi numai unul dintre ei dăduse semne de panică. Killian a înţeles că panica avea să se generalizeze repede dacă obiectul venea mai aproape. De aceea se pregătea de o manevră bruscă atunci când OZN-ul a luat brusc altitudine întorcându-se în formaţie.

Killian a semnalat întâlnirea prin radio şi alţi doi comandanţi de la aceeaşi companie au confirmat faptul că au văzut trei obiecte. Unul dintre pasagerii lui Killian era expert în aviaţie — N.D. Puncas —, directorul unuia dintre stabilimentele Curtiss Wright. La sosirea la Detroit, acesta a transmis ştirea jurnaliştilor:

„Am văzut cele trei obiecte pe un cer senin... Erau rotunde şi se menţineau într-o formaţie exactă... N-am mai văzut niciodată ceva asemănător."

Povestea s-a aflat şi ea a fost confirmată de un comandant de bord al companiei *United Air Lines*, A.D. Yates, şi de mecanicul său de zbor, L.E. Baney. Echipajele celorlalte două avioane ale aceleiaşi companii (cursele 937 şi 321) au confirmat şi ele punct cu punct observaţiile lui Killian. Şi ele considerau că era vorba de obiecte necunoscute.

Deoarece Forţele Aeriene au refuzat orice comentariu, am telefonat la FAA. Funcţionarul care mi-a răspuns se simţea că e nervos. Mi-a spus că FAA nu va face nici o anchetă pornind de la raporatele primite. M-am mirat:

— De ce? Killian lucrează pe o linie aeriană federală. OZN-ul, la cea de a doua apropiere, a venit destul de aproape pentru a-l pune în pericol. Dacă avionul şi aparatul ar fi făcut în acelaşi timp manevre contrare, coliziunea ar fi fost sigură.

Nici un răspuns. Am insistat:

— FAA are datoria să vegheze asupra siguranţei călătorilor avioanelor de linie şi echipajelor. Chiar nu are de dat nici o directivă pentru orice eventualitate?

— Responsabilitatea FAA încetează în momentul în care s-a transmis un raport de observaţie OZN Forţelor Aeriene. În rest, fără comentarii!

Raportul lui Killian a fost amplu confirmat de ceilalţi observatori, dar publicitatea i-a scos în relief declaraţiile. Cazul devenea serios. Statul-major al Forţelor Aeriene a pretins că Killian a zărit trei stele. Comandantul a declarat imediat că norii se aflau atunci sub el şi că deasupra cerul era perfect senin. Atunci s-a spus că Killian nu a ştiut să recunoască o operaţiune de alimentare în aer. De altfel, era şi beat. Cel puţin asta a îndrăznit să declare, la adăpostul anonimatului, un purtător de cuvânt al statului-major.

Maşina de discreditare se declanşase împotriva lui Killian. Ea nu i-a cruţat nici familia. Nevasta lui a fost ţinta sarcasmelor din partea vecinilor, iar copiii au fost luaţi în râs la şcoală. Într-un acces de furie, Killian a venit la radio şi a criticat violent Forţele Aeriene. După douăzeci şi patru de ore, compania *American Airlines*, forţată de statul-major, îşi lua sarcina de a-l reduce la tăcere pe comandantul de bord. În cincisprezece ani de zile, compania nu avusese decât satisfacţii de pe urma lui. Cu toate acestea, i s-a interzis să-şi apere onoarea la radio, în presă, şi chiar la reuniunile amicale.

Totuşi, calomniile josnice la care apelase USAF au avut drept efect revolta unor funcţionari din cadrul Aviaţiei Civile.

Cei aflaţi la cel mai înalt nivel se simţeau vinovaţi pentru că îl abandonaseră pe Killian în mod atât de laş.

Revolta împotriva tutelei Forţelor Aeriene a atins paroxismul şapte luni mai târziu. Ea s-a exprimat prin dezvăluirea oficială în ziare a operaţiunii Controlului Aerian Civil la Redmond. Atacurile statului-major împotriva celor de la FAA au înăsprit şi mai mult atitudinea acestora; iar în cursul anilor şaizeci, FAA a dezvăluit un anumit număr de rapoarte percutante despre OZN-uri pe care Forţele Aeriene se străduiseră să le ascundă.

Totuşi, acţiunea întreprinsă de Pentagon pentru reducerea la tăcere a lui Killian fusese o mare victorie a cenzorilor. Mulţi piloţi, temându-se să nu fie supuşi aceluiaşi tratament, au încetat de atunci să mai semnaleze întâlnirile cu OZN-urile.

USAF şi CIA au ştiut foarte bine că aceşti oameni aşteaptă prima ocazie ca să poată vorbi.

Forţele Aeriene n-au fost scutite de acţiunea OZN-urilor. Aici însă disciplina militară protejează secretul. Iar în cazul multor accidente, acţiunea OZN-urilor a putut să fie ignorată în afara mediului militar. Dar în dosarele USAF există destule cazuri pentru un program de pregătire a publicului.

La 1 aprilie 1959, puţin înainte de orele şapte seara, un avion C 118 de transport a decolat de la baza militară McChord (Washington), ca să efectueze un zbor de antrenament. Pe la orele opt şi nouăsprezece minute, turnul de control de la McChord a primit mesajul pilotului:

„Ne-am lovit de ceva, sau ceva ne-a lovit."

Pilotul a adăugat că va încerca să revină pe pista de aterizare. Dar puţin după aceea, avionul se prăbuşea pe terenul accidentat din preajma lacului Rhodes. Pilotul şi cei trei membri ai echipajului au murit pe loc.

Cu puțin timp înaintea catastrofei, martorii au zărit luminile unor obiecte zburătoare necunoscute. Unele detalii au fost confirmate de șeful poliției Fred Emard, din Orting (Washington). Acești martori spuneau că au văzut două obiecte strălucitoare urmărind acțiunea înainte de cădere.

Fără să piardă timpul, statul-major a fixat un cordon în jurul sectorului în care avusese loc accidentul. Jurnaliștii au fost preveniți că numai statul-major era abilitat să le dea informații. Dar la baza McChord, colonelul Robert Booth, care comanda grupul de antrenament 1705, făcuse deja public mesajul pilotului.

„A fost în mod evident o coliziune", le-a spus el jurnaliștilor. Dar nu formula nici o ipoteză în ceea ce privește natura coliziunii.

La Pentagon, statul-major a pregătit în grabă o versiune care să poată combate dezvăluirea imprudentă a colonelului. Dintr-un motiv necunoscut, pilotul zburase prea jos și lovise în plin o creastă. La McChord, explicația i-a indignat pe prietenii mortului, aviator experimentat, specialist în zborul pe timp de noapte și care cunoștea foarte bine terenul.

Dacă ceva l-ar fi obligat să coboare, pilotul ar fi aprins luminile de aterizare, pentru a nu se pomeni pe neașteptate în fața înălțimilor de teren din sector. În același timp ar fi semnalat la McChord că se afla în dificultate astfel încât să fie trimise echipe de salvare.

Raportul de anchetă al Forțelor Aeriene despre accidentul avionului C-118 a fost păstrat secret din 1959. El ar constitui un document esențial pentru un program autentic de pregătire a publicului. Dacă statul-major a ajuns în secret la concluzia unei acțiuni — ofensive sau accidentale — întreprinsă de un OZN, trebuie să spună. Dacă statul-major are dovada că, în ciuda rapoartelor de observații, OZN-urile

nu au nici un amestec, trebuie să spună. Este esenţial să facă în aşa fel ca publicul să nu atribuie străinilor veniţi din spaţiu accidente de care nu sunt răspunzători.

În capătul listei ar trebui să figureze ripostele la vânătoarea de OZN-uri practicată de avioanele de interceptare ale Forţelor Aeriene.

Aşa stau lucruri cu un caz ciudat despre care s-a vorbit mult la vremea respectivă, dar ale cărui evoluţii ulterioare sunt în general puţin cunoscute.

În noaptea de 23 noiembrie 1953, un avion de vânătoare F 89 a decolat de la baza Kinross cu misiunea de a verifica trecerea unui OZN. La bord se aflau locotenentul Felix Moncla, pilot, şi locotenentul R.R. Wilson, observator radar. Ghidat de radarul bazei, Moncla a plecat în direcţia Lacului Superior. Viteza lui era atunci de aproximativ 800 km/h.

Câteva minute mai târziu, controlorul de la sol a văzut cu oroare cum se unesc pe ecran traseul avionului cu reacţie şi cel al OZN-ului. Apoi, petele suprapuse au dispărut. Controlorul a alertat în grabă dispozitivul de căutare. Moncla şi Wilson ar fi putut să se catapulteze înainte de coliziune. Amândoi erau echipaţi cu veste de salvare şi plute gonflabile, şi ar fi putut să reziste chiar şi într-o apă deosebit de rece.

Avioanele americane şi canadiene au patrulat toată noaptea la joasă altitudine deasupra lacului, lansând rachete luminoase. În zori, mai multe ambarcaţiuni mici s-au alăturat echipelor de căutare, în timp ce aviatorii acopereau o rază de o sută cincizeci de kilometri. Nu s-a găsit nici o urmă, nici de avion, nici de OZN, nici de locotenenţi. Baza din Truax comunicase oficial agenţiei *Associated Press*:

„Avionul a fost urmărit cu radarul. El a fost văzut intrând în coliziune cu un obiect la o sută zece kilometri în largul peninsulei Keweenaw."

Având în vedere consemnul de păstrare a secretului, comunicatul era cât de poate de ciudat. El a apărut în

Chicago Tribune cu titlul UN AVION DE INTERCEPTARE CU DOI OAMENI LA BORD A DISPĂRUT DEASUPRA LACULUI SUPERIOR. Am păstrat fotocopia declarației. Statul-major al Forțelor Aeriene avea să înăbușe cazul.

S-a pretins că operatorii radar n-au văzut bine sau n-au interpretat corect indicațiile de pe ecran. Nu avusese loc nici o coliziune. Pretinsul OZN era un avion de linie canadian, aflat momentan în derută, cu care se întâlnise avionul F 89. Pilotului i se făcuse rău, pierduse controlul avionului și acesta se prăbușise în lac.

Companiile canadiene au dezmințit imediat, declarând că nici un avion de-al lor nu a trecut prin acel sector. Cât privește piloții, Moncla ar fi trecut pe pilotul automat așteptând să-și revină, iar Wilson ar fi fost capabil să-l înlocuiască pe moment.

Ca de obicei, Forțele Aeriene au trimis doi ofițeri la familiile victimelor pentru a-și exprima compasiunea.

Iată ce se spune în două scrisori de la o rudă a lui Moncla, primul ofițer...

Văduva lui Moncla întreabă cum s-a produs accidentul. Răspuns: Pentru a identifica avionul canadian, pilotul a redus prea mult viteza, nu a mai putut să redreseze avionul și a căzut în lac. Al doilea ofițer... Doamna Moncla întreabă dacă trupul soțului ei ar putea fi găsit și identificat. Răspuns: Nici o posibilitate... avionul a făcut explozie la mare altitudine. N-a mai rămas nimic nici din el și nici din echipaj.

Vreme de peste un an, în ciuda tuturor dezmințirilor, statul-major a susținut basmul cu avionul de linie canadian. Apoi, un purtător de cuvânt a încercat altă versiune. De data asta, ar fi fost vorba de un avion al Forțelor Aeriene canadiene — *Royal Canadian Air Force* — care efectua un zbor de rutină în noaptea accidentului. Șeful statului-major canadian avea să declare NICAP-ului că nici unul dintre avioanele sale nu zburase în sector în noaptea aceea.

Ceva mai târziu am primit o scrisoare de la mama lui Moncla:

„Presupun că Forţele Aeriene au motivele lor ca să ne ascundă adevărul, dar e foarte dureros pentru o mamă. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru ceea ce faceţi."

Clasat în 1953, raportul accidentului nu a fost niciodată dezvăluit.

Alt epilog tragic al unei vânători de OZN-uri.

În ianuarie 1956, colonelul Lee Merkel, care comanda aviaţia Gărzii Naţionale din Kentucky, s-a prăbuşit la puţină vreme după semnalarea unui obiect necunoscut. Raportul Forţelor Aeriene a rămas secret. După cum a rămas secret şi cel despre tragedia de la Walesville din 1954.

Şi ajungem în 1958. Un avion de transport al USAF zbura din Hawaii spre Japonia. În timpul nopţii, foarte aproape de avion s-a ivit o lumină orbitoare. Pe ecranul radarului a apărut un obiect cu aceeaşi direcţie şi aceeaşi viteză ca cea a avionului. Comandantul de zbor se hotărăşte să riposteze. O rachetă. Răspuns imediat: o emanaţie ciudată de culoare roşie urmată de un al doilea fulger albastru-verzui şi din nou de emanaţia aceea roşie. Totul s-a oprit aici. Nu s-a înregistrat nici o pagubă. OZN-ul a dispărut de pe ecran. Echipajul a rămas în alertă toată noaptea.

Am primit confidenţial o copie a raportului făcut de comandantul transportului către Serviciul de Informaţii al USAF. Ofiţerul era categoric, se trăsese în el. Şi mai gravă era această precizare făcută de colonelul care l-a chestionat:

„Întreg echipajul, începând cu comandantul, ştia de dispariţia unor avioane militare de transport în cadrul deplasării de la... la... Aceşti oameni cred că există o legătură între aventura lor şi aceste dispariţii."

Câteva avioane ale Forţele Aeriene au dispărut astfel între Japonia şi Guam; probabil că acestea sunt numele netrecute pe documentul încredinţat mie.

Statul-major a refuzat să facă orice comentariu despre această întâlnire din 1958. Dar în cadrul unui program de pregătire a publicului, statul-major ar fi obligat nu numai să dezvăluie tot ce știe despre asta, ci și să dea explicații despre avioanele evaporate în drum spre Japonia.

Lumini misterioase de culoare verde, emanații roșii...

În 1949, un nou tip de OZN a coborât noaptea în apropiere de aeroportul din Albuquerque (New Mexico). Se afla la aproximativ două sute de metri când, brusc, a căzut la circa cincizeci și a făcut explozie împrăștiind o ploaie de praf roșu. Pe moment toată lumea s-a temut că e un gaz toxic. Nu s-a observat nici un efect nociv. Incidentul s-a repetat de trei ori la aceeași oră, în același loc. Nu putea exista nici o îndoială că OZN-urile cu emanații roșii erau foarte exact controlate. Cazul a fost consemnat în raportul grupului de studiu GRUDGE. Fără nici un comentariu.

Doi ani mai târziu, aventura unui avion DC 4 al companiei *American Airlines* lămurea prin analogie acest caz învăluit în întuneric.

La 2 noiembrie 1951, acest avion zbura la o altitudine de 1500 m, la est de localitatea Abilene (Texas). La orele șapte și cincisprezece minute dimineața, un obiect de un albastru strălucitor a depășit avionul. A trecut foarte repede, dar forma lui caracteristică de proiectil nu a scăpat comandantului de bord și copilotului. Aparatul emana o dâră albă ca un gaz de eșapament. Direcția și altitudinea erau asemănătoare cu cele ale avionului DC 4. Aproape imediat după ce a depășit avionul, aparatul a explodat, proiectând bule de foc roșii în toate direcțiile.

„Un foc de artificii", a declarat comandantul de bord. Dar nu era deloc vorba de un joc. Dacă aparatul ar fi explodat cu câteva clipe mai devreme, avionul ar fi putut fi atins de bulele roșii. Nu se poate ști de unde venea această rachetă și dacă scopul ei era să distrugă avionul. Dar un lucru e sigur:

„emanaţiile roşii" erau mai periculose decât ar fi crezut observatorii de la Albuquerque. Ceea ce văzuseră ei era produsul unei dezintegrări deasupra solului.

Din păcate, câteva accidenete inexplicabile au fost puse în seama ostilităţii străinilor veniţi din spaţiu, fără ca responsabilitatea lor să poată fi stabilită vreodată.

Acesta a fost cazul a trei catastrofe rămase un mister nedezlegat, care s-au succedat de la 2 la 12 februarie 1955.

În ziua de 8, un pilot de la *Glen Martin* încerca un nou bombardier, un B 57 construit de firma respectivă pentru Forţele Aeriene. Avionul a plecat direct de la instalaţiile firmei din Baltimore. Câteva clipe mai târziu, avionul a făcut explozie deasupra localităţii Bel Air (Maryland). Pilotul şi-a pierdut viaţa. Coincidenţă ciudată, două avioane *Sabre* ale Forţelor Aeriene canadiene se prăbuşeau aproape în acelaşi moment în apropiere de Chatham (New Brunswick). Cauză necunoscută. Ambii piloţi şi-au pierdut viaţa.

A doua zi, două avioane de luptă *Starfire* ale USAF se prăbuşeau şi ele în apropiere de baza militară de la Goose Bay din peninsula Labrador. Purtătorul de cuvânt al statului-major a declarat la Pentagon că intraseră în coliziune. Dar comandamentul Forţelor Aeriene din sectorul de nord a dezminţit imediat această versiune:

„Avioanele s-au prăbuşit la un interval de cinci minute unul de altul şi la o distanţă de aproape doisprezece kilometri."

În ziua de 12, un *Stratojet,* bombardier cu reacţie al Forţelor Aeriene, a explodat în cursul unui zbor arctic de antrenament. Avionul se afla la o altitudine de 12000 m când s-a produs catastrofa. Doi membri ai echipajului au murit pe loc. Ceilalţi, locotenentul-colonel K.G. McGrew şi căpitanul L.E. Epton, au fost catapultaţi în stare de inconşienţă, în timp ce avionul se dezintegra. Amândoi şi-au venit în fire la timp ca să-şi deschidă paraşutele. Nici unul dintre ei nu a

putut să dea vreo explicaţie. Totul a explodat în jurul lor, fără ca alerta să fi fost dată de cel mai mic indiciu de primejdie.

Am căutat zadarnic o dovadă materială a unei intervenţii OZN.

Interesul presei a fost stârnit şi de altă întâmplare tragică.

Ea a avut loc la 12 octombrie 1954. În ziua aceea pilotul de încercare al companiei *North American Aviation*, George Welsh, făcea ultimele verificări la un avion *Super Sabre* F 100. Aparatul zbura deasupra Californiei când brusc a fost distrus în întregime. Timp de trei luni, anchetatorii companiei şi cei ai Forţelor Aeriene nu au putut găsi cauzele catastrofei. Părea evident că pilotul fusese omorât pe loc de aceeaşi forţă misterioasă care distrusese avionul.

La 9 februarie 1955, în momentul în care pe prima pagină a ziarelor se înşirau întâmplările tragice de care am amintit mai sus, compania *North American* a declarat presei că avionul F 100 fusese lovit de o forţă cumplită, total necunoscută. Comunicatul avea un stil solemn:

„La originea pierderii avionului F 100 se află un fenomen aerodinamic căruia omul nu i-a simţit încă niciodată efectul..."

Nu am amintit aceste accidente tragice şi ciudate cu intenţia de a arunca vina pe OZN-uri. Faptul că unii ziarişti şi comentatori radio ar putea crede că vinovaţi sunt străinii veniţi din spaţiu constituie uu motiv suplimentar de a nu ascunde nimic publicului. Ne vom bucura de mult mai multă încredere când vom putea spune că nu există nici o dovadă de agresiune deliberată din partea vizitatorilor.

Din păcate, dovezile care permit scoaterea din cauză a OZN-urilor sunt la fel de greu de găsit ca şi dovezile ce ar permite punerea lor sub acuzare.

Din 1957, Forţele Aeriene au putut să constate eficacitatea cu care vizitatorii veniţi din spaţiu acţionează asupra circuitelor electrice, evident prin unde electromagnetice dirijate. Motoare de maşini oprite şi faruri stinse, instrumente de navigaţie şi legăturile radio perturbate — aceste interferenţe pot fi periculoase, mai ales pentru avioanele care navighează fără vizibilitate. Dar colectivitatea este ameninţată de un pericol: oprirea completă a distribuirii curentului electric pe sectoare mari, incluzând marile oraşe.

Înaintea opririi de amploare care a avut loc în nord-est în noaptea de 9 noiembrie 1965, mai fuseseră opriri la scară mai mică, ca cea de la sfârşitul lui septembrie din Cuernavaca (Mexic).

La 23 septembrie 1965, în timpul serii, în apropierea oraşului a apărut un disc mare roşiatic. Mulţi locuitori au putut să-l vadă, iar printre ei s-a aflat şi guvernatorul Emilio Riva Palaci. În momentul în care a survolat periferiile la joasă altitudine, luminile şi aparatele electrice au slăbit. Iar când s-a oprit deasupra cartierelor centrale, întunericul a devenit şi mai adânc.

Totul a durat câteva minute. Apoi discul s-a ridicat cu mare viteză, a dispărut şi lumina s-a reaprins. Primarul din Cuernavaca, Valentino Gonzales, şi şeful zonei militare, generalul Rafael Enrique Vega, observaseră şi ei, ca şi guvernatorul, manevrele OZN-ului.

Incidente asemănătoare s-au semnalat şi în alte ţări.

În Statele Unite, prima dată s-a întâmplat la Tamaroa (Illinois). La 14 noiembrie 1957, un OZN s-a oprit în aer la o altitudine mică, cum avea să facă la Cuernavaca, şi a întrerupt electricitatea pe un sector de şase kilometri.

Unsprezece zile mai târziu, fenomenul se repeta la Mogi Mirim, în Brazilia, dar de data asta au intrat în acţiune trei OZN-uri.

La 3 august 1958, un întreg cartier din Roma a fost cufundat în întuneric de un obiect luminos cu o formă rotundă. La 22 ianuarie 1959, altă pană de curent se înregistra la Salta, în Argentina, în momentul trecerii unui OZN de același tip.

Și rapoartele despre aceste efecte electromagnetice ciudate se succed până în 1965. Dar nimic nu lăsa să se prevadă întreruperea de amploare din nord-estul Americii care a cuprins un sector de două sute de mii de kilometri pătrați, populat cu treizeci și șase de milioane de persoane.

Din fericire, milioanele de ființe surprinse la New York și în alt oraș nu au știut nimic de evenimentele precedente. Nu au știut nici că înainte și în timpul panei de curent OZN-urile s-au aflat în spațiul aerian al New York-ului. Dacă ar fi știut, e puțin probabil că ar fi reacționat așa cum au făcut-o.

Trecerea unor OZN-uri a fost stabilită după aceea prin analiza rapoartelor și examinarea unei fotografii luate din building-ul revistei *Time*. Documentația a fost strânsă de Forțele Aeriene și de Comisia Federală pentru Energie.

Primul care a semnalat prezența unui obiect necunoscut la începutul panei de curent a fost comisarul adjunct al Aviației din Syracuse, Robert C. Walsh. Căderea de tensiune tocmai avusese loc când un aparat rotund, incandescent, a fost zărit de pe aeroportul din Hancock de mai mulți martori, printre care și Walsh care tocmai aterizase.

După formă, ar fi putut să fie un aerolit foarte mare. Dar nu se mișca precum un aerolit. În momentul în care a fost zărit de martori, obiectul se afla la altitudine foarte mică și urma o traiectorie ascendentă cu o viteză moderată. Un aerolit, aflat în acea poziție inițală, ar fi lovit cu rapiditate solul. Au trecut câteva minute, după care Walsh și ceilalți observatori de la sol au văzut un al doilea obiect la fel de mare ca primul, care între timp dispăruse.

În acest timp, un instructor de zbor, Weldon Ross, se apropia de aeroport. Al doilea obiect incandescent se afla atât de aproape de teren încât putea să fie luat drept o clădire cuprinsă de flăcări. Dar, Ross şi pasagerul său, James Brooking, un cibernetician, au văzut în curând că acel „glob de jăratic" se desprindea de sol. Obiectul avea un diametru de aproximativ treizeci de metri. Acceleraţia lui trebuie să fi fost fulgerătoare. A dispărut într-o clipă.

După ce a aterizat pe terenul neluminat, Ross a informat turnul şi pe comisarul adjunct Walsh.

După calculele sale, poziţia obiectului trebuie să fi fost pe verticala substaţiei de energie Clay, unitate automată de control a curentului venit de la Niagara Falls (New York).

Aproape în acelaşi moment, din building-ul revistelor *Time* şi *Life*, mai mulţi martori vedeau, prin întunericul care învăluia întregul Manhattan, un obiect roşiatic ciudat, aparent imobil deasupra oraşului. Luminile se stinseseră deja de douăzeci de minute. Unul dintre fotografii revistei a făcut mai multe fotografii. Una dinte ele a apărut în numărul din 19 noiembrie.

Din New York, din New Jersey, din Pennsylvania a plouat cu rapoarte care, în linii mari, se confirmau unele pe altele.

Unul dintre ele provenea de la pilotul Jerry Whitaker şi de la pasagerul lui, George Croniger. Cu aproximativ patruzeci şi cinci de minute înainte de începutul panei de curent, amândoi au fost martorii unei vânători de OZN deasupra localităţii Tidioute (Pennsylvania). Două „obiecte strălucitoare" zburau la o altitudine superioară celei a aparatului condus de Whitaker. În spatele lor veneau avioane de luptă. După spusele lui Whitaker, unul dintre OZN-uri a accelerat brusc, degajându-se elegant. În timp ce cei doi bărbaţi îl observau, al doilea a dispărut, cu siguranţă în acelaşi fel.

Imediat după ce a învăluit întregul Manhattan, întunericul s-a răspândit în şase state, trecând şi în Canada.

New York-ul a fost cel mai grav afectat. Era ora când oamenii se revărsau spre periferii. Şase sute de trenuri, cu aproape şaizeci de mii de călători, s-au pomenit blocaţi în subterane. Alte mii de persoane rămăseseră închise în ascensoare, undeva între cer şi pământ. Podurile şi tunelele erau arhipline de maşinile lipite unele de altele, cu farurile stinse în beznă.

La aeroportul internaţional Kennedy au fost anulate toate plecările şi avioanele aşteptate au fost îndrumate spre alte aeroporturi.

De la New York-ul cufundat în beznă a plecat un mesaj spre Washington şi spre „Casa Albă texană" a preşedintelui Johnson. Pentru a se evita panica, preşedintele a interzis Departamentului Planului de Urgenţă să decreteze alarmă naţională. Toată noaptea a cerut să i se comunice situaţia din cinci în cinci minute. Experţii Ministerului Energiei nu puteau să dea nici o explicaţie. Era cu neputinţă să se fi defectat sistemul de control cel mai perfecţionat care exista la ora aceea. Totuşi era o defecţiune.

A fost un adevărat miracol că nu s-a produs panică. În subterane multora le-au cedat nervii, dar au fost cazuri izolate. Majoritatea newyorkezilor s-au controlat perfect în ciuda tensiunii din acele ore interminabile. La miezul nopţii, ultimii pasageri ai trenurilor ieşeau din galeriile cufundate în întuneric pe la cele mai apropiate staţii.

Posturile de radio emiteau în continuare, folosind echipamentele electrice de urgenţă. Telefonul rămăsese mijlocul de comunicare cel mai sigur cu oraşele cruţate. Aproape toţi comentatorii remarcau că în Manhattan nu era panică.

De la Washington, Edward P. Morgan, de la ABC, afirma că comportarea newyorkezilor era un model de sânge-rece şi de cooperare. Era bine că se spunea asta, deşi nu era foarte conform cu realitatea.

Multe dintre persoanele rămase în ascensoare erau terorizate. Sute de persoane şi-au aşteptat ore în şir eliberarea. Au existat şi cazuri serioase de şoc emoţional.

Conform unei telegrame de urgenţă, catedrala Sfântul Patrick era arhiplină de oamenii cuprinşi de panică, crezând că e vorba de un atac inamic, ba chiar de o intervenţie supranaturală.

Spitalele, nedispunând de echipamente de urgenţă suficiente, erau nevoite să folosească lumânări sau să îndrepte spre ferestrele de la primul etaj farurile de la maşini. Rămas fără radar şi instrumente de navigaţie, navele care deserveau portul New York, navigând pe Houston sau pe East River, erau obligate să se deplaseze la întâmplare prin întuneric.

O întreagă populaţie chinuită de foame şi frig a aşteptat sfârşitul acelei grele încercări prin care trecea, căutând să doarmă în trenuri, în săli de aşteptare, pe culoarele building-urilor, sau pur şi simplu pe trotuare.

Puţini au ajuns până la criza de isterie. Sute de mii de oameni au respectat o disciplină care le face cinste. Şi la fel s-a întâmplat şi în celelalte oraşe lipsite de curent.

Opt state au fost afectate cel puţin în parte: Connecticut, Massachussetts, Maine, New Hampshire, New Jersey, New York, Pennsylvania şi Vermont. S-a produs ceva dezordine şi s-au semnalat câteva jafuri. În Massachussetts, guvernatorul Volpe, ca o măsură de protecţie, a făcut apel la Garda Naţională. Dar, în general, publicul şi-a păstrat calmul.

Cu siguranţă că cea mai mare parte a oamenilor a considerat evenimentul drept o defecţiune tehnică. Puţini auziseră

declarațiile oficiale anterioare despre infailibilitatea noului sistem de control al energiei electrice. Această rețea vastă, care punea în conexiune douzeci și nouă de companii de exploatare, dispunea de sute de dispozitive automate de control și siguranță. Experții declaraseră în Congres și în presă că orice defecțiune serioasă va fi pe viitor exclusă. Întreruperea curentului electeric în partea de nord-est era pentru ei un adevărat dezastru.

Conducătorii companiilor de exploatare mărturiseau deja că le era imposibil să înțeleagă cauza acestei perturbări gigantice. Radioul a transmis imediat aceste declarații. În Manhattan și în diferite orașe afectate de pana de curent, conducătorii auto din mașinile imobilizate ascultau la radio ultimele știri. E ușor de imaginat șocul pe care l-ar fi provocat asupra mulțimii difuzarea pe unde a rapoartelor de observații.

La Washington, aceste declarații ale celor care distribuiau energie i-au neliniștit pe cei ce se aflau de serviciu la statul-major al Forțelor Aeriene. Marii șefi au răsuflat ușurați când pana de curent a luat sfârșit fără să se fi auzit nici o aluzie directă la OZN-uri. Dar răgazul a fost de scurtă durată.

Chiar în aceeași noapte, președintele Johnson a ordonat o anchetă completă a Comisiei Federale pentru Energie. Statul-major s-a amăgit cu gândul că comisia se va interesa doar de aspectele tehnice ale problemei. Dar presa de dimineață scria deja despre OZN-urile văzute înainte și în timpul panei de curent.

Ziarele au primit foarte repede tăgăduirile statului-major al Forțelor Aeriene. Multe publicații le-au acceptat fără nici o dificultate. Dar unii editorialiști, amintindu-și de absența explicațiilor referitoare la toate observațiile din 1965, au ripostat cu scepticism „demistificării."

A doua zi seara se răspândise deja ideea că OZN-urile se aflau la originea defectării bruşte a tuturor aparatelor electrice. Această evoluţie neaşteptată a contrariat puternic statul-major. O astfel de publicitate făcea imposibilă escamotarea rapoartelor de observaţie înainte de intrarea în acţiune a comisiei federale. Dacă ordinul preşedintelui Johnson ar fi fost respectat întocmai, ar fi fost examinate toate rapoartele din noaptea aceea angoasantă.

Asta ar fi putut să însemne sfârşitul SECRETULUI.

XII

ÎN SPATELE „NOPȚII NEGRE"

Herald Journal din Syracuse a fost primul care a divulgat negru pe alb observaţiile din cursul faimoasei nopţi de 9 noiembrie 1965.

Apoi, *Star* din Indianapolis a reamintit de precedentele întreruperi de curent provocate de OZN-uri.

Toată energia electrică care alimentează oraşul New York vine de la generatoarele de la Niagara Falls prin substaţia de la Clay. La 9 noiembrie, secretarul de la Ministerul Apărării, Cyrus Vance, Departamentul Planului de Urgenţă şi majoritatea experţilor reţelei erau de acord să plaseze în acest sector punctul probabil de ruptură.

Pe 10 şi 11 noiembrie, comentatorii au preluat raportul de la Syracuse, bazându-se din ce în ce mai mult pe ipoteza OZN. Iar experţii companiilor de exploatare, punând pana de curent sub semnul misterului, nu făceau decât să orienteze spiritele în acelaşi sens.

Pentru purtătorul de cuvânt al grupului *Edison,* această pană de curent era la fel de fantastică cum ar fi fost ruperea unei enorme conducte principale de apă.

Nu mai puţin dezorientat era şi Joseph C. Swidler, preşedintele Comisiei Federale de Energie. După două zile, acesta a declarat morocănos:

„E posibil să nu găsim nici o explicaţie panei de curent din nord-estul ţării, şi nu putem deloc garanta că ea nu se va mai repeta."

Situaţia era foarte gravă pentru conducătorii companiilor. Pe vremea când noua reţea de tensiune era în proiect, meritele ei fuseseră foarte lăudate, atât consumatorilor cât şi serviciilor publice... Interconectările dintre staţiile de energie aveau să permită regularizarea debitului... Comisia Federală de Energie şi comisia Congresului primiseră asigurarea că nenumăratele dispozitive automate de securitate urmau să împiedice acele efecte de reacţie în lanţ care mai înainte provocau întreruperile din aproape în aproape... Iar acum fusese în pană întreaga reţea. La scadenţa promisiunilor, companiile nu se alegeau decât cu decepţie, suspiciune, poate şi cu blamul publicului.

Comisia Federală de Energie (FPC) era la fel de supărată. Verificase totul — planuri de instalare, echipamente — şi garantase la Casa Albă şi în faţa Congresului eficacitatea sistemului de protecţie. Acum risca să fie acuzată de nepricepere sau neglijenţă.

Pe FPC nu o ajuta cu nimic insistenţa cu care unii editorialişti puneau pana de curent pe seama OZN-urilor. Unul dintre comentatori cita diagnosticul unui expert canadian: „Depresiune nervoasă care a afectat creierul electronic al imensei reţele."

La 14 noiembrie, premierul canadian informa FPC-ul că avea de gând să se retragă din CANUSE (*Canadian-United States Eastern*), interconexiunea Canada-Statele Unite din est, ţara lui fiind obligată să se protejeze împotriva defectărilor sistemului energetic american.

În aceeaşi zi, Frank McGee, comentatorul de la NBC, dezvăluia la radio un nou raport OZN. El spunea că, cu puţin înainte de pana de curent, un pilot văzuse un obiect rotund, incandescent, în apropiere de instalaţiile de la Niagara Falls. Agenţia *Associated Press* a preluat ştirea şi ea a apărut curând în numeroase ziare.

A doua zi dimineaţă, pe 25 noiembrie, *Journal American* din New York publica un articol lung despre raportul de la Syracuse.

Şi deodată toată această efervescenţă a încetat. FPC-ul a anunţat că marele mister fusese rezolvat. Fusese avariat un releu de la o staţie de tensiune canadiană...

Un miliard de dolari, sute de dispozitive de siguranţă (după cum declara chiar FPC-ul)... şi colosul tehnic fusese făcut KO de un simplu releu!... Nu se spusese mai devreme pentru că avaria se produsese la instalaţiile de la Adam Beck, în Ontario, punct destul de depărtat pentru ca ancheta să-l neglijeze vreme de cinci zile...

Ştirea era incredibilă!

Şi mai era şi falsă!

Releul de la Adam Beck era intact. Se deschisese din cauza unei supraîncărcări bruşte. Dovada funcţionării sale corecte avea să o aducă publicaţia tehnică *Power*, publicaţie care avea legături strânse cu seviciile publice. Articolul era semnat de redactorul şef şi apărea ca urmare a unei anchete serioase făcută de revistă. Mai am şi acum copia raportului numitei anchete.

Raportul creionează un tablou impresionant al evenimentului.

La 9 noiembrie, pe la sfârşitul după-amiezii, releul nr.2 de la Adam Beck funcţiona normal. Generatoarele, pe cinci linii, alimentau Toronto. Sarcina era destul de scăzută faţă de maximă. Totuşi, ca sub efectul unei suprasarcini, un releu sărise. Una dintre cele cinci linii s-a întrerupt.

Asta nu anunţa decât o operaţiune de rutină. Dar, în realitate, începea un adevărat coşmar.

Întreaga reţea Canada-Statele Unite avea să sară în exact patru secunde.

Aproape imediat s-au întrerupt şi celelalte linii care duceau la Toronto. De parcă n-ar fi existat nici un sistem de siguranţă, o suprasarcină teribilă se deplasa pe liniile din sud. Într-o clipă ieşeau din uz staţia de la Clay şi o instalaţie de pe râul Saint-Laurent. Apoi întreaga reţea CANUSE se rupea în patru fracţiuni.

În perioada aceea, la reţea erau legate douăzeci şi nouă de instalaţii. Pentru unele dintre ele, dispozitivele de siguranţă şi-au făcut datoria, sau inginerii de serviciu au deschis repede disjunctorii. În alte părţi, suprasarcina enormă s-a instalat prea repede.

Nimeni nu văzuse vreodată pe vreo reţea un astfel de haos. În unele puncte curentul s-a inversat. A trebuit să se întrerupă generatorii de vapori. La supapele de siguranţă ale cazanelor s-au format adevărate gheizere, în timp ce cădeau pompele şi compresoarele de aer. Instalaţiile lipsite de echipamentul provizoriu n-au putut să funcţioneze timp de mai multe ore. Şi, în acest iad, nefericiţii operatori erau hărţuiţi cu plângeri şi reclamaţii nesfârşite, provenite din sectoarele cufundate în întuneric.

Tabloul zugrăvit de revista *Power* este în esenţă conform cu realitatea. Dar lipsesc anumite informaţii. Nu se face nici o menţiune la invulnerabilitatea atât de lăudată a sistemului. *Power* evită să vorbească de dispozitivele de siguranţă. Iar curiozitatea ei nu merge până acolo încât să pună marea întrebare:

Care a fost cauza panei de curent?

După cum scrie revista, nu a existat nici o intervenție exterioară. Dezastrul își are originea în acel „simplu releu" nr.2 care a sărit la Adam Beck, incident banal urmat de „evoluții neprevăzute". Și aceeași revistă *Power* afirma că „sarcina de linie era foarte mult sub maximă", iar mai departe precizează că „toată rețeua a cedat în patru secunde". Dacă toate astea sunt adevărate, ar trebui să se tragă concluzia că *tot sistemul nu era decât o escrocherie catastrofală.*

Rețeaua funcționa de un anumit timp. În cursul anilor precedenți, mai existaseră pene de curent. Conform previziunilor, dispozitivele de siguranță funcționaseră perfect. Penele fuseseră imediat localizate și reparate. Aceleași dispozitive ar fi limitat la un sector foarte mic întreruperea de curent de la 9 noiembrie, dacă s-ar fi datorat doar unei suprasarcini accidentale la releul nr.2 de la Adam Beck.

Nu exista decât o singură explicație posibilă: intervenția unei forțe electromagnetice capabilă să producă subit o suprasarcină pentru care nu fuseseră proiectate dispozitivele de siguranță.

Tărăboiul făcut de presă pe tema OZN-urilor preocupa serios statul-major al Forțelor Aeriene, când a primit din partea Comisiei Federale pentru Energie informația referitoare la Adam Beck.

Mesajul oficial trimis din Canada FPC-ului dădea toate detaliile pe care le găsim în raportul din *Power.* Asta a părut că reprezintă un pericol grav pentru statul-major, prin faptul că se deschidea poarta pentru tot felul de speculații în legătură cu suprasarcina aceea extraordinară și inexplicabilă. Ca să scape cu față curată, a inventat povestea cu releul avariat. Asta însemna să învinuești Canada de o neglijență gravă. Putem să ne închipuim că premierul canadian s-a lăsat convins de necesitatea ascunderii adevărului „în interesul comun al ambelor țări".

Această versiune nu-i mulţumea deloc pe şefii serviciilor publice din Statele Unite.

Deşi nu aveau în definitiv nimic să-şi reproşeze, ei au studiat mijloacele de întărire a dispozitivelor de siguranţă pentru cazul în care un astfel de accident s-ar fi repetat. La rândul lor, Aviaţia Civilă Federală, uzinele, spitalele, centrele de afaceri, imobilele publice şi private au întocmit imediat planuri de echipare de urgenţă cu generatoare diesel sau motoare cu benzină. Atenţia s-a îndreptat în mod special spre alimentarea ascensoarelor în care rămăseseră blocate mii de persoane.

Sublinierea deosebită care a fost dată anunţării acestor ameliorări a făcut să treacă pe planul doi speculaţiile despre OZN-uri. Dar acalmia a fost de scurtă durată. În curând s-au semnalat noi pene de curent...

26 noiembrie 1965. În timpul nopţii, stingerea luminilor, pană generală de curent în două sectoare ale localităţii Saint-Paul (Minnesota).

2 decembrie. Pană de curent în Texas (New Mexico) şi Mexic.

5 decembrie. Pană de curent în Texasul oriental.

Numărul total al întreruperilor de curent din luna decembrie depăşeşte net normele admise.

În aceeaşi lună decembrie a avut loc şi în alte ţări o creştere a numărului de defecţiuni ale distribuţiei de curent electric. Pană la Zwoll, în Olanda. Pană în Arabia Saudită. La 26 decembrie, pană la Helsinki şi în alte trei oraşe din Finlanda. În aceeaşi zi, pană parţială la Buenos Aires care a imobilizat ramele de metrou pe cinci linii subterane. Iar au rămas blocate în ascensoare mii de persoane. În toate marile building-uri s-a stins lumina. Tensiunea a crescut şi mai mult din cauza întreruperii comunicaţiilor. A doua zi, un reporter a reamintit de marea pană de curent din nord-estul Americii. El a vorbit de posibilitatea unei acţiuni a OZN-urilor. Fără

vreo dovadă, dar pe măsură ce se înmulțeau incidentele de acest gen, se vorbea din ce în ce mai deschis de OZN-uri.

Suntem în 1966 și relatările despre penele de curent neexplicate apar în toată presa, în Italia, în Peru, în Anglia și în Statele Unite, în anumite sectoare din Wyoming, din Utah, din Nebraska, în Colorado. Frecvența acestor incidente urmează de aproape pe cea a observațiilor OZN; în creștere netă în cursul anului. Dar nu se poate vorbi de coincidență decât pe ansamblu, nu pe cazuri particulare, pentru că lipsesc dovezile unei corelații. Dar abundența ecourilor va stingheri mult cenzura.

Acum apare cu claritate că Comisia Federală pentru Energie și-a copiat comportamentul în materie după cel al Forțelor Aeriene. Lucrul acesta mi-a fost confirmat de doctorul James McDonald, care studiase personal cu mare atenție pana de curent din nord-estul Americii. Reputația de mare savant i-a permis să stea de vorbă cu unii membri ai comisiei.

Când a fost anunțat studiul universității din Colorado, pana de curent a dispărut din conversații. Dar unii membri ai Congresului cereau mereu o anchetă. Printre ei se număra și William D. Ryan. În cursul audierilor Congresului din 1968, el avea să-l întrebe pe doctorul McDonald despre problema unei acțiuni electromagnetice a OZN-urilor și a eventualității unei astfel de intervenții în marea pană de curent din nord-estul Americii.

În răspunsul său, doctorul McDonald a insistat asupra gravității acestei probleme. Avuseseră loc prea multe întreruperi de curent provocate de aceste aparate ca să ne mai prefacem că nu știm. Și a făcut reproșuri Comisiei Federale pentru Energie pentru că a eludat coincidențele ciudate relevate între trecerea unor OZN-uri și bruștele întreruperi de curent. Adresându-se membrilor din comitetul Congresului, doctorul McDonald a spus:

„FPC-ul are zeci de rapoarte referitoare la acea memorabilă noapte din noiembrie 1965. Întunericul încă mai învăluia zona când rapoartele au început să vină unul după altul."

Apoi, McDonald a revenit asupra faptului că releul de la Adam Beck funcţionase normal sub acţiunea unei supra-sarcini anormale... Era greu să nu faci apropierea cu prezenţa unui OZN exact deasupra substaţiei de la Clay.

De la audierile din 1968, Ryan şi alţi câţiva deputaţi au încercat să obţină deschiderea unei anchete. Dar presiunile venite de la nivel foarte înalt au dejucat toate aceste tentative.

În orice program de pregătire a publicului ar trebui să figureze o expunere a dovezilor intervenţiei OZN-urilor în marea pană de curent de la 9 noiembrie 1965. Dezminţirile precedente vor face acest lucru dificil.

Dar, văzută şi revăzută, verificată sub toate aspectele, documentaţia noastră nu conţine nimic atât de oribil, atât de ameninţător pentru a ne aştepta ca dezvăluirea ei să provoace o panică demenţială. Dar chiar şi după excluderea acestei temeri, tot mai rămân destule probleme de rezolvat în perspectiva iniţierii a milioane de cetăţeni.

Ca şi alţi investigatori care au studiat ani de zile mărturiile, şi eu am învăţat treptat ce puteau să însemne anumite reacţii. Le-am detectat din sute de rapoarte ale unor întâlniri fără ameninţări şi fără pagube. Acum le percep într-un ansamblu, şi cred că înţeleg mai bine ce anume îi îngrijorează atât de mult pe cenzori.

Prea lunga ascundere a adevărului duce în perspectivă la un contra-şoc serios. Mărturisirile tardive ale statului-major ar putea să distrugă încederea publicului în el.

Dar ce e de făcut? Mai devreme sau mai târziu, SECRETUL tot va fi înlăturat. Iniţierea publicului ar fi preferabilă manifestării subite, brutale, masive a realităţii. Poporul

american a suportat bine în cursul istoriei sale crizele naţionale. După toate probabilităţile, el va suporta la fel de bine şi realitatea OZN-urilor. La început va fi o atmosferă de alertă, câteva zile penibile; dar marea majoritate a americanilor va şti să se ferească de panică dacă adevărul i s-ar spune în întregime, dacă statul-major al Forţelor Aeriene va dezvălui motivele acestei lungi supravegheri exercitate de străinii veniţi din spaţiu.

Dar statul-major nu poate să dezvăluie aceste motive pentru că pur şi simplu nu le cunoaşte. Ani întregi de analize nu l-au dus la nici un rezultat.

Poate că-l vom afla într-o zi, dacă nu a fost blocată orice comunicare. La fel ca generalul MacArthur, generalul-locotenent James M. Gavin a pronunţat un avertisment public. Citez:

„E posibil să ne pomenim într-o zi în faţa unor fiinţe care să pizmuiască chiar existenţa Pământului."

Câţiva savanţi reputaţi sunt de acord cu generalii în această privinţă — luarea contactului cu vizitatorii din alte lumi ar însemna să se meargă în întâmpinarea unui dezastru. În acest grup găsim patru somităţi din lumea ştiinţifică: doctorul Albert Hibbs de la Jet Propulsion Laboratory al universităţii *Caltech*, doctorul Otto Struve, fostul director al proiectului OZMA, doctorul Thomas Gold, profesor de astronomie la universitatea Cornell şi doctorul Carl Sagan, consilier ocazional al NASA. Raportul Institutului Brookings, întocmit pentru NASA, pleda şi el împotriva oricărei încercări de contact. Expunerii asupra impactului pe care îl va avea contactul îi era adăugată această scurtă observaţie istorică:

„Societăţile prea sigure de ele s-au destrămat în contact cu societăţi superioare. Aceasta a fost soarta indienilor din America".

Au trecut ani de zile de la prezentarea acestui raport. Şi, de la an la an, devine mai vitală necesitatea de a afla tot ce

putem despre supravegherea exercitată de OZN-uri, fără a neglija perspectiva unei invazii.

Trebuie să aflăm de urgenţă cum arată vizitatorii noştri. Se aseamănă cu pământenii? Vin de pe una dintre acele multe planete unde, după părerea unor savanţi, condiţiile de viaţă sunt identice cu cele de pe Pământ? Sau sunt atât de diferiţi încât orice contact cu ei nu poate să provoace decât frică şi repulsie şi de o parte şi de cealaltă, făcând zadarnică orice tentativă de înţelegere?

Operaţiunea pe care o preconizăm şi pe care o vom expune în detaliu urmăreşte dezvăluirea motivelor supravegherii îndelungate şi aflarea perspectivelor de debarcare şi eventualele ei urmări.

În continuare vom face un tur de orizont rapid în cursul căruia specialiştii ne vor expune opiniile lor asupra problemelor vieţii în alte lumi. O dezbatere la Academia Forţelor Aeriene ne va aduce la cunoştinţă o ipoteză ciudată despre vizitatorii veniţi din spaţiu, susţinută cu fapte de mare interes. Şi vom face un tur şi printre cei care povestesc despre întâlniri ciudate cu bărbaţii şi femeile spaţiului...

Deşi nu există încă nici o imagine autentică a vreunuia dintre aceşti vizitatori, vom învăţa să ni-i imaginăm cu ajutorul specialiştilor.

Dacă nu va avea loc o nouă şi radicală schimbare în comportamentul lor, va trebui să aşteptăm operaţiunea noastră specială pentru a-i cunoaşte.

Dar acest tur de orizont ne va putea fi de oarecare utilitate în cazul în care necunoscuţii vor debarca pe planeta noastră.

XIII

FIINȚELE VENITE DIN SPAȚIU

„Există cel puțin o sută de milioane de planete locuite. Pe un mare număr dintre ele trebuie să ne așteptăm să găsim ființe mult superioare nouă."

Când doctorul Harlow Shapley, fost director al observatorului astronomic de la Harvard, a făcut această declarație, cei mai mulți dintre colegii săi precum și publicul au fost cuprinși de stupoare.

De atunci, mulți astronomi au depășit cu mult estimarea prezentată ca minimală de savantul de la Harvard.

Doctorul Otto Struve crede că în galaxia noastră pot să existe un miliard de planete locuite. Alți savanți susțin altă ipoteză a doctorului Shapley și a echipei sale de cercetători. Aceste ființe din alte lumi s-ar împărți în trei categorii. Prima e cea a lumilor care au beneficiat de o perioadă mai lungă de dezvoltare decât a noastră, având o civilizație mult mai avansată decât cea terestră. A doua ar avea un nivel comparabil cu al nostru. A treia ar fi în întârziere față de noi.

Fenomenul OZN ar atesta apartenența la prima grupă a creatorilor acestor aparate. Piloții de pe avioanele militare și comerciale, controlorii de la NASA, operatorii radar de

pe aeroporturi, toţi recunosc precizia manevrelor executate de OZN-uri, uneori la viteze foarte mari.

Una dintre demonstraţiile cele mai uluitoare ale acestei abilităţi tehnice a fost făcută cu ocazia unei întâlniri deasupra golfului mexican, despre care am mai vorbit. Conform unui raport oficial al Forţelor Aeriene, trei grupuri de OZN-uri au fost zărite de echipajul unui bombardier B 29 care efectua un zbor de noapte deasupra golfului.

Primele două grupuri, văzute de mai mulţi membri ai echipajului, au trecut ca fulgerul. Cele trei radare de la bord au indicat o viteză de 8440 km/h. Al treilea grup a trecut instantaneu la viteza bombardierului pentru a-l urmări timp de zece secunde.

Deodată, pe ecranele radar a apărut o navă spaţială enormă. Era clar o navă de transport venită la întâlnire. OZN-urile care urmăriseră bombardierul au ţâşnit spre ea, accelerând până când au ajuns la aceeaşi viteză. Urmărite de radar, urmele lor s-au pierdut în cea a navei gigantice care, după câteva clipe, a ajuns la viteza de 4500 km/h şi a dispărut de pe ecran.

Primele OZN-uri manevraseră cu o viteză mai mare de 8000 km/h. O astfel de operaţiune denotă o precizie extraordinară şi sincronizări perfecte. Nu încape îndoială că toate comenzile erau automate, dar punerea la punct şi controlul echipamentului foarte complex presupunea un grad înalt de inteligenţă şi de tehnicitate.

În raportul pe care l-am primit înainte de intervenţia CIA, Forţele Aeriene confirmau toate aceste detalii şi admitea că tehnicile uzuale nu puteau să furnizeze nici o explicaţie.

Construirea şi punerea în funcţiune a OZN-urilor, şi în special a navei-mamă, dovedesc că constructorii şi echipajele au un avans de câteva secole faţă de noi. William Lear, genialul specialist în domeniul aerospaţial, după ce a observat un OZN din avionul său directorial, a vorbit de un avans de milenii. Documentul RAND despre OZN-uri admite

că astfel de civilizaţii au un avans extraordinar din cauza vechimii lor. Chiar şi USAF admite teoria conform căreia pământeanul se află într-un stadiu mediu de dezvoltare şi că alte rase spaţiale îi sunt superioare din punct de vedere tehnic (extras dintr-un comunicat al statului-major din 27 aprilie 1949).

În ceea ce priveşte felul în care arată vizitatorii, părerile sunt împărţite. Controversa e agrementată cu desene umoristice reprezentând creaturi ciudate şi se alimentează cu articole şi comentarii despre pretinse „contacte" mai mult sau mai puţin extravagante. Cele mai multe poveşti despre pasagerii OZN-urilor sunt glume de prost gust. Există totuşi un număr mic de rapoarte provenite de la cetăţeni cu o reputaţie bună, pe care anchetatorii nu le-au respins din capul locului, fără însă să le atribuie o valoare probatorie.

La 24 mai 1962, guvernul argentinian comunica oficial că un OZN aterizase la La Pampa. Ştirea aceasta venea după sute de observaţii în cinci provincii, observaţii confirmate de administraţiile şi poliţiile locale. În ceea ce priveşte La Pampa, comunicatul radio al guvernului preciza că martori demni de încredere au văzut un disc mare aterizând lângă o fermă. Din el ar fi ieşit două siluete, după toate aparenţele roboţi. Totuşi, după ce au făcut câţiva paşi, de parcă şi-ar fi dat seama că sunt observaţi, roboţii s-au întors repede la aparatul lor, care a decolat şi a dispărut cu rapiditate.

După anchetă, un ofiţer din Forţele Aeriene argentiniene a confirmat aterizarea OZN-ului. Terenul era ars superficial pe o suprafaţă rotundă cu un diametru de şase metri. Ofiţerul admitea faptul că martorii fuseseră surprinşi şi înspăimântaţi de acele două siluete mişcătoare cu gesturi de automat.

Această descriere a unor creaturi mecanice se repetă în mai multe rapoarte. NASA va dispune foarte curând de roboţi de explorare perfecţionaţi. E greu de admis că

vizitatorii, mult mai perfecţionaţi decât noi, n-ar putea dispune de aşa ceva.

Dar se poate avea în vedere o altă posibilitate şi mai tulburătoare. Ceea ce au văzut martorii ar putea să fie exemplarele unei specii spaţiale precum formidabilul CYBORG (*cybernetic organism*) contractat de NASA în vederea unor călătorii spaţiale de lungă durată. Sub acţiunea unor „modificatori mentali" de ordin chimic şi prin intervenţia unei chirurgii speciale, unii astronauţi din viitor vor fi transformaţi în semiroboţi, organisme cibernetice. Acestui plan fantastic i se opun cu energie câţiva savanţi şi medici precum doctorul Toby Freedman de la *North American Aviation.*

„Acest tratament chirurgical, spune doctorul, ar produce o fiinţă monstruoasă al cărei sistem fiziologic ar fi parţial înlocuit cu un sistem electronic, care va avea gura închisă, plămânii atrofiaţi, excreţiile reciclate în interiorul corpului, nervii parţial secţionaţi, emotivitatea distrusă. Schimbarea ar fi atât de extraordinară încât niciodată o astfel de fiinţă nu s-ar putea reintegra în rasa umană."

Aceşti astronauţi de tip circuit închis ar fi nişte hibrizi dintre om şi maşină. În locul inimii şi al altor organe ar fi plasate aparate perfecţionate. N-ar avea nevoie nici de hrană, nici de apă — vor avea încorporate surse de energie. Eventual, se va face o înlocuire a creierului.

CYBORGUL, semirobotul inaccesibil emoţiei, va fi folosit pentru călătoriile lungi la care n-ar putea rezista astronauţii normali. Nu încape nici o îndoială că acest lucru se va putea face într-o zi — de noi sau de altă rasă planetară.

Este totuşi posibil ca străinii veniţi din spaţiu să fi depăşit stadiul de CYBORG şi să fi pus la punct vreo oroare biomecanică mult mai perfecţionată. Dacă astfel de roboţi ar veni pe Pământ, alarma ar fi însoţită de un dispreţ posibil la adresa adevăratei naturi a mandatarilor lor, care ar putea

foarte bine să fie umanoizi. Să ne închipuim efectul pe care l-ar avea asupra oamenilor de pe o altă planetă CYBORGII noştri?

În locul CYBORGULUI, doctorul Freedman şi echipa lui susţine crearea unui OPTIMAN, un supraom pus la punct prin supraexcitarea funcţiilor unui om normal. Iată ce spune doctorul Freedman:

„OPTIMAN va arăta normal. Dar va suporta raţionarea de oxigen a unui şerpaş himalayan, va dobândi rezistenţa la foc a unui fachir şi sobrietatea unui ermit. Va fi puternic ca Hercule, va alerga mia de metri în trei minute şi va rezolva mintal orice problemă."

Mai puţin înspăimântător decât CYBORGUL, OPTIMAN ar transmite şi el o falsă imagine a umanităţii noastre.

Unii nu simt nevoia de CYBORGI şi OPTIMANI, considerând că omul este o culme a evoluţiei sau crezând că, creat după imaginea lui Dumnezeu, el este capodopera Creaţiei. *Homo Sapiens* este pentru ei — cu silueta lui verticală, cu cele două braţe, cu cele două picioare, cu vederea binoculară, cu auzul biauricular, cu agilitatea digitală, fără a mai vorbi de spiritul curios şi de imaginaţia fecundă — o culme în Univers.

Mulţi oameni, printre care şi mulţi savanţi respectaţi, pretind că străinii nu vor ajunge niciodată la acest grad înalt de dezvoltare.

Regretatul doctor Willy Ley, ale cărui scrieri pe tema spaţiului au avut mare suces, a stârnit o mică furtună declarând public că fiinţele venite din spaţiu nu erau probabil foarte diferite de cele din casa vecină.

Savanţii respingeau atunci, aproape în unanimitate, ideea că exploratorii spaţiali ar putea să fie toţi umanoizi. Dar de atunci creşte mereu numărul celor care cred că pe

milioane de planete trăiesc oameni asemenea nouă cu care va fi posibil să ne întâlnim. Alţi savanţi, după ce au studiat problema vieţii extraterestre, nu văd prea multe şanse pentru astfel de întâlniri.

O autoritate în materie este profesorul Zdenek Kopal. Născut în Cehoslovacia şi devenit cetăţean american, profesorul a lucrat ca asociat la cercetările de la universitatea Harvard din 1940 până în 1946, apoi a fost profesor adjunct la Institutul de Tehnologie din Massachussetts din 1947 până în 1951 şi, în sfârşit, profesor de astronomie la universitatea din Manchester. În cursul ultimilor zece ani, în calitate de membru al Comisiei Lună-Planete a Biroului Naţional al Spaţiului din Statele Unite, el a jucat un rol foarte important în pregătirile aterizărilor pe Lună.

Doctorul Kopal, în perfect acord cu Shapley, Melvin Calvin şi alţi savanţi cunoscuţi, crede că există un mare număr de planete locuite. Într-o carte recentă, *Man and His Universe*, el expune această teză şi evocă perspectivele fascinante ale explorărilor spaţiale. Dar aminteşte motivele care ar putea să împiedice orice comunicare cu fiinţele din alte lumi, chiar dacă se află la acelaşi nivel de civilizaţie ca noi:

„În galaxia noastră, am putea să găsim o multitudine de vieţi planetare în diferite stadii de dezvoltare, mai avansate sau mai puţin avansate faţă de intervalul nostru de existenţă, putând să fi ajuns la sute de milioane de ani. Ce reprezintă la scară cosmică un interval de o mie sau de zece mii de ani în evoluţia lumilor?"

Pornind de aici, profesorul nu vede deloc cum s-ar putea face o întâlnire cu o lume aflată în acelaşi stadiu de civilizaţie ca şi noi, cu care am putea să stabilim schimburi intelectuale. Şi cum am avea puţin de câştigat de pe urma contactelor cu

o civilizație prea avansată sau prea înapoiată, nu există motive pentru a se încerca o apropiere.

Dar ce să facem dacă primim vizia unor ființe extraterestre care au fost destul de inteligente ca să ne descopere existența? Profesorul răspunde:

„Există toate șansele să ne pomenim în laboratoarele lor, tratați la fel de bine cum sunt șoarecii și cobaii în laboratoarele nostre. Poate că, la urma urmelor, se vor hotărî să ne ignore. Dar atunci care ar fi scopul acestei lungi călătorii?"

Ca și Hibb, Gold și alți savanți reputați, Kopal pune accentul pe pericolul întâlnirii cu o rasă superioară:

„A fost amplu demonstrat că impactul unei civilizații avansate asupra alteia rămasă în urmă, duce la mari nenorociri pentru cea de a doua. Asta se vede clar din istoria omenirii și în special din colonizarea Americii de către europeni, precum și a altor părți ale globului din secolul al XVI-lea până în secolul al XIX-lea".

Avertismentele doctorului Kopal și ale altor savanți sunt cât se poate de sincere. Ei sunt convinși de realitatea și de gravitatea pericolului. Dar informații recente permit să se afirme că planeta noastră a fost deja vizitată fără ca locuitorii ei să aibă de suferit de pe urma unor ființe superioare din punct de vedere tehnologic.

Dovada cuprinde trei părți.

Prima mi-a ajuns la cunoștință de la Serviciului de Cercetări Navale, în cursul unei discuții confidențiale cu un căpitan de navă și un căpitan de fregată. De atunci, spusele lor au fost confirmate de Serviciul Hidrografic al Marinei.

La începutul secolului al XVI-lea, amiralul turc Piri Reis intra în posesia unei hărți folosite de Cristofor Columb în cursul călătoriei sale spre America din anul 1492. În 1513, amiralul întocmea o hartă a lumii pornind de la acest document și de la hărțile grecești datând de pe vremea lui Alexandru cel Mare.

Evident, semnificaţia hărţii lui Cristofor Columb avea să scape oamenilor din vremea lui. După moartea amiralului, ea a căzut în uitare. Dar în 1933, un alt ofiţer de marină, intrigat de anumite detalii de pe harta lumii a lui Piri Reis a furnizat o copie a acesteia şi alta a hărţii lui Cristofor Columb Serviciului Hidrografic al Marinei Statelor Unite. Şeful serviciului a încredinţat examinarea lui A.H. Mallery, un căpitan de navă aflat în retragere, o autoritate în materie de hărţi vechi.

Sesizând imediat importanţa descoperirii, comandantul Mallery a cerut Marinei să facă o expertiză completă. La capătul unui studiu îndelungat şi a numeroase verificări, inginerii hidrografi care îl asistaseră pe Mallery au ajuns la concluzii interesante.

Astfel, pentru călătoria sa în America, Columb dispusese de o hartă pe care figurau fragmente ale coastei Americii de Sud, dintre care şi coasta antarctică. Harta originală data probabil de cel puţin cinci mii de ani, poate chiar mai de mult. Ea era atât de precisă încât nu putea să fie executată decât de cartografi antrenaţi pe baza unor observaţii aeriene.

Din loc în loc, coastele reprezentate pe harta lui Piri Reis erau acoperite de gheaţă de mai multe secole. Pentru a verifica urma originară, Marina a făcut apel la un expert în prospecţie seismică, reverendul Daniel Linehan, directorul observatorului Weston de la colegiul din Boston. După numeroase sondaje prin stratul gros de gheaţă, seismologul a regăsit cu exactitate traseul coastei de pe harta lui Piri Reis. Se dovedea astfel că harta era mai veche de douăzeci de secole.

Mai târziu, faimoasa hartă a fost comparată cu fotografiile transmise de sateliţi. Acelaşi efect de curbură terestră cu o distorsiune crescândă în funcţie de distanţa sectoarelor se regăsea pe ansamblul documentelor.

O singură explicaţie este acceptabilă. Harta veche pe care s-a bazat Piri Reis provenea din fotografii făcute la foarte mare altitudine, altitudinea actualilor noştri sateliţi artificiali. O astfel de operaţiune nu putea să fie făcută decât de o navă spaţială extraterestră, sau de un aparat plasat de nişte pământeni aparţinând unei civilizaţii foarte avansate, dispărută fără să fi lăsat vreo urmă.

Discutând din nou problema cu cei doi ofiţeri de la cercetările Navale, am avansat ipoteza unei civilizaţii pământene dispărute.

— Imposibil, mi-a spus căpitanul de navă. Nici cel mai bun aparat al nostru n-ar putea în momentul de faţă să se apropie de această altitudine. Ar trebui să se admită că oamenii din perioada aceea se lansaseră cel puţin în domeniul operaţiunilor spaţiale. Or, construirea şi întreţinerea celui mai mic aparat spaţial cere un echipament industrial considerabil. Iar existenţa acestui echipament nu se poate concepe izolată. Ea presupune o dezvoltare industrială asemănătoare cu a noastră. Şi nu găsim nicăieri urma unor uzine, instalaţii petroliere sau laboratoare. Nu au existat niciodată înaintea noastră echipamente industriale de tip modern.

În aceste condiţii, singura explicaţie posibilă rămâne intervenţia unei nave spaţiale străine.

A doua parte a demonstraţiei noastre o constituie analiza academiei Forţelor Aeriene, făcută în 1968. Vechile legende au alimentat controversa, dar analiştii aveau motive întemeiate să nu le neglijeze. Există similitudini ciudate între pretinsele legende ale unor ţări îndepărtate, din Europa şi din Asia, fără mari contacte între ele în momentul în care au luat naştere.

Academia a insistat asupra faptului că naratorii nu aveau suficientă pregătire şi nici un vocabular adecvat pentru a descrie în mod precis noutăţile tehnice apărute sub ochii lor.

Îndepărtând astfel cauza unor neînţelegeri, Academia a continuat:

„... Acestea fiind zise, să ne oprim la o relatare ciudată din una dintre cele mai vechi cronici ale Indiei, *Cartea lui Dzyan*... Aceste legende au fost adunate într-un manuscris îndată ce omul a învăţat să scrie.

Povestea în cauză este relatarea sosirii pe Pământ a unui mic grup de fiinţe extraterestre, în urmă cu mii şi mii de ani. Ei ar fi venit într-o navă de metal care ar fi făcut de mai multe ori turul Pământului înainte de a ateriza... Cartea spune: „Aceste fiinţe trăiau deoparte. Ele erau foarte respectate de oamenii în mijlocul cărora poposiseră. Dar s-a întâmplat să se iţte neînţelegeri între ei şi s-au despărţit. Mai mulţi bărbaţi, femei şi copii s-au instalat în alt oraş, unde populaţia, înspăimântată, i-a considerat stăpâni.

Despărţirea nu a adus pacea între ei. Astfel, şeful primei colonii, luând cu el un mic număr de războinici, s-a ridicat în aer cu o navă mare de metal strălucitor. De la mai multe leghe de cetatea inamică, ei au trimis o lance mare pe o rază de lumină. Lancea a explodat peste oraş într-o sferă mare de flăcări care au urcat până la cer şi aproape până la stele. Toţi locuitorii au fost arşi în mod cumplit, şi au fost arşi cei care ieşiseră din oraş şi se aflau în vecinătatea lui. Cei care au privit la lance şi la sfera de foc au orbit definitiv. Cei care s-au întors în oraş pe jos s-au îmbolnăvit şi au murit. Praful oraşului era otravă, la fel şi râurile care îl traversau. Oamenii nu mai îndrăzneau să se apropie de el. Oraşul a devenit pulbere şi a fost uitat de oameni.

După ce a văzut ce a făcut propriului său popor, șeful s-a retras în palatul lui și nu a vrut să mai vadă pe nimeni. Apoi i-a adunat pe războinicii care îi mai rămăseseră, pe nevestele și pe copiii lor. Au intrat în navele lor, s-au ridicat în aer și au dispărut. Și nu s-au mai întors niciodată."

Să fie această legendă veche o relatare veridică a unei colonizări întrerupte în mod dramatic de rachetele cu cap nuclear cu efecte radioactive îngrozitoare? E greu de spus, după cum la fel de greu e de explicat de ce mitologiile greacă, romană și nordică vorbesc despre războaie între zei... Să fi relatat fiecare grup uman un război total între colonizatorii veniți din alte lumi?"

Și mai categorici sunt savanți precum Thomas Gold și Carl Sagan. După spusele acestuia din urmă, planeta noastră ar fi fost vizitată de zece mii de ori în cursul lungii sale existențe. Dar pentru alte personalități din lumea științifică, toate aceste legende nu sunt decât fantezii de povestitor, și nu am avea nici un motiv să ne punem întrebări despre analogiile semnalate la diferite națiuni.

Cu toate acestea, raportul Academiei Forțelor Aeriene nu aduce numai legende în sprijinul susținerii ipotezei vizitatorilor spațiali preistorici. Urmează a treia parte a demonstrației. Citez din raport:

„Tschi Pen Lao, de la universitatea din Pekin, oferă o dovadă a contactelor extrem de vechi. E vorba de basoreliefuri făcute în granit pe un munte din provincia Honan și pe o insulă de pe lacul Tungting. Aceste sculpturi, a căror vechime a fost evaluată la patruzeci și șapte de mii de ani, arată niște ființe cu trompe mari. Să fi fost vorba de niște aparate de respirat?... Pe platoul din Tassili (Sahara), stâncile au fost sculptate în urmă cu opt mii de ani. Corpurile sunt omenești, dar au niște capete rotunde foarte ciudate. Să fie

vorba de căşti? Astfel de sculpturi se găsesc în diferite părţi ale lumii. Şi se mai găsesc şi suprafeţe mari de teren plat, care arată ca nişte baze de aterizare sau de lansare. Una dintre ele se află în valea Palpa, în apropiere de vechiul oraş Nazca, în Peru. Are o lungime de 60 km şi o lăţime de 1600 m. Acestei lucrări uriaşe de terasament nu i s-a putut da nici o explicaţie.

Ziarul conservator *Star* din Washington a publicat descrierea altei posibile baze spaţiale, în urma descoperirii de către un arheolog sovietic a unei gravuri din epoca pietrei care sugerează un cosmonaut. *Star* scrie: „Personajul reprezentat poartă ceva care seamănă cu o cască etanşă cu antene. Pe spate are fixat un fel de echipament de zbor.

Desenele găsite la Tassili, la hotarul de sud al Algeriei, reproduc aceleaşi detalii: căşti mari, echipamente de zbor, antene.

Ce reprezintă aceste desene? Ce înseamnă această îmbrăcăminte într-o perioadă când strămoşii noştri nu inventaseră nici roata?

Poate fi instructiv să amintim că, nu departe, se află leagănul civilizaţiilor, Orientul Mijlociu...

... Acolo au fost descoperite ziguratele, acele platforme întinse ridicate de oameni în câmpie. Să fi fost destinate lansărilor? Ar fi vexant să crezi că în zorii istoriei noastre, elita omenirii a părăsit această planetă, ducând cu ea toată ştiinţa ei.

Şi ar mai exista o ipoteză deloc măgulitoare. În timpurile acelea vechi, creaturi superioare, venite din alte părţi ale galaxiei, ar fi descoperit planeta noastră, ar fi explorat-o şi până la urmă şi-ar fi dat seama că nu merita să fie colonizată."

La nord de Damasc, o altă construcţie ciudată ar fi putut să fie utilizată pentru operaţiuni spaţiale. E vorba de terasa de la Baalbek, formată din blocuri imense de piatră, dintre

care unele sunt lungi de douăzeci de metri şi cântăresc aproape două mii de tone. Nici aici modul de construcţie nu poate să fie explicat.

Nici pentru uluitoarele construcţii egiptene nu putem găsi explicaţii valabile. Chiar şi cu echipamentele de azi, aceste construcţii gigantice ar fi dificil de reprodus.

Independent de valoarea lor particulară, cele trei părţi se completează.

Harta lui Piri Reis e o dovadă că Pământul a fost observat de la bordul unei nave aeriene în urmă cu câteva mii de ani.

Raportul Academiei Forţelor Aeriene enumeră enigme cărora ipoteza unor vizite anterioare ale fiinţelor venite din spaţiu le-ar aduce un răspuns coerent. El distruge argumentul conform căruia OZN-urile n-ar putea să fie nave spaţiale pentru că vitezele şi manevrele lor, aşa cum au fost estimate de observatori, ar încălca toate legile fizicii. Cei care au întocmit raportul scriu şi subliniază:

„Nu am putea nega posibilitatea unui control al OZN-urilor de către fiinţe venite dintr-o altă lume, bazându-ne pe noţiuni preconcepute care nu au fost stabilite ţinând cont de faptele observate, referitoare la aceste aparate."

Examinarea *Cărţii lui Dzyan* capătă o importanţă deosebită. Vizitatorii veniţi din spaţiu apar aici ca având formă omenească. Nu se menţionează nici un semn particular. Analiştii de la Academie nu au vrut să stabilească o legătură precisă între aceşti eventuali vizitatori şi echipajele OZN-urilor. Dar se pare că reprezentanţii unei omeniri avansate ne-au vizitat cel puţin o dată planeta. Dacă aşa s-a întâmplat, asta înseamnă că se mai poate întâmpla.

Vechile monumente, vestigiile misterioase nu constituie o dovadă suficientă a vizitelor din epocile îndepărtate. Dar înainte de a respinge ipoteza, ar fi bine să vedem că numai

ea răspunde enigmei relevate de cea mai serioasă analiză tehnică.

Academia Forţelor Aeriene aminteşte, după vechile legende, poveşti ciudate din epoci mai apropiate de a noastră:

„Observaţii precise au fost făcute pe toată perioada Evului Mediu... În Franţa, la Lyon, trei bărbaţi şi o femeie, despre care se spunea că au coborât dintr-o navă spaţială, au fost prinşi de populaţie şi masacraţi." Expresia folosită — „trei bărbaţi şi o femeie" — te face să crezi că străinii erau cel puţin foarte asemănători cu pământenii.

Evident, mulţi refuză să ia în considerare aceste relatări de demult. Dar analiza Academiei aminteşte de rapoarte oficiale referitoare la operaţiuni OZN în cursul actualei puneri sub observaţie a Pământului. Ea nu le-a reţinut decât pe cele mai puţin contestabile. Se aminteşte de un caz în care au fost observate două fiinţe extraterestre. Cei care au auzit deja de incident vor fi interesaţi de confirmarea adusă de Forţele Aeriene.

„Vom examina acum un caz deosebit. E vorba de observaţia făcută la Socorro (New Mexico), de către sergentul Lonnie Zamora. Sergentul se afla în patrulare la 24 aprilie 1964 când a văzut un obiect strălucitor lăsându-se la marginea oraşului. În acelaşi timp a auzit un bubuit surd, ca o încărcătură de dinamită uitată acolo care explodase. Poliţistul a semnalat imediat incidentul prin radio comandamentului de poliţie şi s-a îndreptat spre punctul de impact. Dar a fost nevoit să se oprească la o sută cincizeci de metri de o râpă unde părea că nimerise o maşină. Sergentul a semnalat că probabil avusese loc un accident, apoi şi-a condus maşina până la marginea râpei. Apoi a coborât din maşină şi a mai făcut câţiva paşi. Dar spre marea lui stupoare, nu a

văzut un automobil, ci un aparat ovoidal lung de aproape cinci metri, de culoare albă, aşezat bine pe picioare scurte de metal. Alături, aparent indiferenţi la prezenţa lui, se aflau doi umanoizi îmbrăcaţi în combinezoane argintii.

Zamora stătea încremenit de uimire când cele două fiinţe au devenit conştiente de prezenţa lui. Imediat s-au aruncat într-o parte, de parcă ar fi vrut să se ascundă după aparatul lor. Zamora a avut acelaşi reflex şi s-a întors la maşină. Când a întors capul să se uite înapoi, o flacără albastră a ţâşnit din vehiculul acela ciudat. În câteva secunde, obiectul a ieşit din râpă cu un bubuit strident şi aproape imediat a dispărut dincolo de munţii din apropiere. Sergentul Zamora pornea în direcţia opusă în mare grabă când şi-a făcut apariţia sergentul Sam Chavez, venit la apelul lui. Poliţiştii au inspectat râpa. Ierburile erau calcinate şi fumegau încă în locul în care ţâşnise flacăra albastră. Suprafaţa calcinată era încadrată de patru urme adânci care corespundeau celor patru picioare ale aparatului. Fiecare urmă avea o adâncime de aproximativ zece centimetri şi o secţiune circulară. Nisipul râpei era foarte bătătorit încât nu s-a putut descoperi nici o urmă de picior. Chiar în aceeaşi zi începea o anchetă oficială. Toate elementele confirmau relatările lui Zamora şi Chavez..."

Statul-major a făcut în mod ciudat o derogare de la politica lui de „demistificare". A admis în cele din urmă că sergentul Zamora a văzut într-adevăr un vehicul neidentificat. Dar nu a mers mai departe şi nu a făcut nici o referinţă la cei doi umanoizi. Procesul verbal oficial, care recunoştea parţial faptele semnalate de cei doi poliţişti, era semnat de maiorul M.M. Jacks, purtător de cuvânt ataşat la biroul secretarului de stat al Forţelor Aeriene.

Încălcându-şi din nou politica constantă, statul-major a admis în curând veridicitatea raportului unui cetăţean din

Kansas, William Squyers, care observase un aparat ovoidal imobilizat destul de aproape de sol. După spusele martorului, iarba se înclina sub suflul propulsorului. Acest efect a fost verificat după aceea de ofiţeri ai USAF. Squyers a spus că a zărit o siluetă umană în lumina albastră a cabinei din faţă a aparatului, exact înainte de plecarea acestuia. Acest raport a primit numărul 14 în dosarul special al Forţelor Aeriene. Alţi câţiva martori cu o reputaţie bună au afirmat că au zărit fiinţe cu aparenţă umană lângă OZN-uri aterizate sau în interiorul unor aparate care se deplasau la mică altitudine.

Un astfel de caz a fost studiat de preşedintele subcomitetului NICAP din Dakota de Nord. Martori aflaţi în puncte destul de depărtate unele de altele au văzut siluete umane în interiorul unui OZN luminat, destul de distinct pentru a putea face o descriere. În cazul observaţiilor din timpul nopţii sau de la o distanţă prea mare, există totdeauna o posibilitate de eroare, chiar şi atunci când avem de-a face cu martori de încredere. Unele rapoarte pot să fie veridice, dar este foarte greu să se tragă o concluzie. Astfel de mărturii nu trebuie trecute la poveştile de adormit copiii sau a lăudăroşeniilor pretinşilor „contactaţi".

Cel mai celebru dintre aceşti „contactaţi" a fost George Adamski, azi decedat. El spunea că a întâlnit nişte fiinţe care arătau ca nişte zei cu păr de aur. Fiinţele coborâseră din navele lor spaţiale în deşert. Adamski se împrietenise cu una dintre ele, o dusese la resturantul lui favorit, unde se delectaseră cu hamburgeri şi plăcintă cu mere.

O femeie din Silver Spring (Maryland) povestea că nişte oameni veniţi din spaţiu aterizau frecvent lângă casa ei şi luau micul dejun cu ea.

Un anume Sid Patrick spunea ziariştilor că avusese o lungă conversaţie cu un gentleman extraterestru pe nume

Ziena, care vorbea o engleză excelentă şi purta un costum albastru de o sobrietate plină de eleganţă. Ziena spunea că pe planeta lui nu existau nici boli, nici poliţie, nici viciu, nici şcoală. „Trăim într-o comunitate perfectă, cu un control foarte strict al naşterilor..."

Alt „contactat", care îşi zicea Mel Noel, spunea că făcea călătorii frecvente pe Marte unde întâlnise mulţi oameni. Marte număra optzeci de milioane de locuitori, toţi înalţi de aproape doi metri, amabili, având o piele cu reflexe de platină şi păr roşu. Fusese ales ca să ajute la organizarea unor misiuni de contact cu reprezentanţii în drept ai Departamentului de Stat şi Ministerului Apărării, care ar fi vrut să studieze măsurile ce trebuiau luate pentru pregătirea publicului. Mi s-a spus că şi eu eram trecut pe listă, dar probabil că se întâmplase ceva şi nu mai fusesem contactat...

Am amintit toate aceste poveşti pentru că e bine să dăm la o parte inevitabilele braşoave şi să vedem doar faptele autentice. Din păcate, prea mulţi jurnalişti au făcut o salată din rapoartele cele mai extravagante şi cele mai serioase. Nimic nu a justificat mai mult scepticismul.

În cursul anilor şaizeci în toată presa americană a apărut o poveste faimoasă. Eroii erau Betty şi Barney Hill. Este un exemplu de pierdere a controlului psihic care poate să rezulte din frica de OZN-uri. Cu cinci ani înainte ca povestea să fie cunoscută, am primit la NICAP o scrisoare de la doamna Hill. După ce am citit-o, am luat toate măsurile pentru efectuarea unei investigaţii confidenţiale. Dar, înainte de a vorbi despre asta, cred că este preferabil să citez rezumatul acestui caz tulburător făcut de Academia Forţelor Aeriene.

„În cursul unei călătorii prin Noua Anglie, domnul şi doamna Hill şi-au pierdut propriul control timp de două ore în noaptea de 19 septembrie 1961. Nici unul dintre ei nu şi-a dat seama de asta. Dar în curând au început să aibă

tulburări psihice destul de grave care i-a obligat la un consult medical şi apoi la un tratament psihiatric. Tratamentul cuprinzând şi recurgerea la hipnoză, Betty şi Barney au făcut nişte relatări perfect identice în cele mai mici detalii. În esenţă, amândoi fuseseră hipnotizaţi, răpiţi, duşi la bordul unui OZN, supuşi timp de două ore la examene fiziologice, apoi eliberaţi cu comanda post-hipnotică de a uita incidentul. Nu încape nici o îndoială că credinţa în această întâmplare neplăcută a pătruns în subconştientul celor doi soţi. Este foarte important să constatăm că după înlăturarea blocajului post-hipnotic, tulburările psihice ale soţilor Hill au încetat."

Felul în care soţii Hill i-au descris pe străini se aseamănă cu cel din alte cazuri.

Rezumatul Academiei este fundamental corect. Dar tratamentul hipnotic nu a pus capăt problemelor uneori terifiante ale soţilor Hill. Atunci când mi-a scris doamna Hill, 25 septembrie 1961, nici ea şi nici soţul ei nu ştiau exact ce li se întâmplase în timpul celor două ore dispărute din amintirile lor conştiente.

Amândoi îşi aminteau că un OZN coborâse spre drum şi că ceva îi împinsese să fugă din locul acela cât mai repede. Ajunşi la ei acasă, la Portsmouth (New Hampshire), nici unul nu a putut să-şi pună ordine în minte. Dar în nopţile următoare, Betty Hill a avut vise ciudate, după toate aparenţele legate de faptele survenite în timpul celor două ore dispărute din memorie.

Nici unul dintre cei doi soţi nu dorea publicitate. Era clar că doamna Hill aştepta de la NICAP un sfat. Comportamentul ei nu amintea prin nimic de mistificările cu care eram mult prea obişnuiţi pentru a ne lăsa păcăliţi. I-am încredinţat acest caz lui Walter Webb, profesor de astronomie la Planetariul Hayden din Boston. Pentru Webb, reputaţia bună de care se bucurau soţii Hill era justificată;

probabil că întâlniseră de aproape un OZN. Urmarea putea să fie efectul cumulativ al fricii şi tensiunii nervoase.

Discuţiile purtate de Webb şi doi ingineri cu soţii Hill ne-au determinat să consultăm un medic practician care a recomandat să prezentăm cazul doctorului Benjamin Simon, neurolog şi psihiatru reputat din Boston. Recurgând din nou la hipnoză, doctorul Simon a început să scotocească prin tenebrele celor două ore dispărute. Treptat a revenit la suprafaţă o istorie terifiantă care, pentru soţii Hill constituia în mod evident adevărul. Deşi prezentau un fundal de reacţii psihologice puţin obişnuit, doctorul Simon a fost de acord cu Webb că soţii Hill fuseseră probabil martorii unui fenomen neobişnuit destul de impresionant pentru a determina în subconştientul lor o construcţie emotivă. Iată un rezumat al întâmplării aşa cum i-a fost ea povestită lui Walter Webb şi reconstituită în detaliu în cursul şedinţelor hipnotice, doctorul Simon înregistrând întrebările şi răspunsurile celor doi.

În noaptea de 19 septembrie 1961, soţii Hill se întorceau dintr-un concediu petrecut în Canada. Pe la orele unsprezece seara, pe când se deplasau pe drumul naţional nr.3 în direcţia Portsmouth, au văzut coborând un obiect mare şi strălucitor. După câteva minute, soţii Hill au constatat că obiectul era un fel de navă aeriană mare care emitea flash-uri luminoase. Nava a coborât spre ei. Barney a oprit maşina, a luat binoclul şi a făcut câţiva paşi pe un câmp pentru a vedea mai bine. Aparatul se apropia repede. Acum îl vedeau bine, era rotund şi mai mare decât un avion de linie. Avea două rânduri de ferestre luminate, şi când s-a uitat la el prin binoclu, Barney a simţit un şoc. Era observat de două persoane în uniformă neagră, nişte fiinţe cu ochi ciudaţi.

Discul ajunsese la vreo treizeci de metri de sol. Lui Barney i-a fost imediat frică că va fi răpit împreună cu Betty.

Cuprins de panică, Hill s-a năpustește spre mașină și pornește cu mare viteză pe drumul pustiu. După câteva minute, cei doi soți au auzit un zgomot bizar, de parcă peste mașină ar fi căzut grindină. Au fost imediat cuprinși de un fel de amorțeală. Mintea li s-a întunecat. Detaliile următoare nu erau deloc clare. Dar sub hipnoze repetate, unele au reapărut cu precizie. Soții Hill și-au amintit că mașina era oprită și că în jurul lor se aflau mai multe ființe în uniformă neagră.

După corp, străinii păreau a fi oameni. Dar fața lor era înspăimântătoare. Capetele erau structurate în mod bizar. Urechile erau doar două găuri. Gura și nasul erau atât de comprimate încât profilul părea inexistent. Dar cel mai ciudat arătau fantele ochilor prelungi care le dădeau un aspect sinistru.

În cursul ședințelor de hipnoză, atât Betty cât și Barney au spus că acele ființe i-au asigurat că nu li se va face nici un rău. Dar era evident că teama nu dispăruse. De fiecare dată când doctorul Simon începea să vorbească despre aceste ființe, reale sau imaginare, soții Hill dădeau semne bruște de groază sau de tensiune nervoasă.

La întrebarea doctorului, Betty și Barney au spus că au fost duși la bordul navei spațiale unde au fost supuși unor lungi examene fiziologice. Nu fuseseră maltratați, dar încercarea prin care trecuseră fusese cumplită. După aceste examinări, soții Hill au fost readuși pe drum și eliberați cu comanda post-hipnotică de a uita tot ce se întâmplase. Chiar mai înainte ca examenele doctorului Simon să se fi terminat, au avut loc scurgeri de informații și frânturi din povestea reconstituită au apărut într-un ziar din Boston. Rezultatul a fost că poveștile cu răpiri au început să se înmulțească.

Psihiatrul și pacienții săi evitaseră orice publicitate, dar versiunile apărute în presă erau atât de catastrofale încât s-a

considerat că lucrul cel mai bun era să se facă publică toată povestea. Un ziarist bine cunoscut, John Fuller, a luat cunoştinţă de acest caz în cursul unei discuţii confidenţiale purtate la NICAP. Am pregătit împreună cu el relatarea pe care avea s-o prezinte publicului pe baza întrebărilor doctorului Simon şi a răspunsurilor soţilor Hill.

Textul cărţii lui Fuller, *The Interrupted Journey* (Călătorie întreruptă) a fost reluat de multe ziare şi s-a bucurat de un interes care a constrastat în mod ciudat cu rezerva cu care au fost primite poveştile despre luări de contact cu fiinţe din alte lumi. Concluziile doctorului Simon erau expuse cu claritate. El a spus că soţii Hill sunt convinşi că au trăit ceea ce povesteau, dar considera că relatarea răpirii trebuia să fie pusă pe seama unei reacţii psihice provocată de manifestarea unui fenomen necunoscut.

Cu toate acestea, un număr mare de oameni a considerat răpirea autentică, sau cel puţin verosimilă.

Tratamentele hipnotice a părut că reduc pentru o vreme tensiunea emoţională a soţilor Hill. Dar efectul asupra lui Barney a fost mult prea profund. Tulburările au reapărut şi mai grave. În februarie 1969, Barney Hill a murit de o hemoragie cerebrală. Poate că acest funest sfârşit a fost provocat şi de alte motive. Dar cu siguranţă că retrăirea repetată a ceea ce credea că i s-a întâmplat cu adevărat a grăbit trecerea lui în nefiinţă la vârsta de patruzeci şi şase de ani.

Există în comportamentul soţilor Hill un fapt care nu a fost cu adevărat explicat. La întrebările doctorului Simon, Betty şi Barney au făcut fiecare sub hipnoză un desen al unuia dintre răpitori. După părerea doctorului Simon — cu care sunt de acord —, aceste desene constituiau o reprezentare de imagini subconştiente. Cu toate acestea, când au văzut aceste desene la trezire, cei doi au fost amândoi zguduiţi de oroare.

În 1968, un artist, David Baker, a putut să le vorbească îndelung. El a făcut mai multe schiţe după indicaţiile date de Barney sub hipnoză. Feţele erau hidoase şi soţii Hill au manifestat din nou o mare tulburare la vederea desenelor. Nu s-a putut explica niciodată satisfăcător cum a putut subconştientul lor să creeze aceste imagini. Un lucru e totuşi sigur. Dacă astfel de fiinţe ar debarca pe planeta noastră, indiferent de intenţii, vederea lor ar provoca spaimă.

Savanţii au încercat uneori să-şi imagineze cum arată fiinţele din spaţiu. Unele dintre ipotezele lor sunt la fel de derutante ca şi declaraţiile celor mai fantezişti martori.

Doctorul Sagan îşi închipuie o creatură din spaţiu dotată cu „pupilă-radar", care să-i permită să distingă obiectele prin ceţurile groase ale planetei sale.

Doctorul Hermann Muller crede că organele străinilor sunt destul de diferite de ale noastre ca să simţim teamă şi consternare: „Ar putea să fie stupefiaţi de sistemul nostru senzorial..."

Doctorul Richard S. Young, de la NASA, consideră că există şapte faze de evoluţie: viaţă primitivă, viaţa inteligentă, viaţă chimică diferită de a noastră, viaţă prezentând uşoare diferenţe de metabolism, sistem energetic, structură etc. Pe această cale, unii savanţi consideră că am putea întâlni fiinţe cu care nu am putea deloc comunica, toate comunicările dintre ele efectuându-se prin telepatie.

De la felul în care arată fiinţele din OZN-uri, unii trec la la examinarea motivelor prezenţei lor.

Doctorul Freeman Dyson, de la Institutul de Studiu al Viitorului de la Princeton, crede că ar trebui să fim în gardă. Am putea foarte bine să întâlnim reprezentanţi ai unei rase sângeroase precum şi fiinţe pline de înţelepciune şi seninătate.

Profesorul Jeremy Bernstein, de la Institutul de Tehnologie Stevens, consideră că ar fi cea mai mare naivitate să aşteptăm de la alte lumi un progres plin de blândeţe. „Cu cât civilizaţia noastră devine mai tehnologică, cu atât se accentuează mai mult înclinaţiile ei proaste... Putem foarte bine să ne imaginăm civilizaţii cumplite ajunse la un grad înalt de tehnologie."

În 1963, Biroul de Ştiinţe al Spaţiului punea accentul pe marele şoc pe care îl va reprezenta pentru noi descoperirea vieţii pe alte planete. „Descoperirea vieţii pe alte planete va avea un efect puternic şi durabil asupra oricărui popor, indiferent de rasa şi cultura lui."

În cursul următorilor ani, nu s-a făcut decât un pas foarte mic pe calea comunicărilor extraumane. E vorba de experienţele Marinei asupra delfinilor, program condus de doctorul John C. Lilly. Marina chiar a trimis un delfin la şcoală pentru a-l familiariza cu copiii. Nu e nimic de râs în toate astea. E vorba de un program serios, iar doctorul Lilly a obţinut deja rezultate interesante. După spusele savantului, experienţa poate să dea indicaţii asupra metodei de urmat în vederea stabilirii contactelor cu fiinţele din spaţiu.

Avem nevoie cât mai urgent de un program de comunicare pe scară largă pentru a ne adapta realităţilor şi a corecta erorile anterioare. Dar unui astfel de program i se opun savanţi reputaţi precum Hibbs, Gold, Kopal...

În lucrarea *Omul şi Universul său,* Kopal ne conjură să evităm orice contact:

„Riscurile la care ne expunem într-o întâlnire cu o altă civilizaţie ar depăşi cu mult posibilul său interes. Orice beneficiu este exclus, nu însă şi un rezultat fatal. Pentru Dumnezeu, lăsaţi să sune telefonul spaţiului extraterestru fără să răspundeţi! Să nu răspundem! Să evităm să atragem atenţia asupra noastră!..."

Dar este deja prea târziu. Reprezentanţii unei civilizaţii mai avansate decât a noastră sunt deja aici. Nu putem să ne ascundem. Nu există decât o singură soluţie: să ne fixăm un program prudent, dar eficace, pentru a afla tot ce putem despre vizitatorii veniţi din spaţiu, apoi să intrăm în comunicare cu ei.

Planul special, deja menţionat, nu presupune în cursul primei faze recurgerea la radio sau la televiziune. Atâta vreme cât nu va fi în mod oficial adoptat îi voi da numele care mi se pare că i se potriveşte cel mai bine: OPERAŢIUNEA MOMEALA.

La sfârşitul anului 1968, planul iniţial al Operaţiunii Momeala era destul de avansat pentru a fi prezentat membrilor Congresului indispuşi de politica tăcerii. Dar 1968 era un an în care aveau loc alegeri. Majoritatea legislatorilor doreau să evite o controversă pe această temă. Era mai înţelept să se aştepte acalmia politică şi instalarea noului Congres.

Dar situaţia s-a schimbat brusc în ultimele zile ale lunii octombrie. Se oferea o şansă de rupere a barierelor.

USAF s-a aflat timp de două luni în luptă cu o mare ameninţare a SECRETULUI. Pentru a scăpa cu faţă curată, USAF a elaborat un plan pornind de la studiul universităţii din Colorado. Şi planul s-a întors împotriva autorilor. Cenzura a fost în pericol să dispară.

Dacă presa ar fi cunoscut faptele, ele ar fi apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor. S-ar fi terminat cu raportul Condon.

XIV

TENTATIVĂ DE ÎNGROPARE

Cheia problemei era Richard M. Nixon, candidatul desemnat de partidul republican.

Între Nixon şi Condon exista de ani de zile o neînţelegere. Condon fusese audiat pe vremea când Nixon conducea Comisia pentru uneltirile antiamericane a Camerei Reprezentanţilor. În cursul şedinţei, între cei doi au avut loc schimburi tari de cuvinte. Mai târziu, când savantului i s-a contestat calificarea în probleme de siguranţă, a presupus că aici era mâna lui Nixon. Şi animozitatea reciprocă nu avea să înceteze.

În 1968, puţini îşi mai aminteau de incident. Dar USAF nu uitase. Dacă Nixon ar fi fost ales, membrii Congresului care deţineau dovada existenţei unui secret oficial, McCormack, Karth, Goldwater, i-ar fi spus totul. În calitate de comandant suprem al forţelor armate, Nixon ar fi putut să ordone oprirea raportului Condon şi reluarea studiului pe alte baze.

De la desemnarea lui Nixon drept candidat la preşedinţie din partea republicanilor, Forţele Aeriene au presat universitatea din Colorado să grăbească studiul, astfel încât raportul

— Pentru că s-ar putea să ni se reproşeze că am formulat concluzii fără să vă fi examinat documentaţia.

— Vi se vor reproşa multe alte lucruri dacă veţi da un verdict negativ pretinzând că aţi studiat documentaţia NICAP...

Low a încercat să intervină, dar l-am oprit:

— Unii dintre colaboratorii şi consilierii noştri consideră că acest grup de studiu nu e la înălţimea...

— O clipă... Low m-a întrerupt brusc. Nu cred că e treaba voastră să apreciaţi dacă acest grup e sau nu la înălţime. Cred că sarcina voastră este să ne oferiţi cele mai concludente documente şi să încercaţi să înfrângeţi scepticismul doctorului Condon.

Lore şi cu mine ne-am uitat unul la altul uluiţi. Am reluat:

— Consider asta drept o mărturisire în ceea ce-l priveşte pe Condon... Nu mai există decât un singur mjloc de a ne înţelege. Doctorul Condon trebuie să ne trimită angajamentul său semnat că va ancheta anumite cazuri selectate, iar prin a „ancheta" înţeleg ceva foarte serios, nu chemarea martorilor şi transmiterea la NICAP a copiei comentariilor voastre. Suntem de acord să le ţinem secrete până la sfârşitul cercetării şi publicarea raportului doctorului Condon.

— Bine, a zise Low posac. Voi încerca să-l conving. Ar fi mai bine dacă ai preciza toate astea în scris.

Tocmai voiam să ies când mi-a venit în minte un alt aspect al problemei.

— Mi s-a spus că statul-major al Forţelor Aeriene v-a consultat înainte de semnarea contractului. Cum prezentau ei problema?

Nu aşteptam vreun răspuns, şi în nici un caz cel pe care mi l-a dat Low:

— Au spus că nu ştiu cum să pregătească publicul...

Am rămas o clipă stupefiat. Apoi am insistat să-mi dea câteva detalii. Dar şi-a dat seama că spusese deja prea mult.

— ... Nu mai știu să fi adăugat mare lucru la chestia asta...

Au trecut trei săptămâni fără să-i fi scris lui Condon. Voiam mai întâi să văd dacă cele transmise prin Low vor avea efect.

Printr-o coincidență ciudată, se înmulțeau din nou rapoartele de observații ale unor OZN-uri. La începutul lui octombrie, Forțele Aeriene ale Canadei confirmau apariția unui OZN luminat strălucitor, care părea că alunecă pe apă, în dreptul localității Shag Harbour (Noua Scoție). Obiectul fusese văzut de numeroși locuitori de pe coastă. Apoi avusese loc un clocot de apă însoțit de o spumă gălbuie. Marina canadiană trimisese la fața locului câteva ambarcațiuni mici; dar, după toate aparențele, OZN-ul se eschivase.

Aproape cam în același timp, lângă Denver, judecătorul Curții Superioare, Charles E. Bennett, a văzut trei OZN-uri. La Dallas, astronautul James McDivitt, confirmându-i observațiile, declara într-un ziar: „OZN-urile sunt aici".

La baza militară din Vandenberg, jurnalul de operațiuni înregistra trecerea unor OZN-uri, reperate de radar și cu ochiul liber, precum și o tentativă de interceptare a avioanelor de vânătoare.

La 20 și 22 octombrie erau semnalate în Georgia unsprezece observații.

Și alte fapte ar fi trebuit să atragă atenția lui Condon.

La 17 octombrie, Louis Wyman, deputat, prezenta Congresului o rezoluție care ar fi instituit o anchetă completă asupra OZN-urilor, fără să se mai aștepte concluziile de la Boulder.

La 11 noiembrie, URSS-ul anunța o vastă anchetă care avea să fie condusă de generalul-maior Anatoli Stolierov. Conform unei declarații a generalului, cercetarea avea să fie făcută de opt oameni de știință și numeroși ofițeri ai Forțelor aeriene sovietice. Rapoartele vor fi transmise la

decolat imediat cu misiunea de a-l intercepta. Ghidat de radar, pilotul a ajuns repede la OZN.

Câteva secunde mai târziu, pilotul semnala că tunurile erau îndreptate spre obiectiv.

Chiar în acel moment, OZN-ul apărea în spatele avionului. Această manevră stupefiantă era confirmată de sergentul american de serviciu la radarul centrului în noaptea aceea. Acelaşi sergent descria eforturile disperate ale pilotului care încerca să se eschiveze.

Indiferent ce făcea avionul, OZN-ul se menţinea foarte aproape în spatele lui, imitându-i toate mişcările.

Pentru că avionul *Venom* era ameninţat să rămână fără benzină, a fost trimis un alt avion de acelaşi tip pentru menţinerea contactului. În timp ce al doilea pilot decola, primul semnala că nu putea să facă nimic împotriva OZN-ului.

Al doilea avion, imediat după decolare, a avut probleme tehnice şi a trebuit să revină la sol. Un avion T 33 american a încercat şi el să intercepteze OZN-ul, dar acesta a mărit viteza şi în curând a dispărut. După un minut, pilotul unui avion C 47 semnala că aparatul necunoscut a trecut pe sub el. Operatorii de la turnul de control al aviaţiei britanice au înregistrat o urmă rapidă. La prima vedere, aprecierile stabileau o viteză mai mare de 3000 km/h şi o altitudine de aproximativ 1500 m.

În raportul universităţii Condon figurau aprecierile a doi oameni de ştiinţă, familiarizaţi cu operaţiunile radar. Referindu-se la jurnalele de operaţiuni, primul insista asupra acceleărilor foarte mari şi deplasările în mare viteză. Faptul că trei staţii radar reperaseră simultan obiectul necunoscut nu lăsa nici o îndoială asupra realităţii acestuia. Concluzia analizei era de natură să năucească statul-major:

Probabil că a fost vorba de un OZN autentic.

Dar şi mai greu de suportat era concluzia celui de al doilea comentator. Considerând acest caz ca fiind cel mai ieşit din comun eveniment înregistrat de radar, el estima că OZN-ul se afla sub controlul unei inteligenţe, care se exercita prin intermediul unor echipamente necunoscute.

Era aproape de neconceput ca astfel de concluzii să poată figura în raportul universităţii din Colorado. Şi nu era decât începutul. Cazul nr.46 era şi mai tulburător decât cazul nr.2. Era un caz vechi care dăduse multă bătaie de cap statului-major. Dar „demistificarea" îşi făcuse efectul şi se putea crede că totul fusese dat uitării. Reapariţia lui în raportul universităţii din Colorado era o surpriză tare neplăcută.

În seara zilei de 11 mai 1950, un obiect metalic strălucitor a fost zărit de la o fermă la 16 km sud-est de McMinnville (Oregon). Martorii au fost domnul şi doamna Paul Trent, proprietarii fermei. (Investigatorii din Colorado nu aminteau în general numele, dar cele ale soţilor Trent apăruseră deja în câteva ziare.)

Obiectul se apropia lent. Trent a dat fuga să ia aparatul de fotografiat. Partea de deasupra OZN-ului, în formă de dom, era perfect vizibilă când a făcut prima fotografie. Câteva secunde mai târziu, vehiculul acela ciudat s-a înclinat uşor. Trent a avut timp să facă a doua fotografie mai înainte ca OZN-ul să accelereze şi să dispară spre vest.

Foarte judicios, investigatorul nota că Trent nu a urmărit nici un fel de publicitate. La început, Trent crezuse că e un aparat american secret şi îi era teamă să nu aibă necazuri cu guvernul. El arătase fotografiile unor prieteni şi astfel aflase despre incident un ziar din McMinnville şi, după examinarea serioasă a negativului, a publicat fotografiile. La puţină vreme după aceea, ziarele din Los Angeles şi Portland făceau la fel, precum şi revista *Life*. La vremea respectivă, unele detalii ale cazului au ajuns la cunoştinţa mea şi au fost confirmate

mai târziu de NICAP. În 1967 aveam să-i recomand lui Low examinarea atentă a acestui caz.

Expertul fotograf al grupului a verificat încă o dată fotografiile. Iar analistul a fost impresionat de sinceritatea evidentă lui Trent şi avea să menţioneze acest lucru în raportul său.

Integritatea soţilor Trent era garantată de numeroşi locuitori din McMinnvile, dintre care câţiva bancheri. Totuşi, ca să fie cu conştiinţa împăcată, expertul din Colorado a făcut numeroase analize, posibile datorită clarităţii fotografiilor: analiză fotometrică completă, studiul formelor, perspectivă, intensitate luminoasă, fundaluri etc. Detaliile analizei figurau în termeni tehnici în raportul general. Astfel cititorii cunoscători puteau să verifice singuri autenticitatea documentelor.

În concluzie, investigatorul observa marea coerenţă dintre detaliile fotografiilor şi precizările făcute de martor. Ipoteza unei înşelătorii nu ţinea.

După părerea expertului, fotografiile arătau un obiect strălucitor, la o distanţă apreciabilă de martori, al cărui diametru putea să fie de câteva zeci de metri.

Aceste cuvinte, „câteva zeci de metri", ar însemna cel puţin douăzeci, deşi „câteva" se interpretează cel mai adesea ca fiind treizeci-patruzeci. Nu e imposbil ca OZN-ul să fi fost chiar mai mare.

În definitiv, analistul universităţii din Colorado lăsa clar să se înţeleagă că OZN-ul trebuie să fi fost o navă spaţială venită din altă lume.

Dar asta nu era totul.

În partea a doua a raportului, doctorul Condon, amintind de fotografiile de la McMinnville, afirma că grupul examinase toate fotografiile de OZN-uri cu cea mai mare grijă, dar că imaginile erau prea neclare pentru a se putea face o evaluare fotometrică.

Pentru statul-major, tăgăduirile lui Condon erau mai periculoase decât afirmațiile analistului. Ar fi fost un adevărat miracol dacă nici un jurnalist n-ar fi cerut, la prima conferință de presă, explicații asupra unei astfel de contradicții. Cu Nixon la președinție, cenzorii s-ar fi aflat într-o situație mai mult decât dificilă...

Până atunci putuseră să spere că noul președinte va fi ocupat de intrarea lui la Casa Albă ca să intervină în problema OZN-urilor. Poate chiar ar fi ezitat având în vedere perspectiva unei opoziții care agita arma „ridicolului care ucide". Însă, cu totul alta ar fi putut să fie reacția lui Nixon dacă protestele provocate de gugumănia monstruoasă a lui Condon ar fi ajuns la cunoștința marelui public. Atunci ar fi avut toate motivele să intervină, și ar fi găsit sprijin în ambele părți, care cunoșteau existența cenzurii.

Singura soluție era înlăturarea analizelor stingheritoare. Pentru asta ar fi fost nevoie de acordul doctorului și poate și al celor care conduceau universitatea. Tentativa comporta riscuri. Forțele Aeriene se angajaseră că nu vor exercita nici o presiune asupra investigatorilor de la Boulder.

Cu siguranță că doctorul Condon nu știuse de analiza cazului de la McMinnville și nici de aprecierea lui Lakenheath: „probabil un OZN autentic".

O astfel de eroare nu poate fi explicată decât prin „cursa contra cronometru". Împuns cu sulița în coaste, Condon nu avusese timp să consulte dosarul enorm.

E totuși greu de imaginat că niște oameni de știință au profitat de grabă și confuzie pentru a strecura propriile lor concluzii fără știrea doctorului Condon. Nici un investigator nu și-ar fi luat un astfel de risc. Nici unul dintre ei nu putea uita concedierea brutală a lui Saunders și Levine în urma publicării memorandumului lui Low.

Analiștii erau convinși de sinceritatea concluziilor lor și, prezentând cazurile stingheritoare, ei pledau pentru inclu-

derea lor în raportul definitiv. Deşi fusese numit investigator principal prin contract, Condon nu participa niciodată la investigarea unui caz concret. Toate rapoartele de anchetă şi analizele erau îndrumate spre Low, iar mulţi oameni de ştiinţă s-au plâns cu amărăciune că nu au decât foarte rar ocazia să stea de vorbă cu Condon.

Includerea în dosar a celor mai evocatoare cazuri constituia pentru ei cartea ultimei şanse. Nu-şi făceau iluzia că poziţiile se vor modifica, dar cel puţin vor putea să provoace dezbaterea şi să-şi facă cunoscută opinia. În decembrie 1967, doctorul Condon îmi scrisese că nu va respinge nici o opinie discordantă deşi spera cu fermitate într-un acord unanim.

Adevărul e că delegaţii statului-major se aflau în impas. Fiindu-le greu să hotărască trimiterea înapoi a raportului la Boulder, ei au început să-l studieze temeinic.

La capitolul şase al părţii a treia, unul dintre principalii investigatori universitari analiza trei observaţii ale unor astronauţi rămase neexplicate. El însuşi colaborase la programul astronautic, şi asta dădea greutate judecăţii sale.

Investigatorul prezenta două rapoarte ale lui James McDivitt, despre observaţiile făcute de pe *Gemini VI* aflat pe orbită terestră. Cunoşteam aceste rapoarte. Ele figurau în dosarele mele cu mult înainte de începerea studiului de la universitatea din Colorado. În 1967, NICAP atrăsese în mod special atenţia asupra observaţiilor lui McDivitt.

La 4 iunie 1965, astronautul a văzut un obiect cilindric ciudat. Obiectul avea în exterior două braţe lungi, asemănătoare cu nişte antene. Obiectul se apropia şi McDivitt şi-a zis un moment că ar trebui să-şi modifice propria traiectorie pentru a evita o coliziune. Apoi, constatând absenţa pericolului, astronautul a făcut mai multe fotografii. Mai târziu, NASA a dat de bună voie spre publicare o fotografie care arăta un obiect de formă ovală cu o uşoară dâră în urma lui. Apărarea aeriană — sectorul de nord — a încercat să explice

cazul. Dar ipoteza unui aparat spaţial de construcţie terestră nu a fost luată în serios.

Investigatorul din Colorado nu şi-a pierdut timpul să demonstreze că nu e vorba de un OZN. Preciza doar că McDivitt văzuse ceva care părea fi o navă spaţială cu antenă.

Al doilea obiect văzut de McDivitt se afla prea departe pentru a se putea observa detaliile. În ceea ce priveşte a treia observaţie, ea aparţinea astronautului Frank Borman. Borman a văzut din *Gemini VII* o formaţiune completă de obiecte zburătoare.

Analistul de la Boulder insista asupra competenţei mari a astronauţilor, asupra vederii excelente, a simţului ascuţit de observaţie, a prudenţei în recunoaşterea obiectelor. Toate aceste calităţi dobândite prin funcţiile lor le situau rapoartele la cel mai înalt grad de credibilitate. Observaţiile lui McDivitt şi Borman nu puteau să fie ignorate.

Un alt caz tulburător era cazul 11.

Un comandant de bord canadian relata cum avionul său DC 8 fusese urmărit timp de două minute de un aparat necunoscut. În noaptea de 29 decembrie 1966, avionul DC 8 al companiei *Canadian Pacific* (cursa 421) se deplasa de la Lima spre Mexic, zburând la o altitudine de 12000 m. La sud de ecuator, spre avion a coborât un obiect cu două lumini albe. „Între cele două lumini trebuie să fi fost un hârdău solid, zicea comandantul Robert Millbank cu toată autoritatea celor douăzeci şi şase de ani de practică. Şi mai era şi o centură de lumină, foarte asemănătoare cu şirul de hublouri luminate ale unui avion de linie."

Timp de două minute, OZN-ul şi-a păstrat poziţia, puţin în spatele aripii stângi a avionului. Întreg echipajul a putut să-l observe. Apoi s-a lăsat să alunece în spate şi în curând a dispărut.

Detaliile furnizate universităţii din Colorado le repetau pe cele ale unui raport anterior al comandantului, trimis la NICAP.

Analistul care s-a ocupat de caz la Boulder încercase de data asta o explicaţie: căderea în atmosferă a unui fragment din *Gemini*. Numai că piloţii şi echipajul aveau destulă experienţă ca să recunoască un astfel de fragment. Dar, în acest context, ipoteza era pur şi simplu ridicolă. OZN-ul se menţinuse în văzul tuturor timp de şapte minute şi urmase aceeaşi traiectorie ca cea a avionului, la aceeaşi altitudine, vreme de două minute. În tot acest timp, relativ lung, echipajul îl observase cu atenţie. Toţi putuseră să vadă acel şir de lumini asemănătoare cu nişte ferestre sau hublouri luminate.

În aprecierea finală, analistul preciza totuşi că menţinerea de două minute la aceeaşi altitudine rămânea o enigmă, că desenul făcut de Millbank sugera un aparat structurat şi nu un fragment inform şi că opinia comandantului era că fusese vorba de o navă aeriană de o rapiditate şi o manevrabilitate de neconceput pentru stadiul actual al tehnicii noastre. Această opinie l-a impresionat foarte mult pe investigator, care recunoştea că e un argument greu în favoarea ipotezei unui control al unor fiinţe inteligente.

Statul-major a avut altă surpriză neplăcută la capitolul unu al părţii a treia. Atâtea cazuri — observa alt investigator — sunt susţinute de mărturii de o valoare excepţională încât ar putea foarte bine să nu existe decât o singură explicaţie: prezenţa în spaţiul nostru aerian a unor vehicule necunoscute. Şi cita drept exemplu cazul nr. 6 din raportul universităţii din Colorado. Acest caz fusese investigat mai înainte de NICAP şi ne era foarte bine cunoscut.

Era vorba de o întâlnire terifiantă prin apropierea foarte mare a aparatului necunoscut. Într-o seară de primăvară a

anului 1966, mai multe lumini au fost zărite deasupra unei şcoli din Beverly (Massachussetts). Trei femei care aşteptau în apropiere au văzut coborând spre ele un obiect ciudat. Obiectul avea forma unui disc, cu reflexe de duraluminiu, şi avea mărimea unui automobil. În partea de sus strălucea o lumină.

Două dintre femei, înspăimântate, au luat-o la fugă ca să nu rămână sub aparat. A treia, paralizată de frică, nu s-a mişcat. Când colegele ei s-au uitat în spate, discul se oprise la zece metri deasupra ei. Mâinile nefericitei rămâneau încrucişate pe cap. Puţin după aceea avea să povestească că se aştepta să fie strivită.

Totuşi, după ce s-a înclinat uşor, aparatul a luat altitudine şi a survolat şcoala. Cele trei femei au strigat vecinii. Câţiva au ieşit în stradă şi a venit şi poliţia. Dar discul dispăruse.

În alt capitol se adăuga acest comentariu: „În măsura în care relatarea martorilor poate fi acceptată întocmai, incidentul de la Beverly nu s-ar putea explica decât printr-o întâlnire cu un vehicul neidentificat."

Publicitatea făcută cazurilor în care se înregistrau pagube — materiale sau fizice — îi contraria totdeauna foarte tare pe cei de la USAF. De aceea îi displăcea în mod deosebit ca acest caz să rămână în raportul de la Boulder. Analistul descrisese o atmosferă de teamă care cu siguranţă că i-ar fi impresionat pe cititori.

Cu aceste cazuri tulburătoare erau amestecate cazuri care se considera că pot fi explicate în mod normal. Unele repetau temele de demistificare ale USAF, altele erau justificate. Dar asta nu întărea cu nimic poziţia statului-major. Severitatea criticilor în cazul unora nu făcea decât să scoată şi mai mult în evidenţă absenţa unei explicaţii pentru altele.

Reprezentanţii USAF au constatat cu enervare că în partea a treia, capitolul cinci, paragraful douăzeci şi unu figura un caz până atunci rezervat.

În noaptea de 13 mai 1967, un OZN fusese reperat de radar în timp ce se apropia de aeroportul din Colorado Springs. Cartierul general al NORAD se află chiar în sector, era deci cu neputinţă ca un obiect neidentificat să poată trece fără să atragă atenţia. Iar avioanele de interceptare sunt tot timpul gata pregătite să-l atace pe intrus.

În ciuda unei lapoviţe intermitente, vizibilitatea era foarte bună. Or, nimic nu se distingea cu ochiul liber, în timp ce pe ecrane se putea urmări mişcarea rapidă a unui obiect voluminos. Operatorii erau mult prea experimentaţi pentru a confunda un ecou cu un obiect real. Caracteristicile de zbor puteau să fie cele ale unui avion de vânătoare cu reacţie de tipul F 100 sau F 104.

Controlorii de zbor din turnul aeroportului încercau să vadă obiectul misterios când a aterizat un avion de linie. Aproape instantaneu, obiectul misterios — în continuare imposibil de zărit cu ochiul liber — s-a deplasat în dreapta.

Acum, după cum indica radarul, aparatul survola terenul la mai puţin de şaptezeci de metri. Era o procedură normală pentru o apropiere fără aterizare efectivă. Aparatul a trecut la o distanţă de vreo 2500 m de turn, imposibil de văzut chiar şi cu binoclul.

Expertul de la Boulder recunoştea că e vorba de cel mai extraordinar dintre cazurile semnalate de radar, dar nu vedea nici o explicaţie posibilă printr-un fenomen cunoscut.

Pentru statul-major, enigma era şi mai tulburătoare. Specialiştii militari în domeniul radar ajunseseră la aceeaşi concluzie: un aparat necunoscut manevrase cu mare viteză, perfect invizibil, deasupra aeroportului.

În raportul universităţii din Colorado mai figurau şi alte cazuri, precum cazul nr.8.

În cursul verii anului 1966, un funcţionar federal, bine cunoscut ca un om onorabil, a fost martorul aterizării unui OZN pe o colină între Minot (Dakota de Nord) şi frontiera

canadiană. Un moment, obiectul a fost la vreo şaizeci de metri de maşina lui căreia i-a perturbat circuitul electric. Era ziuă şi funcţionarul a putut să distingă cu claritate forma rotundă cu reflexe metalice, cu un dom deasupra. La aterizare şi la decolare, pietrele au fost împrăştiate pe toată circumferinţa. Ancheta, făcută de serviciile USAF şi de universitatea din Colorado, nu permitea nici o explicaţie.

Alte două rapoarte rămâneau şi ele fără concluzii. Cazul nr.10 era relatat de un fizician atomist. El observase un OZN incandescent şi îi atribuia strălucirea energiei nucleare.

Am fost imediat informat de prietenii mei de la Pentagon de reacţia reprezentanţilor statului-major după ce au terminat cu anii 1966 şi 1967. Deoarece doctorul Condon declarase că rapoartele vechi erau practic lipsite de orice valoare, ofiţerii credeau că nu se va aminti nimic de observaţiile raportate între anii 1947-1965. Dar iată unele dintre ele apăreau în partea finală.

Cea mai interesantă provenea de la un echipaj de bombardier aparţinând Aviaţiei Strategice. Ca şi în cazul Lakenheath, grupul de studiu de la Boulder aflase incidentul întâmplător. În cursul unei conferinţe ţinute în faţa ofiţerilor, tocmai de la baza din Boulder, un colonel a dezvăluit o experienţă personală tulburătoare, datând de la sfârşitul anului 1957. Grupul de studiu a încercat să obţină precizări din partea Forţelor Aeriene. Acestea au răspuns că nu aveau cunoştinţă de un astfel de incident.

Investigatorii s-au interesat atunci la NORAD, la comandamentul Apărării Spaţiului Aerian şi la comandamentul Aviaţiei Strategice. Toate trei comandamentele au răspuns că nu fusese semnalat nici un caz de acest fel. Unul dintre investigatori a insistat şi obţinut informaţiile direct de la pilot, de la copilot şi de la al treilea ofiţer, specialist radar. Toţi trei fuseseră puternic impresionaţi, iar timpul nu ştirbise cu nimic precizia amintirilor lor.

În primele ore ale zilei de 19 septembrie 1957, avionul B 47 se întorcea la baza comandamentului Aviației Strategice din Texas, după un zbor de antrenament. În momentul în care survola sectorul Dallas-Fort Worth, maiorul — pe care îl voi numi G. — și copilotul au zărit o lumină albă drept în fața lor. Maiorul a anunțat echipajul să fie pregătit pentru cazul în care va fi nevoie să facă o manevră bruscă. OZN-ul venea spre avion din față, mai rapid decât orice aparat cunoscut. Părea enorm.

Puțin după aceea, OZN-ul apărea clar în față și acum avea aspectul unei mase mari roșiatice. Pilotul a recurs la toată puterea avionului ca să treacă pe deasupra. Atunci OZN-ul nu s-a mai văzut dar a reapărut în spatele avionului. După ce a primit acordul controlului de la sol, maiorul G. a „plonjat" spre „țintă". Dar mai înainte de a ajunge lângă el, OZN-ul a dispărut iar, inclusiv de pe ecranul radarului. Avionul, care nu mai avea multă benzină, a abandonat vânătoarea.

Importanța incidentului nu a scăpat investigatorului de la universitatea din Colorado, care revenea asupra lui de două ori, la capitolul unu din partea a treia și la capitolul unu din partea a patra.

Insistând asupra faptului că piloții și membrii echipajului erau observatori foarte antrenați, care nu văzuseră niciodată ceva care să semene cu un OZN, analistul recunoștea că nu se putea explica prin nici un fenomen cunoscut.

Un alt caz, destul de vechi, constituia un argument solid în sprijinul realității OZN-urilor. La 23 iulie 1955, în cursul unui zbor de noapte, comandantul de bord și copilotul unui avion al companiei *Mohawk Airlines*, au zărit, dominându-i de la aproximativ 150 m, un OZN cu toate ferestrele luminate. Obiectul avea o formă elipsoidală și putea să aibă o lungime de 50 m. OZN-ul a dispărut rapid, dar a fost

observat mai departe de doi copiloţi ai companiei *Colonial Airlines* şi de echipajul unui al treilea avion.

OZN-ul avea să mai fie observat şi de controlorii de zbor de la aeroportul din Albany şi să apară pe ecranul radarului din Boston. Din aceste poziţii succesive s-a putut deduce o viteză cuprinsă între 5500 şi 7500 km/h. Analistul înclina să considere că celelalte cazuri nu meritau un examen detaliat şi recomanda studiul acestuia, considerând că nu i se putea da nici o explicaţie normală.

Despre acest caz, cei de la NICAP fuseseră informaţi de unul dintre piloţi înaintea grupului de la Boulder. La fel se întâmplase şi în cazul incidentului petrecut comandantului W.J. Hull, de la compania *Capital Airlines*, pe care îl cunoşteam personal.

La 14 noiembrie 1956, Hull şi copilotul său au zărit un OZN deplasându-se cu rapiditate la o distanţă de aproximativ o sută de kilometri. Timp de câteva minute, piloţii au putut să admire tot felul de maneve „imposibile". Apoi OZN-ul a dispărut cu o viteză fantastică. Hull mi-a adus la cunoştinţă altă întâlnire petrecută la 30 august 1957 deasupra localităţii Chesapeake. Cazul figura în raport ca neexplicat.

Ajunşi la cazul nr. 47, reprezentanţii statului-major au simţit cum li se ridică tensiunea. Analistul universităţii din Colorado pur şi simplu respingea versiunea USAF. Era vorba de faimoasa observaţie de la Great Falls (Montana), cu poze în care se vedeau două OZN-uri, făcute de managerul unei echipe de base-ball. USAF declarase că cele două obiecte strălucitoare nu erau decât reflectarea luminii pe două avioane de interceptare. Investigatorul considera interpretarea prea alambicată, conchizând că era vorba de un „incident neexplicat". Aceasta fusese şi concluzia celor de la NICAP.

Toate astea nu însemnau totuşi nimic faţă de menţionarea în raportul de la Boulder a două tentative de ascundere a faptelor de către USAF.

La sfârşitul anului 1967, grupul de la Boulder a fost informat că şase OZN-uri urmăriseră un X 15, aparat experimental evoluând la mare altitudine, în cursul unui zbor de la o bază militară de pe coasta de vest. Informatorul, considerat demn de încredere de investigatori, adăuga că Forţele Aeriene se aflau în posesia unei benzi care arăta mişcările OZN-urilor. Dar Centrul Operaţional de la baza aeriană a negat.

Cu toate acestea, un angajat al bazei, pe care îl vom numi A., a confirmat că nişte OZN-uri au fost văzute de piloţi şi de controlorii de zbor. Începeau să se contureze bănuielile existenţei unui SECRET oficial.

Trimişi la plimbare de şeful serviciului de informaţii al bazei, investigatorii de la Boulder au sunat la Pentagon. Şeful serviciului a fost rugat să „lămurească situaţia". Rezultatul a fost că adjunctul său a dezminţit categoric existenţa vreunui raport asupra incidentului. La cererea investigatorilor de la Boulder, A. a încercat să afle mai multe. Dar, după cum avea să spună unui membru al grupului de studiu, şeful serviciului de informaţii i-a dat ordin „să rămână în afara acestei poveşti".

Analistul menţiona fără menajamente în raport că eforturile grupului de a elucida acest caz s-au lovit de respingere din partea Forţelor Aeriene.

A doua sustragere era amintită în capitolul unu din partea a treia. Grupul de studiu a fost informat că avioane de luptă fuseseră puse în stare de alarmă la o bază militară în vederea interceptării unui OZN. Echipate cu rachete, avioanele erau deja pe pistă când ordinul de decolare a fost anulat. După spusele unui ofiţer al bazei, existase într-adevăr

o alarmă, dar nu era sigur că motivul ar fi fost prezenţa unor OZN-uri. Cei de la Boulder au întrebat statul-major. Acesta a dezminţit totul, inclusiv alarma. Investigatorii se aflau într-un impas.

Aceste aluzii la SECRET erau agravate de comentariile asupra motivelor care descurajau martorii: teama de ridicol, teama de imixtiune în secretele militare, teama de sancţiuni prevăzute în JANAP-146.

Oamenii statului-major nu mai ştiau ce să facă. Ar fi fost foarte riscant să ceară celor de la Boulder să se descotorosească de tot acest material.

Dacă doctorul Condon nu avusese cunoştinţă de aceste comentarii, ar fi putut să se înfurie rău de tot. Ar fi făcut o epurare a grupului? Presa ar fi aflat foarte repede şi ar fi urmat un adevărat vacarm.

În timpul acestor tergiversări au survenit alegerile prezidenţiale. A fost ales Nixon. Trimiterea înapoi a raportului ar fi putut fi foarte periculoasă. La cea mai mică agitaţie, Nixon n-ar fi scăpat ocazia să ceară o anchetă la cel mai înalt nivel.

De dosirea raportului nu putea fi vorba. Statul-major anunţase că va fi comunicat presei după ce Academia Naţională de Ştiinţe îl va revizui.

Până la primirea raportului, statului-major nu-i prea păsase de această Academie, NAS (*National Academy of Sciences*). Cei mai mulţi academicieni nu ştiau mai nimic despre OZN-uri şi păreau să le considere din capul locului nişte mistificări. Dacă concluziile celor de la Boulder ar fi fost deosebit de negative, după cum se sperase, n-ar fi fost nici o problemă. Dar contradicţiile flagrante din raportul final nu puteau să scape unor savanţi.

Doctorul McDonald îl informase pe doctorul Frederick Seitz, președintele NAS, despre faptul că cei de la Boulder respinseseră dovezi deosebit de convingătoare. În sprijinul spuselor sale, McDonald aducea mărturii verificate provenite din partea unor persoane deosebit de calificate. Și îi mai trimisese și o copie a memorandumului scris de Low. Dacă Seitz transmitea aceste informații comisiei academiei care urma să se ocupe cu verificarea raportului, aceasta ar fi făcut o examinare mai atentă. În cel mai fericit caz, savanții ar fi putut să trimită raportul statului-major însoțit de comentarii severe.

Cu toate astea, acestei verificări i se impuseseră niște limite foarte stricte. Ele excludeau reluarea analizelor particulare. NAS era un organism aproape oficial, de consiliere a guvernului, ale cărui servicii erau deseori plătite din fondurile federale. Comitetul de verificare nu era competent decât în materie de metodologie. El putea să aprobe sau să dezaprobe procesele aplicate. Nu putea să chestioneze nici un martor. Nu putea nici măcar să examineze câteva dintre miile de cazuri neglijate de cei de la Boulder. NAS știa totuși că dosarele observațiilor erau oricând disponibile la NICAP. De asemenea, cei care făceau verificarea nu erau autorizați să-i consulte pe membrii Congresului care cunoșteau faptele. Nu puteau intra în contact cu nici unul dintre investigatorii de la universitatea din Colorado. De fapt, nu era posibilă nici o dezbatere; raportul celor de la Boulder trebuia acceptat sau respins.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă academicienii s-ar fi simțit datori față de public? La urma urmelor, contribuabilul plătea!

Statul-major a mai ezitat o săptămână. Apoi, la 15 noiembrie, negăsind altă soluție, a trimis raportul doctorului

Seitz. În timp ce aştepta urmarea, o serie de noi observaţii difuzate de presă şi radio au venit să strice cărţile deja făcute.

La 22 noiembrie, echipajele unor traulere care pescuiau în golful mexican au văzut apropiindu-se un OZN. Unul dintre patroni, P.L. Mallette avea să declare că înainte de a dispărea brusc, aparatul îndreptase spre echipaj un fascicul de lumină strălucitoare.

La 26 noiembrie, alte incidente — verificate — în Dakota de Nord şi în Florida. La Bismarck (Dakota de Nord) două OZN-uri cu o formă rotundă au fost zărite de controlorii de zbor ai FAA şi de un pilot-instructor al companiei *Capital Aviation.* Controlorul de trafic Jack Wilhelm a precizat că manevrele în mare viteză făcute de unul dintre cele două OZN-uri nu ar putea fi imitate de nici un aparat cunoscut.

În seara aceleiaşi zile de 26 noiembrie, piloţii a două avioane Cessna au întâlnit deasupra lacului Cyprus patru OZN-uri de mărimea unor avioane de transport gigantice. Trei dintre ele au urmărit avioanele. Unul dintre piloţi a aprins luminile de aterizare şi a venit cu rapiditate spre un OZN. Obiectul acela ciudat s-a ridicat exact la verticală şi a dispărut. Viteza lui poate să fie estimată la peste 3500 km/h. Acest caz a fost investigat de doi ingineri specializaţi în domeniul aerospaţial, membrii ai unui subcomitet NICAP.

Rapoartele de observare continuau să se strângă, când raportul Condon s-a întors de la NAS. Pentru cenzorii de la USAF, care aşteptau criticile inevitabile, verdictul a fost o surpriză extraordinară.

În unanimitate, comitetul ştiinţific adopta concluziile doctorului Condon şi felicita grupul de studiu pentru o treabă atât de remarcabilă. OZN-urile nu erau nişte aparate necunoscute care dispuneau de mijloace superioare faţă de tot ce se cunoştea pe Pământ. Cel puţin nu se cunoştea nici o dovadă. Majoritatea rapoartelor de observaţie provenea din

greşeli grosolane sau din ignorarea unor efecte cunoscute de multă vreme. Nu exista nici un SECRET oficial. Era inutil să se prevadă studii mai aprofundate asupra OZN-urilor.

Era de neconceput ca atâtea dovezi ale realităţii OZN-urilor, atâtea contradicţii în tăgăduiri să fi scăpat în cursul unei lecturi aprofundate a întregului raport. Oare savanţii, ignorând deliberat toate analizele, nu citiseră decât preambulul lui Condon?

În orice caz, primul obstacol fusese trecut. Dar acum urma încercarea cea mai grea. Raportul universităţii din Colorado trebuia să fie comunicat presei înainte de intrarea în funcţie a lui Nixon. Corporaţia jurnalistică din Washington era formată din sute de veterani, editorialişti, corespondenţi, comentatori radio. Discuţiile anterioare suscitate de acest studiu excludea orice posibilitate ca problema să fie tratată în grabă. Jurnaliştii vor dori să citească raportul. Şi nu erau mai puţin de o mie cinci sute de pagini! Asta însemna un răgaz de câteva zile. Cei care aveau curiozitatea deja stârnită, nu vor pierde ocazia să noteze concluziile ciudate ale unor cazuri deja cunoscute de ei, precum şi unele argumente palide invocate în sprijinul respingerii unor mărturii oneste.

Fuseseră omise prăbuşirea avionul companiei *Transocean*, catastrofa de la Braniff din 1959, tentativa Forţelor Aeriene de a doborî un OZN lângă Redmond (Oregon), demonstrată perfect de jurnalele de operaţiuni şi de rapoartele controlorilor traficului aerian: întâlnirea avută de un avion de transport militar al cărui comandant a spus că a fost urmărit de un OZN, precum şi alte incidente nu mai puţin semnificative şi temeinic stabilite. Nici o vorbă despre accidentele survenite unor persoane.

Tragedia de la Walesville era menţionată pe scurt, dar nu acolo unde ar fi trebuit. Incidentul figura pe lista „clasa

2 — ecouri radar", unde era doar menţionat, fără vreo explicaţie sau comentariu.

Cei de la Boulder acceptaseră fără vreo investigaţie complementară „explicaţia" dată de USAF.

Mii de cazuri semnalate fuseseră respinse în bloc, fără ca doctorul Condon să catadicsească să dea altă explicaţie decât necesitatea de a nu pierde timpul cu incidente vechi.

Şi astfel, 98% dinte mărturiile cele mai probante despre realitatea OZN-urilor au fost trecute sub tăcere. Nici unul dintre rapoartele din Michigan, din martie 1966, nu a fost examinat, deşi controversa în legătură cu ele fusese motivul determinant pentru care se recursese la universitatea din Colorado. Dintre sutele de observaţii din 1965, nu fuseseră reţinute decât trei. Marele val din 1952 fusese uitat în întregime. La fel şi revenirea spectaculoasă din 1957.

Omiţând atâtea dovezi, raportul universităţii din Colorado ignora riscurile unui război accidental declanşat de OZN-uri, acţiunea lor asupra circuitelor electrice şi intervenţia lor probabilă în cazurile penelor de curent neexplicate.

Aceasta era amploarea faptelor sigure şi a consecinţelor vitale pe care universitatea din Colorado încerca să le camufleze, să le nege, să le copleşească de ridicol.

Conferinţa de presă trebuia să fie organizată în aşa fel încât să nu lase jurnaliştilor răgaz decât pentru o lectură foarte rapidă. La început a fost anunţată concluzia Academiei Naţionale de Ştiinţe, cu felicitările adresate doctorului Condon şi colaboratorilor săi, după care li s-au transmis jurnaliştilor copii după raportul Condon care urmau să fie studiate până a doua zi, când avea loc conferinţa de presă.

Dându-şi seama că nu puteau să citească totul într-o noapte, jurnaliştii le-au cerut ofiţerilor un rezumat. Aceştia i-au sfătuit să studieze în pricipal cele două capitole ale

sintezei lui Condon. „Acolo vor găsi ceea ce le trebuia... Acolo era esenţialul..."

De-acum zarurile fuseseră aruncate. Următoarele douăzeci şi patru de ore aveau să fie decisive.

XV

RICOŞEU

9 ianuarie. Seara. Statul-major a câştigat. Buldozerul a strivit totul. Ziarele şi posturile de radio amestecă concluziile lui Condon cu laudele celor de la NAS, aducând la cunoştinţa ţării că distinşii savanţi au stabilit nerealitatea OZN-urilor. Incredibil, dar nu a fost semnalată nici o contradicţie, nu a fost reamintit nici unul dintre incidentele spectaculoase.

Totuşi, în timp ce raportul Condon se etala pe primele pagini ale ziarelor, au început să se audă voci discordante.

Revenindu-şi din surpriză, numeroase ziare criticau aspru raportul.

Dar nici unul dintre critici nu are ideea — nici timpul necesar — să caute în acele o mie cinci sute de pagini argumentele care nimicesc concluziile. Câteva zile mai târziu a ieşit o ediţie broşată de 965 de pagini a raportului Condon.

Pe moment, martori onorabili au vrut să protesteze, dar au înţeles foarte repede că vor fi acoperiţi de ridicol în faţa unei astfel de înscenări. Au hotărât să tacă. USAF şi CIA au crezut partida câştigată. Problema OZN părea definitiv îngropată. Numai că, nu toţi martorii s-au împăcat cu această situaţie.

Unul dintre primii a fost şeful de poliţie Lavern Janzen, din Westhope (Dakota de Nord). La 10 mai 1969, la orele zece, Janzen patrula cu maşina de serviciu când o lumină puternică a luminat brusc terenul din jur. „Maşina aia afurisită era toată aprinsă", a declarat el preşedintelui subcomisiei NICAP din Dakota de Nord, Donald E. Flickenger. OZN-ul cu dom stătea nemişcat la 250 m deasupra maşinii sale şi emitea o lumină de un albastru verzui. Părea să aibă un fel de centură roşie care se rotea tot timpul. Un fascicul de lumină albă, aproape orbitoare, ieşea de la baza obiectului.

După zece-cincisprezece minute, aparatul necunoscut a plecat în trombă şi a dispărut în direcţia sud.

În după-amiaza zilei de 17 februarie, survolând Arizona, avionul Cessna 150, condus de piloţii Herman Slater şi Ben Ripley a întâlnit deasupra muntelui Buckskin douăzeci şi cinci de obiecte ovale, fiecare de mărimea a trei automobile mijlocii. OZN-urile se deplasau cu o similitudine perfectă de parcă ar fi fost teleghidate. Zburând cu aproximativ 480 km/h, OZN-urile au trecut pe sub avion şi au dispărut între Phoenix şi Lake Havasu City.

La puţin timp după aceea, de la Londra sosea un raport al preşedintelui subcomitetului NICAP din Anglia, Julian Hennessey. În noaptea de 25 februarie, un OZN, uşor de remarcat după puternica lui lumină roşie, fusese văzut de echipajul unui avion *Iberia*. OZN-ul urmărise avionul de la Majorca până la coasta continentală a Spaniei. Coborâse foarte aproape de sol, apoi se ridicase şi dispăruse. Manevra era confirmată de comandantul Jaime Ordovas, copilotul Augustin Barjaval şi mecanicul José Cuenca.

În cursul următoarelor trei luni, rapoartele au continuat să se adune. Statul-major şi-a intensificat eforturile pentru

sustragerea și camuflarea rapoartelor, atât cele provenind de la propriul personal, precum și cele de la alte arme, de la aviația civilă sau de la avioanele de linie.

Un incident spectaculos avea să fie astfel ascuns publicului timp de doi ani și jumătate. Martori fuseseră controlorul de trafic al FAA, James V. Beardsley, și echipajele a trei avioane. Raportul a fost dezgropat de NICAP în 1972.

La 5 iunie 1969, în timpul după-amiezii, Beardsley se deplasa de la Phoenix la Washington cu un avion 707 al companiei *American Airlines* (cursa 112). Scopul călătoriei era familiarizarea cu procedurile de zbor legate de controlul de la sol. Beardsley ocupa fotoliul din spatele comandantului. Lângă el, și în spatele copilotului, stătea mecanicul.

Avionul zbura la o altitudine de 13000 m, în direcția est. La 12000 m venea în urmă un avion de linie al companiei *United Airlines*, iar mai deprate, la câțiva kilometri, un avion al Gărzii Naționale. Cele trei avioane mergeau în aceeași direcție.

Comandantul primului avion plecase spre partea din spate, când, drept în față, au apărut brusc patru aparate necunoscute.

Copilotul a luat în grabă legătura cu turnul de control de la Saint Louis. I s-a comunicat că fuseseră reperate niște aprate neidentificate în vecinătatea lor. OZN-urile veneau drept spre avion, fără viteză prea mare, dar existând un mare pericol de coliziune.

„Erau în formație pătrată, a declarat Beardsley la NICAP. Cel mai mare avea o lungime de aproximativ șase-șapte metri, în centru era lat de doi-trei metri, iar în partea din spate avea o lățime de trei-patru metri. Celelalte erau mai mici și, din față, păreau niște săgeți. Toate patru aveau niște reflexe de aluminiu lustruit.

Cel din colţul de jos dreapta venea pe traiectoria noastră. Deodată, cele trei săgeţi s-au apropiat de însoţitorul lor masiv."

După efectuarea acestei manevre rapide, OZN-urile au trecut pe lângă avion la o distanţă lipsită de orice pericol.

„Se menţineau atunci la şapte-opt metri unele de altele."

După câteva secunde s-a auzit vocea pilotului companiei *United Airlines.*

— L-am văzut!

Apoi, foarte agitat, pilotul de pe avionul Gărzii Naţionale, a exclamat şi el:

— La dracu! Era gata să intre în mine!

La fel ca în cazul primului avion, obiectele aflate în formţie s-au apropiat brusc pentru a-l lăsa să treacă.

Teama i-a făcut pe martori să păstreze pentru ei această întâmplare ciudată. Raportul lui Beardsley a ajuns la arhivele FAA şi până în 1972 nu a fost comunicat Forţelor Aeriene. În ziua în care a devenit public, „demistificatorii" s-au străduit să facă din OZN-urile zărite nişte meteori diurni.

Pa la mijlocul anului 1969, raportul universităţii din Colorado îşi pierduse mult din toxicitatea lui. Această pierdere de prestigiu se datora criticilor severe ale doctorului Hynek, ale celor de la AIAA şi ale doctorului James McDonald, dar şi raportului celor de la RAND, care interesa foarte mult lumea ştiinţifică.

În cursul lunilor precedente, majoritatea savanţilor adoptase concluziile lui Condon. Apoi, unii, care se aventuraseră să studieze mărturiile, trecuseră din surpriză în surpriză. Pe măsură ce raportul de la Boulder era citit, din ce în ce mai mulţi savanţi adoptau mirarea şi indignarea doctorului Hynek.

Din 1969, au început să se înmulţească întâlnirile la o distanţă teribil de mică dintre OZN-uri şi avioanele de linie.

Unii piloți au urmat recomandarea Academiei Forțelor Aerine:

„Este esențial ca NICAP să continue să primească rapoartele piloților de pe avioanele comerciale care preferă să nu transmită nimic Forțelor Aeriene sau propriilor lor companii."

În noiembrie 1969, cenzorii USAF au fost nevoiți să facă față unei noi și serioase amenințări.

Asociația Americană pentru Progresul Științei, impresionată de atacurile declanșate în lumea științifică împotriva raportului universității din Colorado, anunța la congresul ei anual un simpozion pe tema OZN.

Acest proiect a dat alarma la USAF, la CIA și printre marii patroni ai universității din Colorado. Era aproape sigur că raportul de la Boulder va fi tratat cu duritate, iar prestigiul asociației era atât de mare, încât toate anchetele făcute de USAF erau amenințate cu discreditarea definitivă.

Doctorul Condon a încercat să intervină pe lângă șefii asociației, apoi, fără mai mult succes, i-a cerut vicepreședintelui Agnew să se folosească de influența lui pentru a anula simpozionul.

USAF își dădea foarte bine seama de gravitatea situației. Nu numai că trebuia să dejoace planurile asociației, dar trebuia să aibă grijă să prevină și alte atacuri de același fel. Trebuia să se pregătească pentru o acțiune mai dură decât toate celelalte din trecut.

Până atunci, biroul de cercetări științifice al Forțelor Aeriene nu confirmase raportul universității din Colorado, recunoscând prea multe lacune și erori de apreciere. Dar lucrurile aveau să se schimbe.

La 17 decembrie, exact cu nouă zile înainte de congresul asociației, statul-major dădea o lovitură puternică instigatorilor lui și miilor de martori alertați. Posturile de radio

confirmând fără nici o discuţie afirmaţiile USAF, le difuzau întregii naţiuni:

— Rezultatele şi concluziile anchetei universităţii din Colorado au primit o aprobare deplină.

— Forţele Aeriene n-au găsit niciodată nici cel mai mic indiciu care să permită să se afirme că obiectele neidentificate erau nave spaţiale sau aparate spaţiale.

— Nici o navă spaţială extraterestră nu a fost zărită vreodată. Toate persoanele care au declarat că au văzut un OZN au fost fie victimele unor halucinaţii, iluzii optice sau erori de apreciere, fie pur şi simplu mistificatori.

— Ancheta Forţelor Aeriene supra OZN-urilor era definitiv închisă.

În felul acesta, simpozionul era hărăzit eşecului.

Strategii USAF nimeriseră la ţintă. Teama de ridicol îi oprea din nou pe martori.

Cu toate acestea, adversarii SECRETULUI din exteriorul şi interiorul Pentagonului reveneau cu încăpăţânare la atac. Printre cei dispreţuind riscurile la care se expuneau, se aflau ofiţeri ai Forţelor Aeriene. Ici şi colo, alţi martori îşi luau inima în dinţi şi făceau publice propriile observaţii.

În a doua parte a anului 1970 a început să se facă simţit ricoşeul. Analiza Academiei Forţelor Aeriene asupra OZN-urilor, redactată în 1968, fusese larg difuzată. Scopul ei era să ofere cadeţilor o imagine solidă asupra problemei. Dovezi şi contradovezi erau pe larg dezbătute într-un capitol special de ştiinţă spaţială. Se făcea referire la raportul NICAP asupra OZN-urilor şi la două dintre lucrările mele unde era vorba în mod deosebit de existenţa unei cenzuri. Dacă acest material exploziv ar fi trecut mai întâi pe la statul-major, bineînţeles că s-ar fi luat imediat toate măsurile împotriva lui. Dar capitolul despre OZN-uri nu a fost trimis la Pentagon. Îngroziţi, cenzorii au ordonat ca acest capitol să fie înlocuit

cu o demistificare totală, care să nimicească toate dovezile şi mărturiile cele mai solide.

În acelaşi timp s-au luat toate măsurile ca să nu se afle versiunea originală. Dar o fotocopie fusese înmânată cu titlu personal peşedintelui unei grupări afiliate la NICAP, în timp ce o altă copie ajungea la mine la Washington.

Apoi, raportul de la Boulder a fost atacat dur de Asociaţia Americană pentru Progresul Ştinţei. Instituţia cerea cu insistenţă guvernului să facă noi anchete, autentic ştiinţifice.

Au urmat două comunicări la radio. Prima se referea la o măsură de răzbunare luată de Forţele Aeriene împotriva doctorului Hynek. Plătind pentru criticile curajoase aduse raportului de la Boulder, doctorul era concediat din postul de consilier pe probleme de OZN al USAF, postul pe care îl ocupase timp de douăzeci de ani. Cu aceeaşi ocazie se afla că statul-major trimisese la RAND o scrisoare incendiară în legătură cu experţii răspunzători de documentul OZN. Pentru a obţine expulzarea lui Hynek, acesta era prezentat ca o dezonoare pentru lumea ştiinţifică. RAND nu se lăsase intimidat. Şi Hynek şi-a păstrat autoritatea printre confraţi.

Imediat ce s-a terminat cu acest incident, a venit rândul Academiei Naţionale de Ştiinţă să fie luată la rost de fostul secretar de la interne, Stewart Udall. La o reuniune a Asociaţiei Anericane pentru Progresul Ştiinţelor, Udall a spus că NAS e o „organizaţie guvernamentală marionetă" şi cerea să fie recuzată pentru că era supusă necondiţionat politicii oficiale. Udall nu făcea nici o referire la raportul universităţii din Colorado, dar comentatorii aminteau pe larg de aprobarea dată de NAS concluziilor lui Condon.

În 1971 criticile din presă s-au înmulţit. Unul dintre atacurile cele mai dure a venit din partea unuia dintre principalii rdactori de la *Christian Science Monitor.*

În aprilie 1971, a venit rândul unei reviste de ingineri, reputată pentu seriozitatea ei, *Industrial Research,* să atace

studiul Forţelor Aeriene şi al universităţii din Colorado. Un sondaj făcut în rândul abonaţilor arăta că 80% dintre ei dezaprobau raportul, 76% credeau că guvernul ascundea faptele şi 32% credeau că OZN-urile veneau de pe alte planete.

Critica a devenit din ce în ce mai dură de-a lungul întregului an 1971, în timp ce creştea numărul observaţiilor. Apoi, în 1972, s-a făcut un nou pas.

O dezvăluire importantă a fost făcută la o reuniune a asociaţiei ofiţerilor în retragere, care a avut loc la Baltimore. Au fost prezenţi toţi marii şefi ai Armatei, Marinei şi Forţelor Aeriene. Comunicarea venea din partea unui fost ofiţer de informaţii al armatei, devenit comentator principal al postului WFBR din Baltimore, locotenentul-colonel Lou Corbin.

Timp de cincispezece ani, acest ofiţer prezentase publicului dovezile realităţii OZN-urilor şi ale existenţei cenzurii, dovezi pe care le datora în mare parte relaţiilor importante pe care le avea la Pentagon. Ofiţerilor prezenţi, Corbin le-a declarat:

„Statul-major al Forţelor Aeriene va dezminţi... Dar investighează în continuare problema OZN-urilor. Există două programe de investigaţie: *Old New Moon* şi *Blue Paper*. OZN-urile nu sunt o ficţiune."

După câte mi-a spus Corbin puţin după aceea, mai mulţi ofiţeri, dintre care câţiva aprţinând Forţelor Aeriene, au confirmat că investigaţiile continuau în cel mai mare secret.

Statul-major a aflat imediat de intervenţia lui Corbin. Dar teama de a-l auzi repetându-şi la radio declaraţiile i-a determinat pe cenzori să păstreze tăcerea. Cenzorii erau foarte preocupaţi şi de publicitatea crescândă. Multe ziare cu reputaţie de seriozitate reabilitaseră creditul martorilor.

Puţin după aceea, doctorul J. Allen Hynek scotea lucrarea *The UFO Experience: A Scientific Inquiry*. Hynek se abţinea

de la orice critică acerbă la adresa celor de la USAF, dar dezvăluia manipularea anchetelor despre OZN-uri și mistificarea deliberată a publicului și a presei; grupul de studiu de la Boulder escamotase mărturiile cele mai categorice... se depărtase de metodele științifice uzuale... pretinsa lui anchetă nu fusese deât o tristă șterpelire de fonduri din portofelul contribuabilului.

De la jumătatea lunii iunie până în septembrie, noile rapoarte de observații au pus din nou în încurcătură Forțele Aeriene.

La 23 august apărea relatarea unei vânători de OZN-uri rămasă sub obroc vreme de trei ani. Ziarul *Register* din Santa Ana (California), înainte de a o publica, prezentase faptele aprecierii lui David Brancham, președintele unei grupări afiliate la NICAP și unui investigator asociat, Robert B. Klinn.

La 11 mai, un obiect strălucitor a apărut la nord de Yucca Valley (California). Martori erau un cercetător științific și patru vecini. Deodată, OZN-ul a poiectat pe sol o pată mare de lumină. Imediat ce această lumină s-a stins, cei cinci oameni au auzit zgomotul caracteristic al avioanelor cu reacție. Au văzut trei avioane de interceptare care urmăreau OZN-ul. Dar acesta a luat o viteză considerabilă și a dispărut.

La două zile după dezvăluirea acestui caz mai vechi, *United Press* relata cazul unei întâlniri spectaculoase cu un OZN în Wisconsin.

Această reapariție a OZN-urilor în presă i-a făcut pe mulți jurnaliști să reia lectura raportului universității din Colorado.

În spatele dezmințirilor frenetice, situația se agrava din zi în zi. CIA și USAF nu-și făceau iluzii asupra reușitei loviturii lor de la 17 decembrie 1969. Unii dintre conducătorii lor se agățau de speranța unui blocaj — fizic sau mental — care să se opună întâlnirii străinilor cu pământenii și că primii, dându-și repede seama de asta, vor abandona partida și se

vor hotărî să se întoarcă la ei acasă. Dacă lucrurile nu se vor întâmpla astfel, cel puţin se va câştiga timp pentru perfecţionarea armelor noastre spaţiale sau pentru crearea altora noi pentru respingerea oricărei agresiuni.

Dar, între timp, vânătoarea de OZN-uri şi tentativele pentru capturarea de nave spaţiale sporesc riscul unor măsuri de răzbunare. Şi nu s-a dat curs nici unui proiect de luare de contact.

Savanţi foarte respectaţi au recunoscut că pricipalul obstacol ar putea să fie teama noastră de acest contact cu nişte fiinţe mult mai avansate pe calea cunoştinţelor ştiinţifice.

In cursul acestor ani de supraveghere a planetei noastre, nu a existat decât un singur demers oficial, foarte timid, pentru a comunica cu alte lumi, cu şanse de reuşită de unul la o mie de miliarde.

În martie 1972 a fost lansat de la Cape Kennedy *Pioneer 10*, un mic aparat spaţial de aproximativ 300 kg. El era înzestrat cu un echipament ultraperfecţionat pentru sondarea secretelor universului şi semnalarea lor Pământului prin radio până la fantastica distanţă de unde nu va mai putea fi auzit. Savanţii aveau la dispoziţie câţiva ani de ascultare a spaţiului.

Dar lucrul cel mai important este pregătirea publicului pentru orice eventualitate. Trebuie să se termine cu vânătoarea de OZN-uri. Apoi se va pune în practică un program în vederea intrării în contact şi se va începe pregătirea publicului.

Viitorul nu mă îngrijorează deloc. Mai devreme sau mai târziu, eforturile noastre vor da roade, iar arma ridicolului va fi anihilată pentru totdeauna.

SIGLE UTILE

ADC — *Aerospace Defense Command*

(Comandamentul Apărării Spaţiului Aerian).

AFA — *Air Force Academy*
(Academia Forţelor Aeriene).

AFB — *Air Force Base*
(Bază aeriană militară — în SUA sau sub comandă americană).

CAB — *Civil Aeronautic Board*:
Instanţă administrativă superioară a Aviaţiei Civile.

CANUSE — *Canada United States Eastern*:
Reţea de distribuire a curentului electric pentru estul Canadei şi statele din nord-est ale SUA.

CIA — *Central Intelligence Agency*
(Agenţia Centrală de Informaţii).

FAA — *Federal Aviation Administration*
(Administraţia Aviaţiei Federale).

FBI — *Federal Bureau of Investigation*
(Biroul Federal de Anchetă: poliţia federală).

FPC — *Federal Power Commission*
(Comisia Federală a Energiei).

IATA — *International Air Transport Association*
(Asociaţia Internaţională a Transportului Aerian).

NAS — *National Academy of Sciences*
(Academia Naţională de Ştiinţe).

NASA — *National Aeronautics and Space Administration*
(Administraţia Naţională de Aeronautică Spaţială).

NICAP — *National Investigations Committee on Aerial Phenomena*
(Comitetul Naţional de Anchete asupra Fenomenelor Aeriene).

NORAD — *North American Air Defense Command*
(Comandamentul Apărării Aeriene al Americii de Nord).

NSC — *National Security Council*
(Consiliul Naţional de Securitate).

ONR — *Office of Naval Research*
(Serviciul de Informaţii al Marinei).

RAF — *Royal Air Force*:
Forţele Aeriene Regale (britanice).

RCAF — *Royal Canadian Air Force*
(Forţeler Aeriene Regale Canadiene).

RAND — *Research and Development*:
Cercetare şi Dezvoltare (Organ consultativ permanent şi semioficial al Forţelor Armate Americane).

SAC — *Strategic Air Command*
(Comandamentul Aviaţiei Strategice).

USAF — *United States Air Force*:
Forţele Aeriene (Aviaţia) ale Statelor Unite.

La Editura LUCMAN au apărut:

— *Gramatica limbii engleze*
de Georgiana Gălăţeanu-Fârnoagă
— *Exerciţii de gramatică engleză*
de Georgiana Gălăţeanu-Fârnoagă
— *Întoarcerea la stele*
de Erich von Däniken (Colecţia OZN, nr. 1)
— *Străini veniţi din spaţiu*
de Donald Keyhoe (Colecţia OZN, nr. 2)

Lucrări în curs de apariţie:

— *Sinteze de gramatică engleză, exerciţii şi teste de evaluare*
de Georgiana Gălăţeanu-Fârnoagă
— *Expediţie în Kiribati*
de Erich von Däniken (Colecţia OZN, nr 3)
— *OZN - Ultratop Secret*
de Jean Sider (Colecţia OZN, nr. 4)

Cei interesaţi în procurarea titlurilor de mai sus pot lansa comenzi direct Editurii Lucman prin telefon/fax/robot la numărul **016.82.57.06**, cu indicarea exactă a adresei destinatarului, plata urmând a se face prin ramburs la primirea coletului.

Tipar: Grupul Drago Print

TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147,
sector 5 - Bucureşti; Tel.: 3359318; Fax: 3373377

Maiorul Donald E. Keyhoe, director al National Investigations Commitee on Aerial Phenomena (NICAP), a strâns şi cercetat timp de cincisprezece ani toate indiciile despre manifestările extraterestre raportate în cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. El s-a hotărât să-şi deschidă dosarele şi să spună tot adevărul despre „străinii veniţi din spaţiu".

OZN

O dată cu înmulţirea manifestărilor OZN, Aerospace Defense Command a hotărât să pornească vânătoarea şi a dat piloţilor ordinul foarte strict de a nu pomeni nici un cuvânt despre aceste intervenţii hazardate şi adevăratul lor motiv.

Temându-se de reacţia publicului, United States Air Force a dezminţit constant ordinul de a se deschide focul asupra OZN-urilor.

Un mare număr de ofiţeri şi funcţionari dezaprobă secretul menţinut cu încăpăţânare în jurul acestui joc periculos. Ei se tem că frecvenţa din ce în ce mai mare a întâlnirilor dintre aceste aparate şi piloţii militari şi civili va duce la o panică bruscă în rândul milioanelor de cetăţeni nepregătiţi.

Cartea de faţă are drept scop pregătirea publicului, dar am ţinut să prezint ceea ce ştiu şi pentru a veni în ajutorul celor care luptă împotriva SECRETULUI UFO în interiorul cât şi în exteriorul Forţelor Aeriene.

Miza ne priveşte pe toţi!

Această problemă este una dintre cele mai grave cu care s-a confruntat vreodată lumea noastră, chiar dacă presupunem că nu prezintă nici un pericol pentru om.

mr. Donald E. Keyhoe

ISBN 973-95-877-71

7500 LEI